



GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.



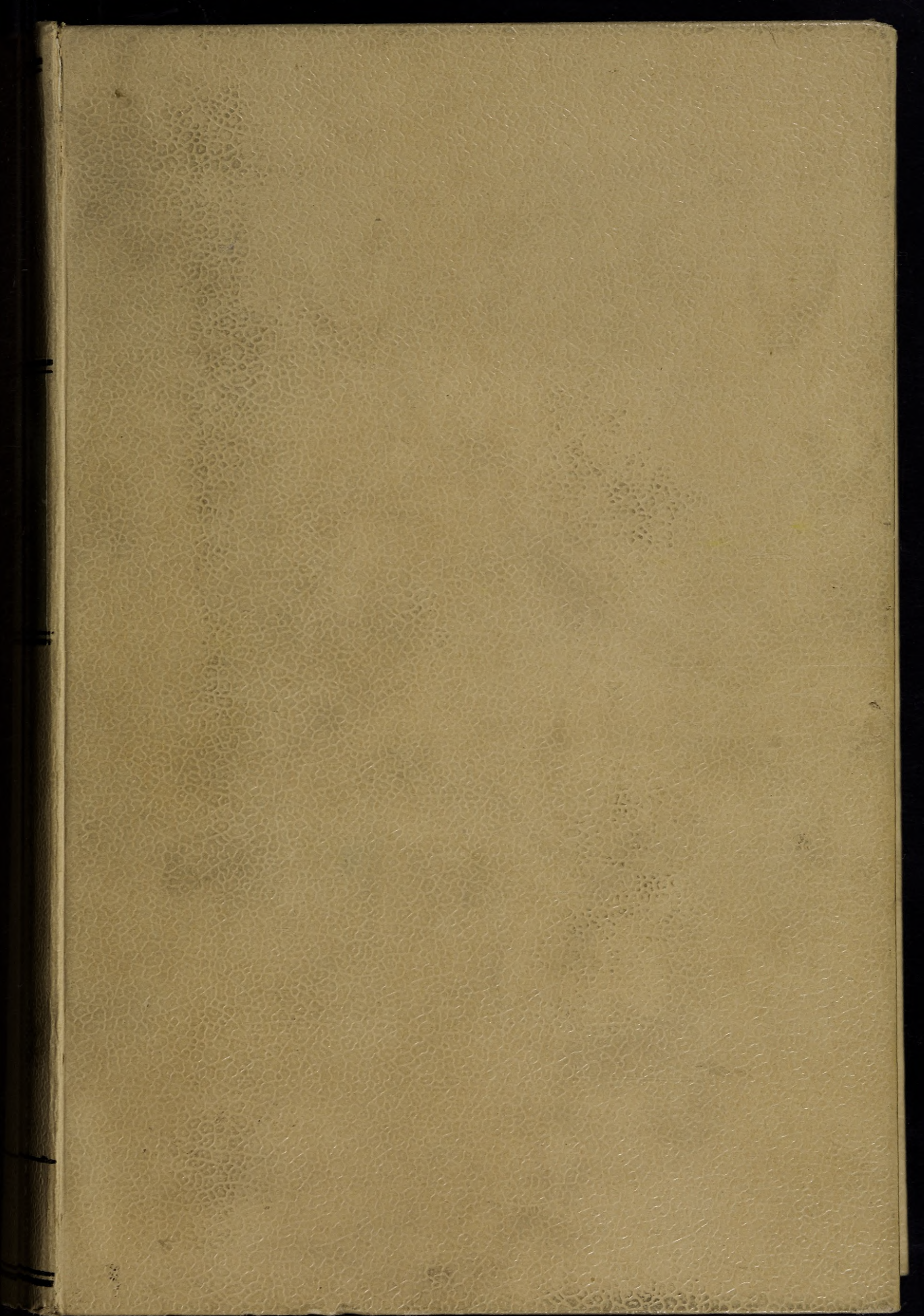
GÖTEBORGS
UNIVERSITET



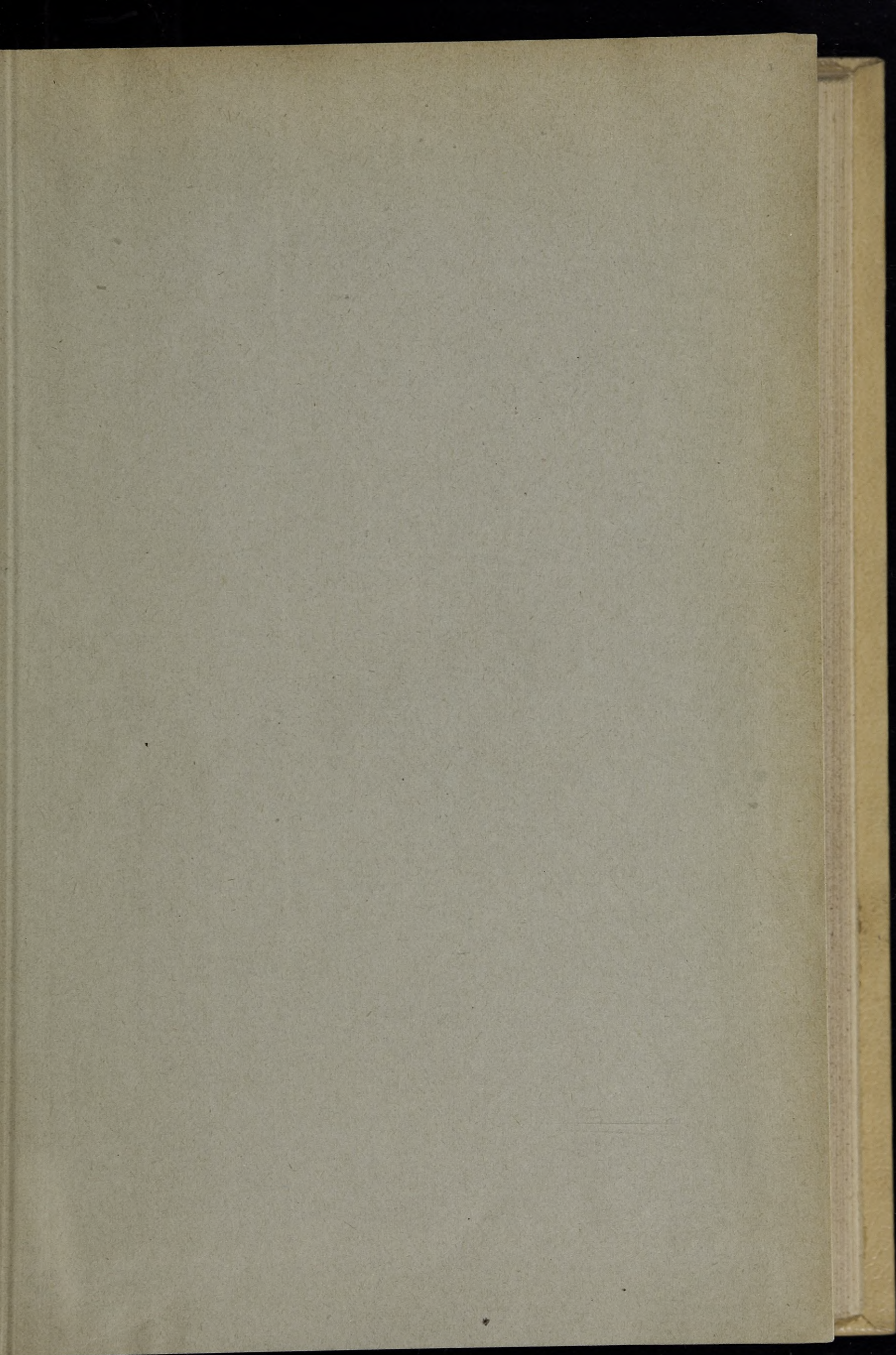
LUNDS
UNIVERSITET

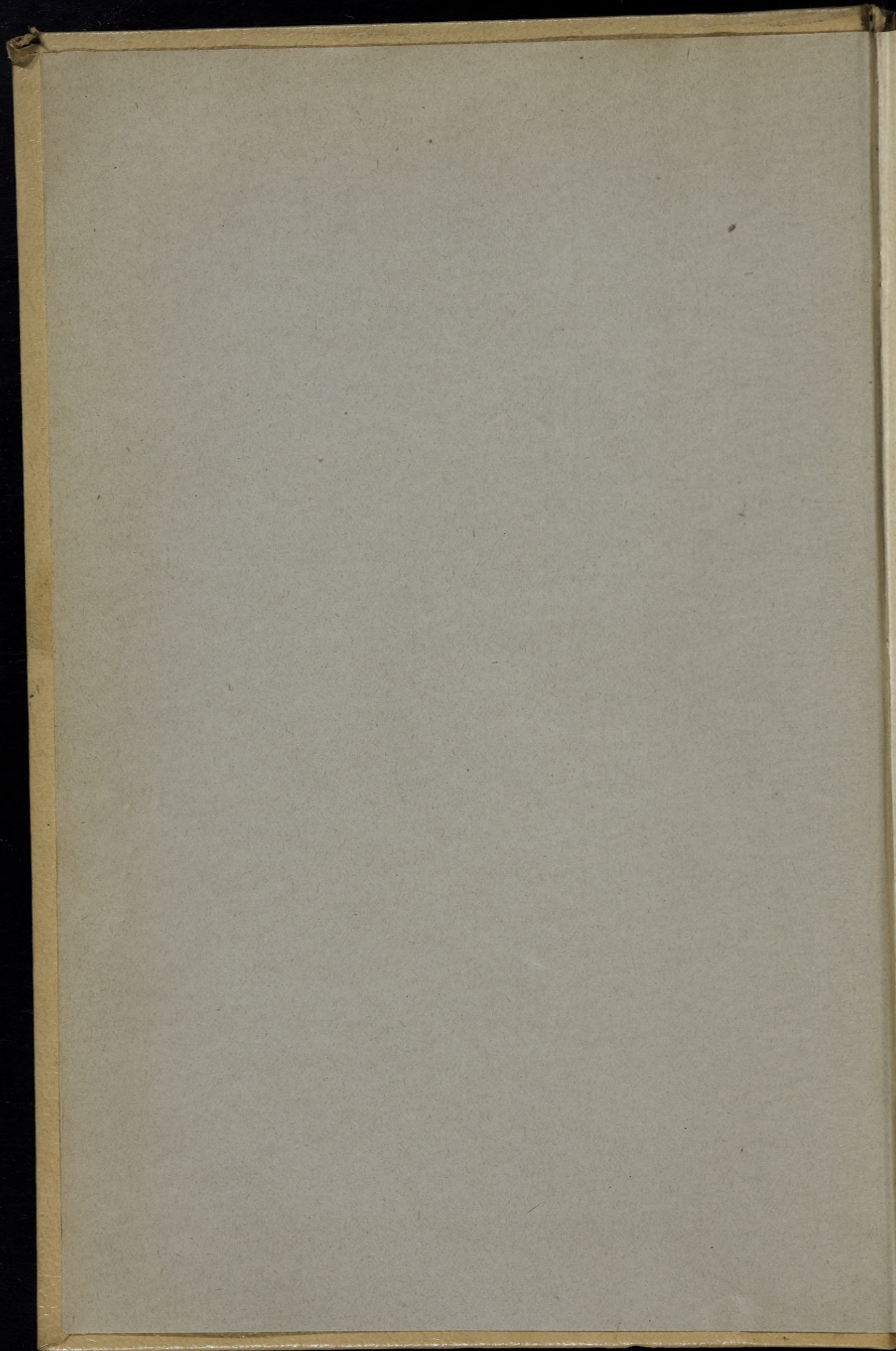


UPPSALA
UNIVERSITET



V. J. H.
8v.

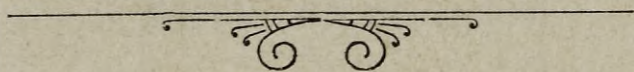




CARL XV

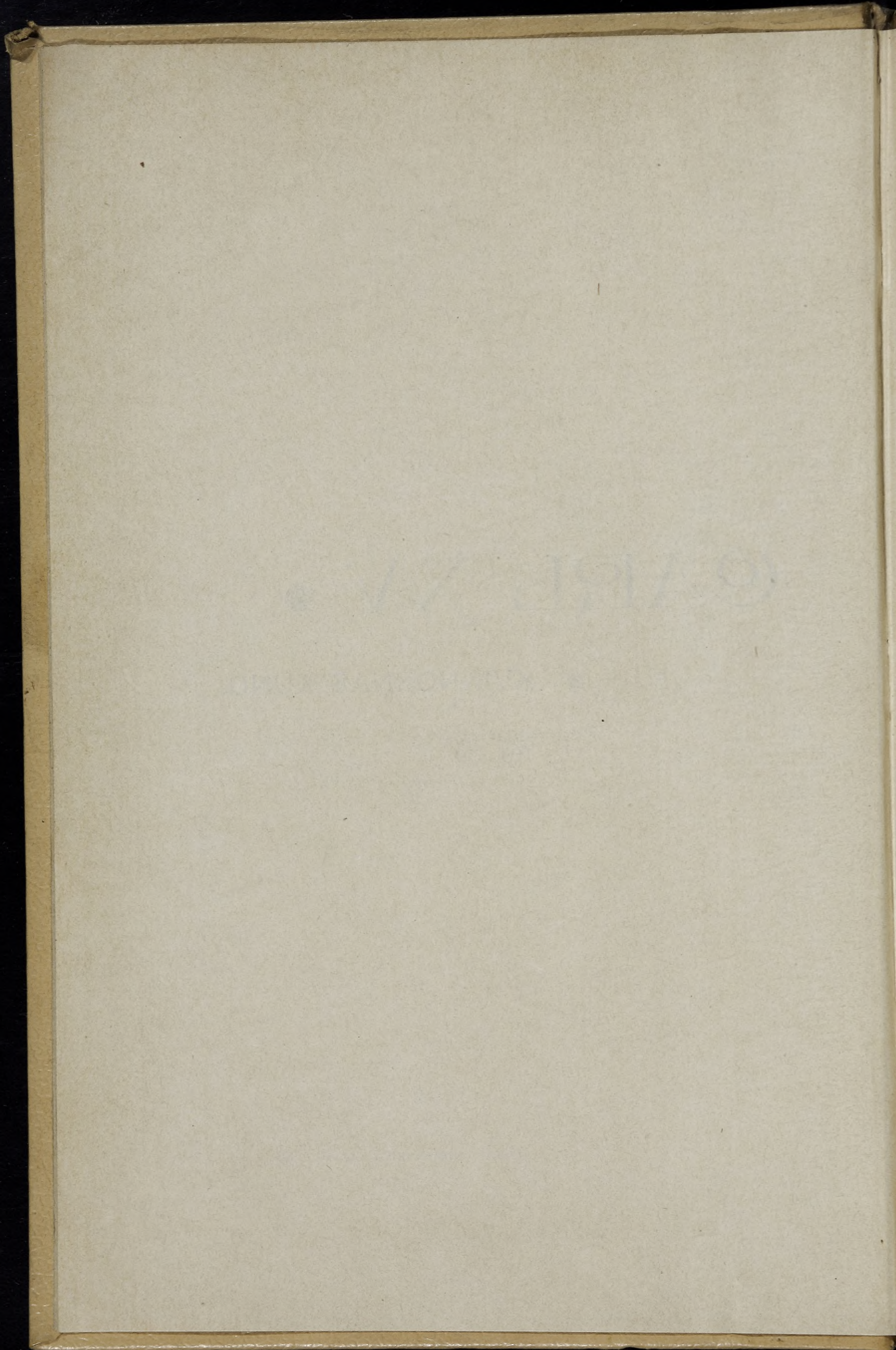


• KVINNORNAS KUNG.

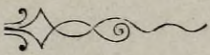


B. Axelsson, präbost.

Omnia mulieres eadem student.
Ter.



Kerfve, A.

CARL XV 

KVINNORNAS KUNG.

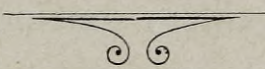
ROMANTISERADE SKILDNINGAR FRÅN 1860-TALET

AF

ERIK AXELSSON.

RIKT ILLUSTRERADE AF E. Å.

FÖRSTA DELEN.



STOCKHOLM
E. A. WEJMERS' BOKFÖRLAG.
1897.

CARL ZETZ

ALPHONSO RIVERO

STOCKHOLM

1897

STOCKHOLM

STOCKHOLM

STOCKHOLM

STOCKHOLM
GULLBERG & HALLBERGS TRYCKERI,
1897

Kvinnornas kung!

Ja, den benämningen kan man med goda skäl gifva Carl XV. Ingen svensk konung har som Carl XV förstått att tillvinna sig de svenska kvinnornas sympatier . . . Och än i dag — trots att ett qvarts sekel nu förrunnit sedan denne folkkäre monarks frånfälle — lefver hans minne som idealet för ridderlighet på svenska kvinnors läppar.

Vi skola i dessa tidsbilder från Carl XV:s dagar framställa honom såsom en »kvinnornas kung« i den mening, svenskarna alltid skola se honom, nämligen såsom en kvinnornas chevalereske beundrare »*utan fruktan och tadel.*»

Det blir i »kvinnornas värld», vi här hufvudsakligast komma att möta honom, för att med stöd af oss till buds stående, goda och rika källor belysa många af de händelser, af hvilka minnen i karaktäristisk anekdotform ännu fortleva på det svenska folkets läppar, och hvori den populäre »kung Carl» ständigt är hjälten.

* * *

Vi befinna oss i ett tält å Ljungby-hed i Skåne under ett storläger på Carl XV:s tid.

Två officerare synas inbegripna, i ett lifligt samtal. Den ene, tältets innehafvare kapten Stenberg, sitter bekvämt tillbaka i en enkel fältstol, under det den andre, regementsauditören Lowin, slagit sig ned på kaptenens säng, der han nu med lurande blickar synes forska ut, hvad verkan hans nyss slutade anförande haft på åhöraren.

— Åter en pikant historial! — utropade kapten Stenberg. Du har då också reda på intressanta nyheter af alla slag . . . Men hvad du nu säger, tyder i viss mån på skandal.

— Alldeles! Dock med den skilnaden, att det här icke är fråga om en *vanlig* skandalhistoria . . . Jag har fakta för hvad jag säger . . . Och jag har sett med egna ögon, hvad jag nu berättat.

— Såå? . . . Och du vet hvem älskaren är? . . . frågade kaptenen, i det han fåfängt sökte dölja sin nyfikenhet.

Lowin antog en riktigt hemlighetsfull min. Det syntes som om han allt för gerna ville säga rent ut, hvad han visste äfven rörande denna fråga . . . Dock dröjde han dermed ännu en stund, likt en vältalare, som med beräknad effekt gör en konstpaus i sitt föredrag.

Slutligen, då åhöraren riktigt var lagd på nyfikenhetens sträckbänk, böjde sig Lowin mot kaptenen och hviskade knappt hörbart ett namn i dennes öra.

Kaptenen flög upp som träffad af en elektrisk¹ stöt och utropade:

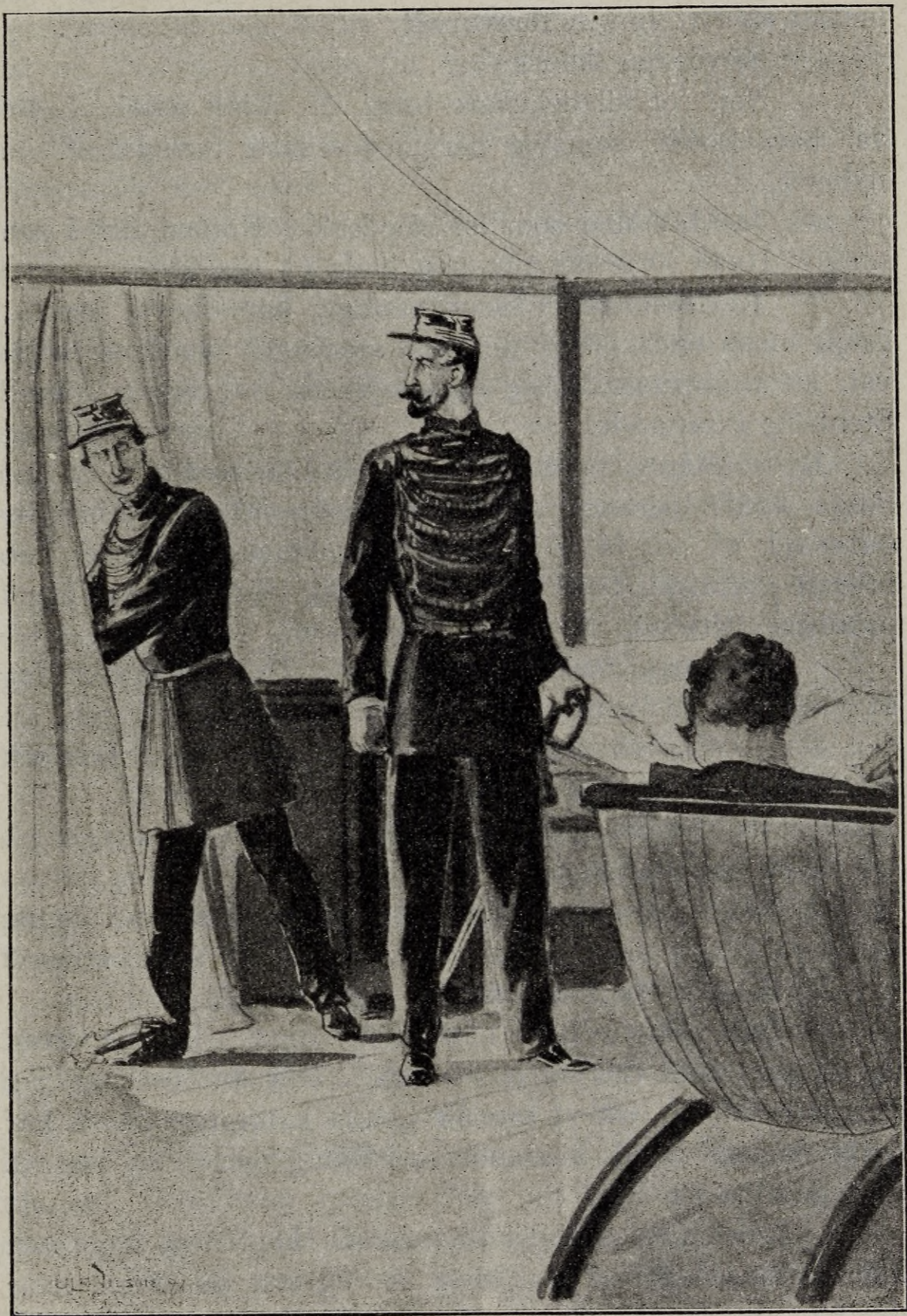
— Du ljuger! . . . Detta kan aldrig vara möjligt? . . . Du . . .

Auditör Lowin hann aldrig förklara sanningsenligheten af sitt påstående.

En utanför tältet posterad vakt öppnade nämligen i samma ögonblick tältluckan och anmälde:

— Ryttmästar Silfvercreutz!

I samma stund som den anmälde kom in i tältet, aflägsnade sig auditören, i det han gjorde en förlägen bugning för den inträdande, som knappt bevärdigade denna helsning med ett svar.



Lowin gjorde en förlägen bugning. (Sid. VI.)

Vändande sig till kaptenen och i det han fattade dennes framsträckta hand, frågade han med ett ögonkast på tältluckan så fort Lowin försvunnit:

— Störde jag kanske?...

— Nej, för all del, käre bror!... Visst icke!... Det var bara Lowin, som var här med senaste förrådet af sina nyheter.

— Jaså!... Med sqvaller således?... Honom likt i sanning... Hvad hvar det nu, han hade på hjärtat?

— Kärlekshistorier som vanligt, kan du väl förstå... Lögn hvart enda ord, enligt min mening... Men han tänkte väl, att åtminstone få sig en konjak för sitt besvär, tillade Stenberg skrattande.

Ryttmästarens panna mulnade och han vred nervöst sina långa knävelborar... Tydligen syntes nu äfven han intresserad af att få veta något om denna historia, ty han utbrast plötsligen i det han kastade sig på kaptенens högst primitiva fältsång:

— Kärlekshistorier säger du?... Om hvilka?... Jag är visst icke nyfiken... Men i detta fall misstänker jag, att den der Lowin redan springer med något, som rör mig och min familj... Är det icke så?

Kapten Stenberg syntes förläget tumma remtyget på sin sabel och svarade ej.

— Nåå?... Du tiger?... Du har alltså hört, hvad denne sqvallerkärning i uniform nu roat sig med att svarfva ihop?

— Hvad då?... Jag förstår dig icke?...

— Din tystnad nyss har förrådt dig... Du vet, hvad jag menar; men du vill icke svara... Hör du Stenberg, jag tycker verkligen, att vi äro för gamla kamrater, att så här spela komedi med hvarandra... Sjung därför ut, jag vet att sqvallret rör mig.

— Nåväl!... Låter det så, svarade kaptenen, i det han lade bort sabeln på en kista — då vet du äfven, hvar du har din gamle vän... Det var verkligen om dig, eller rättare om din dotter, som Lowin pratade... Men du kan vara öfvertygad om, att jag icke tror ett jota, af hvad han

nu springer med, fortsatte han bugande, i det han lade sin hand på ryttmästarens axel.

Denne syntes hafva försjunkit i djupa tankar, under det att han liksom mera för sig sjelf då och då lät en inneboende vrede bryta ut i några krigareeder.

Slutligen rusade han dock upp och utbrast med en flammande vredeblick:

— Jag tog således icke fel i mina tankar, när jag såg Lowin gå hit in... Och hvad säger man?...

— Hvad man säger om din dotter, kan du väl lätt räkna ut, käre vän... Och om dig sjelf tyckes man, enligt Lowin, mena, att du blundar för att slå mynt af — omständigheterna.

— Fördömelse! utbrast ryttmästaren... Och denne räf vågar verkligen visa sig här?... Hur skall jag göra?... Kan du icke gifva mig ett godt råd?

— Så hör då för t-n!... Icke skall du fästa dig vid dylikt sqvaller... Pratet dör snart bort för andra historier i samma stil... Ämnen tryta aldrig för Lowin.

— Men min hedersbror!... En kula genom uslingens fördömda skulle vore vid s-n hans rätta lön...

— På så vis lär du icke hjälpa upp saken... Handla lugnt och håll ögonen öppna så mycket du kan... Något personligt agg kan han ju icke hafva till dig. Utan det der pratet är som vanligt bara för att han skall göra sig intressant...

— Och för att få sig ett glas, här och der... Ja, jag förstår... Men nu skall han vid alla onda andar få se, hvilken han stungit... Jag dödar skurken som en hund.

— Visserligen ett radikalmedel... Men som du vet, äro landets lagar på det bestämdaste mot alla dylika rättsskipningar. Och under fredliga tider är det endast öfverheten, som eger rätt att till lifvet straffa missdådare och...

— Skämta icke med denna sak, afbröt ryttmästar Silfvercreutz med bestämd röst... Ämnet är allvarligare än du tror... Och Lowin borde minst vara den, som nu utsatte min dotters namn för en fläck... Jag har nu på

morgonen äfven från annat håll hört glunkas om detta Lowins senaste skandalsladder och...

Han afbröt sin tankegång och kastade i stället fram:

— Sade Lowin icke äfven något om »slutbalen», som skall ega rum qvällen före innan vi bryta upp?

— Nej, icke ett ord... Du kommer naturligtvis med?

— Ogera, men jag måste väl nu för att täppa till munnen på de mest skandalthungrige... Allt beror likväl på om Siri blir bra i foten till dess.

— Din dotter är således ännu icke fullt återställd efter den äfventyrliga ridturen?

— Icke alldeles... Dock lyckligtvis bättre... Och ett uteblifvande från slutbalen skulle som sakerna nu stå gifva sqvallret alldeles för lösa tyglar... Men en annan sak. Sade Lowin icke också namnet på älskaren? fortsatte ryttmästaren liksom helt à propos.

Kapten Stenberg satt händelsevis så vänd, att den förlägna rodnad, hvilken vid denna fråga hastigt drog öfver hans kinder, ej märktes af ryttmästaren.

Genom att anstränga hela sin sjelfbehärskning lyckades han göra sin röst så lugn som möjligt i det han med väl spelad trovärdighet svarade:

— Nej, det talade han icke ett ord om. Han sade endast, att han sent en afton sett din dotter i ett rendezvous i prestgårdsallén.

Ryttmästaren syntes öfvertygad när han med märkbar tillfredsställelse svarade:

— Såå!... Eget att hans kattögon ej också kunde se, hvad det var för en gynnare, som gjorde min dotter sin kur... Men jag får väl tag i den hemlighetsfulle krypskytten, och då skall vid d—n räkningen göras upp. Skulle du händelsevis få reda på den saken före mig, räknar jag på, att du ej glömmet att till mig rapportera hvad du hört.

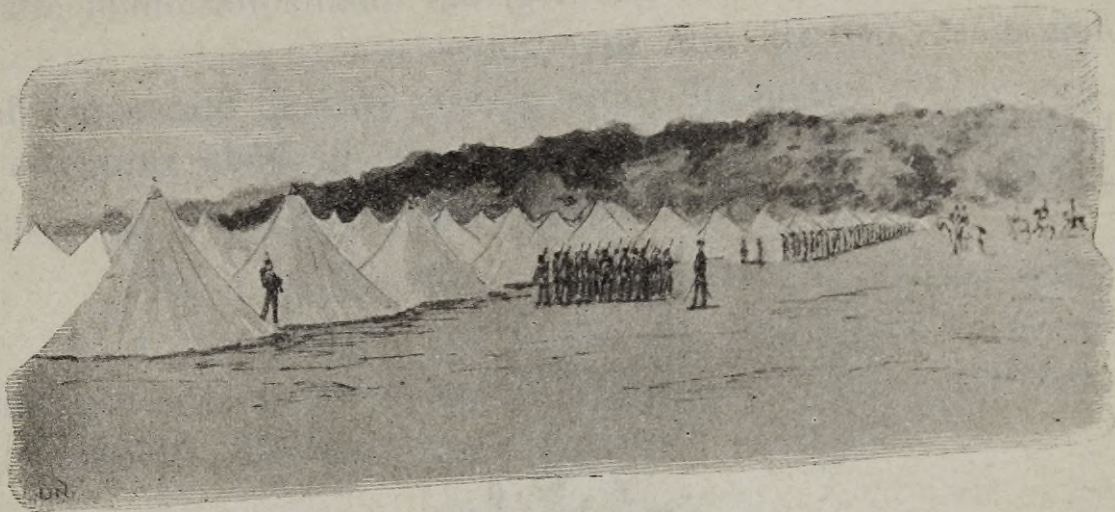
Kapten Stenberg spratt till. Med synbart lugn svarade han derpå genast:

— Nej, du kan lita på mig... Du skall få bud...

— Tack!... Och nu nog om denna fördömda affär.
Jag måste ned till min sqvadron.

— Och jag ut till mina gossar, svarade Stenberg i det
han spände på sig sin sabel, hvarpå de båda vännerna i
sällskap lämnade kaptenens tält.





FÖRSTA KAPITLET.

Hvem var han?

På Ljungby-hed rådde ett rörligt lif.
Många tusen man af alla vapen lågo här samman-
dragna i »storläger».

Det är tidigt på morgonen.

Reveljens lifvande toner hafva ännu icke låtit höra sina gälla maningar i den klara, höstfriska morgonluften. Likväl synes här och der en och annan af den stora styrkan redan vara på benen, dels sysslade med toalettbestyr i tältgatorna, dels äfven i grupper samlade framför det ej ännu öppnade marketenteriet.

En fridfull tystnad hvilar ännu öfver det vackra lägret med dess hundradetals hvitskimrande tält, som i det sig allt högre höjande solklotets glans få röda, varmare reflexer, hvilka fängslande bryta sig emot den bakomliggande skogens mörka grönska... Daggen glänser ännu i det tilltrampade gräset på hedens väldiga yta, och de tusentals små dropparne glimra mot den gulgröna botten som ett haf af oräkneliga diamanter.

I de visserligen ej talrika kojorna, som ligga strödda kring exercisheden, har man redan vaknat... Den i morgonens stillhet rakt uppstigande skorstensröken vittnar derom, liksom äfven det förnöjda råmandet af de på mjölkflickorna väntande korna... I stora klungor hafva de slutit sig samman, och skällornas entoniga, skrällande klang löper fram öfver nejden, som ett väckande bud om en åter vaknad dag med friluftslif och sommarstämning i hösttid.

På krönet af en liten kulle ligger konungens tält, som är märkbart mindre än många andra, och hvilket han med förkärlek älskade att använda under sitt lif i läger och fält. Så väl till det yttre, som äfven hvad beträffar dess inredning, skilde sig äfven detta tält mycket från andra officers-tält, i det att en genomgående enkelhet alltid präglade det-samma.

Detta var så att säga en egenhet för Carl XV, hvilken annars var känd för sin stora kärlek till konstnärligt verkningfulla anordningar, hvarpå exempelvis samlingarna i lustslottet Ulriksdal utanför Stockholm och äfven i det kungliga slottet Bäckaskog i Skåne, hafva visat lysande och för kännare högst intressanta prof.

Framför tältluckan till detta, den högste befälhafvarens enkla tält, går en vaktpost med säfliga, dröjande steg.

Någon djupare uppfattning om sin viktiga mission synes han icke hafva. Gång på gång öppnar han sin försvarligt tillskurna mun för en väldig gäspning i väntan på aflösningens snart stundande timma.

Men så rycker han med ens till i sin tunga dåsighet. Han har hört, att det rör sig inne i konungens tält.

Nu blir det fort lif i hans resliga lekamen...

Och när så tältluckan hastigt slås undan, rätar posten ut sig i hela sin imponerande längd, och står med ens som ett tändt ljus, under det att hans fasta näfvar gripa om geväret med en skräll, vid det att den utträdande kungen helsas med ett kraftigt och reglementsenligt: »Skyldra ge-ärrr!«

Konungen har tydligen alldeles nyss stigit upp.

Habiten är mycket enkel. Endast benkläder och en tunn flanelltröja.

Barfota och utan hufvudbonad ställer han sig en god stund att betrakta de tecken, som båda väder och vind.

Någon kyla tycks han icke märka, och den daggvåta grässtubben generar honom icke alls, när han efter gjorda observationer styr sina steg till en utanför tältet stående balja, fylld med vatten.

Hastigt drager han af sig tröjan och doppar en grof handduk i det duktigt kalla vattnet. Och så följer en grundlig afrifning.

Omgifningen besvårar honom icke. Temperaturen ger honom icke heller min af att tveka, lika litet som han fäster sig vid den uppmärksamhet, som den bredvid honom posterande soldaten synes egna denna hurtiga morgonmanöver af arméns högste befälhafvare.

— Kungen är uppel! går det snart från mun till mun lägret rundt, under det att detta rop ger som en första signal till ett rörligare lif.

Nu ljuder reveljen.

Samtidigt med att artilleriet låter höra ett dånande skott, i hvars eko trumpeternas skrällar och trummornas rullande hvirflar falla in, blir det som genom ett trollslag fängslande lif i denna nyss så fridfulla lägerbild.

Flera tusen man komma med ens i rörelse...

Ur tält och baracker strömma massor af krigare, ännu med morgonsömnen i knappt uppslagna ögon. Helsningar och skämtsamma tillmälen bytas, och med flasklocken som »kaffekoppar» skyndar man sig att vid marketenterierna och från kokgroparna skaffa sig en sträfsam krigaredags första näring.

Korporalerna dundra och svära, officerarne utdela order och fanjunkare, styckjunkare och tygmästare anteckna med högviktiga miner i sina journaler, hvad som hör till dagens vidlyftiga ekonomi.

Det hela är en tafla, som måste ses i lefvande lifvet för att rätt kunna uppfattas till dess fulla valör.

Nu kommer en ordonnans med konungens välkända »tjenstehäst«.

Midt framför monarkens tält håller han med djuret, en eldig och ståtlig remonter af ädelt blod med glänsande hud och fint byggda lämmar... De smäckra benen röra sig lifligt, och hofvarna skrapa med lätta, behagliga rörelser i den luckra marken, under det att näsborrarna vidgas med ett otåligt frustande, då de varma länderna smekas af den rätt bitande morgonbrisen, som nu drager fram från hafvet vid Hanö-bugt.

Kungen ses på nytt träda ur sitt tält.

Han är nu klädd i sin bekanta och ståtliga husaruniform, med dess vackra och verkningsrika snörmakerier. Den lilla koketta generalsmössan sitter som vanligt käckt på sned, något neddragen mot högra örat.

Med ett vigt språng är han i sadeln.

Ett lätt ryck i tyglarne, och så bär det af öfver heden i sporrsträck, nu som alltid med en fart, som gjorde att sviten fick största möda att hinna med.

Denna gång red han dock ensam.

Detta var visserligen icke något ovanligt. Snarare hände det rätt ofta, att man fick se kung Carl ensam storma fram på sin eldiga springare.

Från lägret förlorar man honom snart ur synhåll, då han svänger af vid den stora landsvägens krökning in åt skogen.

Men i samma ögonblick synes en ensam fotgängare dyka upp tätt i närheten af konungens väg.

Det är en lång och magerlagd figur, som med svårighet synes uppbära den uniform, hvori han är iklädd.

Försiktigt följer denne besynnerlige militär konungens väg. Då och då vänder han sig om, liksom för att öfvertyga sig, att han ej blifvit sedd från lägret.

Denne man är Lowin.

Mot sin förmodan är han dock redan observerad på sin morgonpromenad.

Ryttmästar Silfvercreutz har gifvit akt på den räfaktige

auditörens spanande hållning... Stadd på en tidig morgonridt har Silfvercreutz plötsligt öfverraskat Lowin, och i det han genast drager den slutsatsen, att auditören nu är på jagt efter nytt stoff till sina »pikanta historier» mumlar han:

— Jaså din skälm!... Redan på benen! Kan just undra hvad du nu har för planer i ditt lömska sinne?

* * *

Det är vid G... prestgård i närheten af Trolle-Ljungby.

Den spruckna vällingklockan låter just höra sina skrällande toner till en andra morgonväckt.

Gårdens arbetsfolk har fylkat sig utanför rättarebyggningen.

Långsamt och säffligt som endast skånska bönder kunna röra sig, har man samlats på gårdsplanen, och blänger nu på rättaren, som kaxig står der midt i klungan och utdelar sina befallningar om dagens sysslor, naturligtvis på den bredaste och mest oförfalskade skånska.

Med samma trygga själfmedvetande som man kommit, drar man snart bort för att ute på de vida och feta egorna börja en ny dag af jordbrukarens sträfsamma kamp för tillvaron.

Men rättaren står qvar.

Han har ännu icke slutat sin frukost, och den bastanta fläskpannkakan lockar honom förföriskt att välja njutningen för pligten.

Han är just besluten att med ännu en smakbit försjunka i sina kulinariska drömmar vid hemmets härd, när han hejdas af en röst, som höres tätt bakom honom med ett:

— Hallå! Vänta du!... Har du reda på om prosten är uppstigen?

Rättaren har långsamt vändt hufvudet åt sidan... Till sin något stegrade förvåning får han se en militär, som nästa ögonblick griper hans arm och fortsätter:

— Nåå?... Hörde du icke hvad jag frågade... Har prosten stigit upp?



— Nåå? . . . Hörde du icke hvad jag frågade? (Sid. 16).

— Inte vet jag det, kom nu ändtligen svaret med orubblig trygghet... Är det fråga om foder?

— Åsna!... utropar militären... Kan du inte skilja på en intendent och en auditör?... Du vet ju således ej om prosten kommit upp?

— Kommit upp?... Nej, min lif och knif jag det vet...
Fråga pigan.

— Har du sett till mamsell Siri Silfvercreutz då?... in-faller nu auditören, som ej var någon annan än Lowin.

— Om jag sett mamsell Siri?... Jo men har jag så...
Senast i går...

— Idiot!... Jag menar i dag...

— I dag? Nej, min själ har jag så...

— Hon har således icke ridit ut än?

— Ridit ut?... Ja, si det blir allt bäst att fråga stall-pojken.

— Skall man inte begagna sina ögon när man är rättare då?

— Sina ögon?... Jo, men när hvar och en sin syssla sköter...

— Så går det åt helsicke, om man är lika tjockskallig som du, röt auditören, ursinnig öfver rättarens flegma och allt för lakoniska upplysningar.

Van att dock ej gifva efter redan vid första motgång, då det gällde att genomdrifva en tanke, frågade auditören på nytt:

— Nå vet du om kungen har ridit upp hit till prest-gården?

— Kungen?... Ja, många gånger...

Auditörens vrede hade nu liksom hans otålighet nått sin höjd... Han knöt sina händer i raseri och skrek:

— Fårskalle!... Kan du ej begripa, att jag menar nu i dag?

— I dag?... Nej, hur skall jag veta det? Men kanske *han* hört att kungen skall hit nu igen? I så fall måste jag genast ned till grinden att öppna, för då vankas slantar.

Och utan att vidare akta hvarken på auditören eller den

väntande fläskpannkakan, syntes nu rättaren med ovanlig fart sätta i väg i sina smällande träskor snedt öfver köks-trädgården för att på genaste väg hinna till den grind, genom hvilken kungen kunde komma.

Rättaren hade sina välgrundade skäl till denna brådska.

Han var förtrogen med Carl XV:s kända frikostighet med drickspenningar åt dem, som gjorde honom någon liten tjänst.

Det var ett utmärkande drag af denne folkets kung att vänligt strö kring sig slantar, oftast af rätt vacker valör.

Att nu få öppna grinden åt kungen, kunde därför lätt göra rättarens stora läderpung åtskilligt rikare, än den dess värre brukade vara, såsom lidande af kronisk kassafeber...

Rättaren hade redan förut fått se prof på denna kung Carls hjärtliga frikostighet.

Synnerligast hade dottern, en landtlig skönhet på fjorton vårar, vid flera tillfällen, då slumpen fört kungen och en grind i hennes väg, haft en beundransvärd tur att få stora silfverslantar. — Ja, en gång en hel specieriksdaler, som kom bra till pass i rättarens barnrika familj med dess skrala myntförråd.

Denna gång hade han dock ingen tur.

Lika fåfängt som han väntade på silfverslantar — ehuru icke af det allra största slaget — lika fåfängt spanade auditören efter att kungens häst skulle storma förbi.

Likt den på villebråd lurande jägaren, hade han följt spåret ända hit och varit säker, att här göra en mästertreff i sin nyfikenhets morgonjagt.

Men just vid målet syntes han göra sin värsta bom.

Spåret var förloradt, och det syntes honom alldeles oförklarligt hur detta kunnat ske.

Hvad ville då Lowin?

Hvarför smög han i konungens spår?

Det fanns flera orsaker... Först och främst ett medfödt och okufligt begär, att ständigt lägga sig uti allt, som icke angick honom. Vidare hans behof af att jemt vara på språng efter stoff till sina sqvallerhistorier, rörande än

den enes än den andres affärer. Detta gaf honom oftast en god valuta, i det han af sina mindre nogräknade åhörare kunde motse en generös traktering, om han kom med någon riktigt läcker sqvallerbit... Och han hade i dylika kretsar nu gjort sig omistlig som »allvetande».

Likt en detektiv var han idel öga och öra. Ingenting undgick hans vaksamhet, och till jurist var han redan från födseln så godt som predestinerad.

Nu hade han ett speciellt intresse, som kanske bör omnämnas något utförligare.

Ryttmästare Silfvercreutz hade en dotter, som hette Siri. Denna var inackorderad på prestgården. Hennes fängslande, fagra yttre hade redan tilldragit henne många beundrars blickar. Och bland desse beundrare befann sig äfven en ung husarlöjtnant vid namn Hugo Kronborg.

Denne tillhörde en framstående ämbetsmannafamilj af mycket gammal skånsk släkt, som var af danskt ursprung och ännu egde flere representanter i det lilla bördiga landet på andra sidan Sundet.

Släkten Kronborg hade vid flerfaldiga tillfällen gjort sig ett namn inom diplomatiens värld, men hade deremot ej förr än nu haft att uppvisa en militär. Denne var just den unge Hugo, som efter åtskilligt besvär med sina ej allt för vidtomfattande examina, nu ändtligen kunde få ståta med officersepåletterna vid konungens skånska husarer.

Hugo Kronborg hade i Siri Silfvercreutz, hvilken han första gången fått se uti Christianstad, funnit sitt kärleksideal... Något närmande hade dock ej kommit till stånd, kanske mest på den grund, att Kronborg alltid hade en oöfvervinnerlig svårighet att göra sig bekant med »familjeflickor», ehuru han annars ansågs som en stor fruntimmerskarl.

Kronborgs känslor för den bedårande Siri Silfvercreutz hade stegrats än mer sedan han nu under pågående möte å Ljungby-hed haft tillfälle att då och då se en skymt af henne.

Hon skulle bli hans!

Detta var hans fasta beslut... Auditören Lowin, med

hvilken Kronborg räknade en aflägsen släktskap, skulle få tjenstgöra som »bönaneman».

Och Lowin åtog sig detta maktpåliggande värf.

Kronborg var rik. Och den listige auditören visste mycket väl, att detta »bönanemanskap» skulle, om det ledde till önskad resultat, göra honom en vacker extra inkomst, utom det »rörelsekapital», som han under tiden hade att påräkna af den förälskade släktingen.

Siri Silfvercreutz hade auditören lätt att träffa hos den gästfrie prosten i G...

Ofta infann han sig der under sken af att taga sig ett parti bräde med prosten, ehuru han vid dessa besök hufvudsakligast lade sig vinning om, att för den unga ryttmästare-dottern på lämpligaste sätt då och då framdraga sin unge släkting, Hugo Kronborg, såsom ett mönster för en blifvande äkta man... Den unge inackordenten Siri, som till en början fann auditörens prat lustigt och underhållande nog, syntes redan vara tillräckligt preparerad. Och Lowin väntade därför endast på ett lämpligt tillfälle, att få presentera den unge giftermålskandidaten för att kanske med ens få en förlofning till stånd.

Han hade med beräkning först vändt sig till flickan sjelf för att undersöka hennes meningar vis à vis ett parti med Kronborg. Gaf fadern blott sitt samtycke — hvilket äfven borde vara så godt som sjelfklart, ty partiet var ovanligt »fint» — då hade Lowin gjort ett briljant spel.

Men så en dag märkte Lowin, att hela den stolta byggnaden började vackla.

Siri var ej längre densamma som förr... Hennes glada, lekande sätt var försvunnet, och ett mera reflekterande allvar blickade nu fram genom hennes stora ögon, som fått ett ovanligt drömmande uttryck.

Hvad hade då händt?...

Hvarför var hon nu så obenägen att lyssna till Lowins vackra framställningar om löjtnant Kronborgs meriter?... Ja, så fort han visade sig i prestgården, syntes hon med flit draga sig undan. Och tilltalade han henne, voro nu

hennes svar både afmätta och frånvarande, stundom till och med snäsiga då Kronborgs namn kom på tal.

Senaste gången Lowin gjorde ett försök att återknyta denna samtalstråd, som råkat i ett så förargligt trassel, hade Siri Silfvercreutz helt enkelt vändt »böнемannen» ryggen utan att bevärdiga honom med ett enda ord till svar.

Lowin kände sig verkligen i en högst obehaglig dilemma... Partiet var ju redan då så godt som vunnet... Men tycktes nu bli till Kronborgs förlust bara på ett enda kort, och detta just det sista.

Hvad skulle han tro?

Hvad hade händt?

Var det bara en vanlig flickknyck af öfvergående natur, en sådan der manöver, som kvinnor gerna använda för att göra sig så mycket intressantare?... I så fall kunde man ju lika lätt snart påräkna ett omslag till det bättre.

— Ostadig väderlek! mumlade Lowin... Men det klarnar väl!... Ah! Nu förstår jag!... Den lilla satungen är otålig, emedan jag icke presenterat idealet för henne.

Och han förbannade denna sin tanklöshet... Han borde hafva tänkt sig in i, att en lång väntan är kärlekens död.

— Hade jag tänkt på detta, hade allt redan nu varit på det klara, fortsatte auditören sina reflektioner... Den för långt drifna försiktigheten med att så klokt först jemna ut vägen, har nu gjort, att jag kanske aldrig skall uppnå mitt mål.

Hvad var att göra?

Jo, först och främst måste han leta ut, hvad det var för hinder, som lagt sig i hans väg; sedan återstod det att på lämpligaste sätt bortskaffa detta.

Så långt hade han redan hunnit i sin nya anfallsplan, hvares alla detaljer dock ännu voro olösta problem.

* * *

En afton, kort efter här skildrade händelser, gaf honom slumpen ett spår, som han med finaste väderkorn beslöt sig för att följa.

Han hade med vanlig beredvillighet, då det gälde affärsintressen, låtit prosten »klå» honom på några »janar» ja till och med »sprängjanar», så att värden utom de vanliga toddarna nu äfven visade sig böjd att bjuda sin motspelare på en stadigare supé.

Som kosten i officersmessen just ej var något att skryta med i hvardagslag — och då auditören vanligen intog sina mål derstädes — var han nu högst förbunden att få göra ett värdefullt ombyte.

Han visste af tidigare erfarenhet, att skånska presthus kunna duka upp ett bord, när det vore fråga om att slå på stort.

Hade icke tjensteåligganden hindrat honom, skulle han äfven gerna tackat för anbudet att få ligga qvar öfver natten i prostgården, i stället för i det just icke vidare komfortabla auditörstältet.

Supén drog ut rätt länge.

Sensommarens natt hade redan börjat falla på, då auditören, betydligt »trött», gaf sig af mot lägret.

Han hade just hunnit till slutet af den allé, som nu nästan sänkt i mörker, på grund af bokarnes täta löfverk, förde ned till kronans landsväg, då han tyckte sig höra röster halfhögt samtala nere vid grinden.

Anande någon intressant upptäckt, kanske som vanligt vädrande uppslag till en pikant historia, smög han sig ljudlöst ned i det djupa, torra diket och lät de samtalande närma sig den plats, der han låg gömd.

Invid denna fanns en bänk, öfver hvilken ett bakomstående högt buskage bildade ett lummigt löfverk.

Auditören hade tur.

De samtalande satte sig på denna bänk.

Att döma af hvad han snart kunde höra, lika tydligt som om han sjelf setat på bänken bredvid de samtalande, behandlades ett ämne, som alltid varit lika nytt, alltid lika intressant och alltid haft samma djupa form för både glädje och sorg.

Ja, auditören hade icke alls svårt att uppfatta hvad

som utgjorde den röda tråd, kring hvilken de bådas half-hviskande ord länkade sig.

Förargligt nog för Lowin kunde han icke lika bra se de samtalande.

Hans skandalhunger hade snart nått samma höjd som hans nyfikenhet.



Bådas röster tycktes honom bekanta.

Synnerligast var han viss på, att qvinnan ej kunde vara någon annan än den fagra Siri Silfvercreutz.

Men hvem var hon i sällskap med?

Vid denna tid på dygnet, på en bänk i prestgårdsallén?...
Det var ju riktigt skandalöst!...

Alla sofvo kanske redan der uppe i hennes tillfälliga hem... Men hon, den dygdädla jungfru Siri Silfvercreutz, satt i allén och språkade om kärlek, med...

Ja, med hvem?...

Om det åtminstone hade varit månsken, eller om den förargliga busken ej varit i vägen, så kunde han säkert äfven fått se det kuttrande paret .. Men nu var det nästan mörkt som i en säck och »Luna», alla älskandes vän, sof så obekymradt godt bakom tunga, jagande höstmoln.

Icke heller vågade Lowin stiga fram. Att störa älskande kunde hafva sina obehag.

Att kavaljeren var en militär, detta hade Lowin redan klart för sig... Sporrarnas klirr, då fötterna rördes mot marken, hade redan förrådt detta, liksom äfven skramlet af sabelbaljan mot bänken.

Det var således en ryttare...

Kanske någon stabsofficer?...

Det var ej alls ovanligt, att bland desse träffa på riktiga prakttyper för en fullödigg Don Juan.

Och denne oförmodade älskare syntes redan avancerat långt i sin eröfring af den fagra Siris hjärta...

Att döma af de beslöjade rösterna, syntes kapituleringen ej vara långt borta...

Och hade detta väl en gång skett, då kunde den unge Kronborg så godt först som sist vända sina blickar på annat föremål ..

Och Lowin finge gå miste om dusören ..

— Fördömdt! mumlade auditören, i det han smög sig allt närmare bänken... På det här viset går hela min vackra belöning för mitt besvär rent åt Häcklefjäll... Och midt för näsan på mig till och med... Men vid sjelfva... Något måste göras, att...

Han reste sig på knä och hade redan fattat om en gren för att med ett kraftigt ryck kasta en störande skrämsel in i de kärlekstrånandes sinne, och kanske dervid äfven få se, hvilken mannen vore, då han i samma ögonblick greps

af en oro, hvilken med oemotståndlig makt åter dref honom ned i diket.

Nu vågade han ej längre visa sig.

Ett enda ord från flickans läppar hade vändt både hans nyfikenhet och harm i gränslös fruktan.

Den bredvid Siri Silfvercreutz sittande militären hade rest sig.

En stämman, som ej längre var hviskande, hördes säga:

— Jaså!... Det är löjtnant Kronborg, som blir den lycklige?... Han har kanske redan fått ert löfte?... I så fall, gratulerar!... Honom...

— Nej, ack, nej!... Jag bara säger det emedan...

Hon stannade midt i sin mening utan att fullfölja den.

En kort paus inträdde, endast störd af nattvindens sus i buskarnas kronor och nattskärrans skorrande, breda läte från sädesfälten.

Slutligen hördes den unga flickan åter taga till ordet i det hon stammande och osäkert fortsatte:

— Jag har aldrig trott, att man får den man verkligen älskar...

— Såå?... hördes den manliga rösten svara... Nå ja, fröken har kanske rätt... Men säg mig en sak... Vill fröken *aldrig* mer träffa mig igen?

— Jo!... Nej!... Aldrig så här...

— Aldrig så här?... Hvarför?...

— Aldrig ensam, så här... Jag blir rädd...

— Detta är således sista gången?

— Ja!... Det blir nog bäst så...

— Kanske...

Orden sänktes till hviskningar.

Den spejande Lowin, som kände sitt hjärta bulsa af fruktan och skrämsel, likt en ånghammare, att möjligen blifva upptäckt, kunde ej uppfatta, hvad som sades.

Men han såg en reslig skugga böja sig ned, och ögonblicket derpå tyckte han sig höra ljudet af en kyss...

Kanske var det flera... Lowin visste det ej... Fruktan gaf lyssnaren ugglevingar... Ljudlöst smög han sig bort...

Utan att han rätt sjelf visste hur det gått till, befann han sig få ögonblick senare nere vid prestgårdsgrinden.

Der stod en häst bunden. Lowin kände igen denna häst...

Nu förstod han Siris ändrade sätt...

Ursinnig öfver det hinder, som så oförmodadt upprest sig, mätte han vägen mot lägret med stormsteg...

Att tänka på hvila var icke lönt. Här måste uppgöras en lämplig plan...

Men hvilken?

Han hade träffat på ett motstånd, som all hans skarp-sinnighet ej syntes i stånd att häfva...

— — —

Morgonen derpå berättades i lägret en skandal.



ANDRA KAPITLET.

Valkyrian och kungen.



Siri Silfvercreutz var kär. Hon, som hitintills med största kallblodighet lyssnat till eldiga försäkringar, ömma böner och brinnande löften från talrika tillbedjare, såväl militäre som civile. Hon, som släckt så många kärlekens rökoffer blott med en enda afkylande blick ur sina trolska, blå ögon, hon hade nu sjelf känt sig gripen och bortförd af en makt, som hon tills helt nyligen trott finnas endast i skal-

dernas fantasi, eller i af romanläsning uppmjukade qvinnohjärnor.

Att hon skulle gifta sig någon gång, derom var hon fullt öfvertygad, redan sedan den tid, då hennes tankar vaknade till insigt om, att hennes familjs ekonomiska förhållanden nödgade henne att göra ett godt parti.

När hon skulle inträda i detta på så sätt nödtvungna äkta stånd, för att länka sina öden vid en mans framtid, som i grund och botten var henne fullt så likgiltig som föremålet än var henne obekant, det hade hon föresatt sig

att framskjuta till en tidpunkt, då den ekonomiska nödvändigheten gjorde äktenskapet till ett tvång för henne.

Hon var emellertid ännu mycket ung.

Friarnes skara rekryterades hvarje dag med nya aspiranter på hennes hand i ersättning för dem, som hon afvisat med en korg.

Faderns lilla ryttmästaresold var visserligen knapp. Men ännu hade hon ej hört honom allvarligare beklaga sig öfver brummande björnar.

Annu hade hon således framtiden i sin hand.

Sorglöst lefde hon sin dag.

Hon njöt med ungdomens hela egoistiska kraf det lif, der stundens nöjen äro värdemätare på tillvarons behag.

Utan att vara en i grund och botten ytlig natur, egde dock Siri Silfvercreutz mycket i sin karaktär, som tangerade tron på ödet. Ett slags fatalism, som gjorde hennes sinne lika mycket stålsatt mot alltför öfversvallande glädjeutbrott som mot hejdlöst öfverlämnande åt sorgernas bitterhet.

Hennes af naturen klara förstånd hade mognat förr än hos flertalet andra med henne jemnåriga flickor. Och såsom fallet ofta är med de barn, hvilka redan i unga år lämnas utan en rådande, skyddande och kärleksfull moders vaksamma ledning, var hon i mycket sig sjelf nog.

Pensionsuppföstran bildar hufvudet mer än hjärtat.

Siris far, som vid tiden för sin hustrus död, ännu var endast löjtnant och såsom sådan i rätt små löneförhållanden, hade föga tid, om än god vilja, att egna sin tidigt moderlösa dotters själslif tillräcklig omtanke.

Lifvet i en provinsstad — låt vara med den betydelsehet, som Christianstad ju kan räkna sig till godo — är föga egnadt att rikta en ung, spirande ande med mer än medelmåttig näring, när det blir fråga om att höja intelligensen öfver hvardagligheternas synvidd.

Detta hade Siri Silfvercreutz snart lärt sig inse.

De kälkborgeliga tillställningarna, — s. k. familjefester, — der ungomen roades med dumma pantlekar och andra dylika pjoltiga upptåg, under det att de äldre damerna kring

kaffebordet plockade sönder frånvarande bekantas människo- värde, och herrarna egnade dyrkan åt Baccus och Fortuna, — gåfvo Siris sinne mycket snart afsmak för ett framtidslif i samma inskränkta riktning.

Hon började längta ut i lifvet...

Det var därför hon en vacker vårdag i slutet af maj med stormande glädje mottog underrättelsen om, att hon skulle få tillbringa sommaren på G... prestgård.

Det var ju ändå ett ombyte.

Hon skulle få ströfva fritt omkring i naturen, lefva vildmarkslif i skog och på fält. Löftet om, att hon äfven skulle få lära sig rida, gjorde henne öfverförtjust.

Äfven skulle hon der få tillfälle att se en större bild af det yrke, åt hvilket hennes far egnade sina krafter... Och en bild, som nu blefve mer målande än vanligt på exercis- heden, alldenstund det vore fråga om »storläger», då alla vapen skulle samlas och alla militära krafter komma i verk- samhet.

Och så skulle hon för första gången få se kungen...

Kungen!... Carl XV!...

Hon kände ju honom redan så godt som till mer än hälften.

Hela Skåne talade om provinsens ståtliga, hurtige och vackre härtig... Landets kung.

Man sade, att hela världen icke kunde uppvisa en sådan regent som Carl XV, och att säkert ingen kung eller kejsare eller furste, hvar helst det vara må, kunde vara särskildt så beundrad af qvinnor som just denne, Sveriges unge monark.

Allt detta hade Siri Silfvercreutz hört redan länge... Icke en »bjudning» förgick utan att nya och åter nya drag framhöllos för att måla kung Carls älskvärdhet, godhet, manhaftighet och allt sådant, som i synnerhet är egnadt att fångsla de ungas hjärtan och väcka qvinnornas beundran.

Af denne älskade monark hade hon redan icke mindre än fem olika bilder, civila och militära.

Men originalet hade hon ännu icke sett.

* * *

Lifvet i G... prestgård hade riktigt tilltalat den unga Siri. Hon fick råda sig sjelf.

Prostfamiljen var barnlös. Prostinnan var en natur, som fullständigt gick upp i en stor landtgårds vidlyftiga hushållsekonomi... Någon ungdom fanns der ej annat än bland »folket».

Man träffades vid måltiderna... Främmande bjöds aldrig... Men den, som kom, blef alltid gästfritt mottagen.

Prosten sjelf var en gammal boklärd man, som helst delade sin tid mellan studier och litterära arbeten... Fristunderna på aftonen egnade han åt sitt kära brädspel eller åt schack, då slumpen någon gång förde en schackspelare till hans lilla spelvrå i det på gammalt bekvämt vis inrättade prestgårdsbiblioteket.

Sommargästen, mamsell Siri, fick därför som sagdt roa sig sjelf bäst hon kunde.

I salongen fanns ett gammalt, godt instrument, en taffel. Nothyllan var rikt försedd och musiknyheter saknades icke.

Siri älskade musik och hade tidigt börjat odla konsten, att vid pianot gifva sina musikaliska tankar en vacker form... Och då nu äfven prestfamiljen hade välbehag af denna Siris talang, fick hon äfven tacksamma åhörare.

Af spelning blef det dock icke mycket.

Hon hade funnit en nyhet, som fängslade henne mer än leken med toner.

Hon hade redan börjat lära sig rida.

Hennes stallmästare hade blifvit drängpojken Kalle, hvars medfödda flegma först på hästryggen var liksom bortblåst.

Kalle var född till hästkarl .. Som jockey i ett engelskt eller amerikanskt täflingsstall skulle han bestämdt hunnit både förmögenhet och namn.

Han var äfven god instruktör.

Siris far var af tjänstgörömål förhindrad att gifva sin dotter dessa instruktioner.

En månad efter första lektionen satt Siri som en amazon i sadeln. Och de skånska backarna och fälten genljödo snart under hofslagen af hennes eldiga sto.

Nu mera behöfde Stall-Kalle aldrig följa henne på hennes ofta vågsamma ridturer.

Hon fick således äfven i detta afseende reda sig sjelf.

Det var en lust att se Siri Silfvercreutz spränga fram till häst.

Hennes nästan veka, men dock välformade byst, satt som gjuten i sadeln... Tyglarna sköttes med ett behag, som till och med en cirkusryttarinna ex professo kunnat afundas henne. Den lilla ridhatten satt oftast käckt på nacken, och under denna utefter hals och rygg svallade ofta en flod af rika, mörka lockar, lösta ur fängslet under den häftiga ridten.

När Siri Silfvercreutz ilade fram till häst öfver de breda, skånska landsvägarna, eller ock sprängde genom ett snår, eller satte öfver ett dike, kunde bönder och bondqvinnor så väl som »herrskapsfolk» aldrig underlåta att egna henne en beundrande blick, på samma gång som en from önskan, att allt måtte gå väl, följde henne på färden.

Ty ofta nog såg denna ridt lika riskabel ut som den var vacker och fängslande för ögat.

En omtänksam regementskamrat hade äfven, sedan han sett Siri under en af dessa halsbrytande ridturer, tolkat sin fruktan för hennes far.

Denne, som kände sin dotters sinnesnärvaro och raska kynne, hade emellertid skrattande svarat:

— Käre bror! Var du lugn... Hon reder sig nog... Skada bara, att det icke blef en pojke... Då skulle du fått sett en husar.

— Kanske det ja!... Svarade vännen något förnärmat, i det han i svaret trodde sig se en anspelning på, att han icke sjelf satt så prydligt i sadeln... Nu har du fått en amazon i stället... En *valkyria*, om du hellre tycker om det namnet, nu i vår för allt gammalnordiskt svärmande tid... Men äfven en valkyria kan rida nacken af sig, mumlade han derpå mera för sig sjelf, i det han red bort från sin kamrat.

Kanske låg det en dubbelmening under dessa ord?...

I så fall var det väl, att ryttmästar Silfvercreutz ej hörde dem...

Ty i allt, hvad som rörde hans dotters väl eller ve, var han oblidkligt sträng.

En anspelning på hennes karaktär träffade lika sårande hans eget hjärta.

Silfvercreutzarnes vapensköld var ren som källans spegel... Och ännu hade ej ens fattigdomen förmått sätta minsta lilla rostfläck på dess blanka yta.

* * *

Ungefär en fjärdedels mil från G... prestgård, mellan Nymö och Trolle-Ljungby, ligger en trakt, som naturen gjort mer vild och kuperad än denna af hafsvindar från Hanö bugt smekta nejden kring sjelfva heden.

Detta var Knutstorpa-skogen... Sagornas, trollens och vettarnas tillhåll.

Denna nejd hade icke det bästa rykte.

Bönderna undveko den gerna, och äfven jägare, som någon gång ställde sina jagtvägar dit åt, hade ej — såsom de af kanske helt andra skäl påstodo — mött annat än upprepade obehag derstädes.

Såsom alltid kring stora lägerplatser hade äfven å Ljungby-hed samlats en hel del löst folk af misstänkta lefnadsförhållanden.

Bland desse fanns nu äfven en illa beryktad fängelsekund, kallad Warbergs-Olle, som för kort tid sedan sluppit ut efter aftjenadt straff för rån å öppen landsväg.

Hvad han lefde på visste ingen förr än han vid tiden för mötet å Ljungby-hed dök upp som lönkrögare.

Hans verkliga tillhåll i Knutstorpa-skogen kände endast ett fåtal. Och desse voro så bundna af fruktan för Warbergs-Olles vilda sinnelag, att ingen vågade anmäla honom.

Bland kunderna kunde han äfven räkna en hel del bondsoldater, som gerna för en billig styrketår af den het-sande svenska potatislikören tego med handelns olaglighet

och äfven med mycket annat, som hörde till Warbergs-Olles affärer.

Siri Silfvercreutz hade ingen kännedom om denna lönkrog i Ljungby-trakten.

Ej heller hade man efter hennes korta visiter i skogen gifvit henne någon upplysning om detta farliga tillhåll.

Endast i allmänna ordalag hade man framhållit, att Knutstorpa-skogen ej var fullt säker. Med landtbefolkningens vanliga benägenhet för mystik, hade man äfven berättat, att trollen drefvo sitt spel bland snåren i denna skog... Och detta sades med samma vissa tilltro, som man än i dag i dessa trakter ej det minsta vågar draga i tvifvelsmål de händelser, hvilka anses förknippade med sagan om Ljungby horn och pipa, trollen under stenen och den djerfve skatt-röfvaren.

Men Siri Silfvercreutz hörde ej till dem, som trodde på gaster och troll.

Hon log åt böndernas naivitet och fortsatte som förr att sorglöst göra sina ridturer dit hågen dref henne, obekymrad och glad som en ur buren lössläppt fogel, då han känner skogens doft, solens värme och vindarnas sus famna honom på hans luftiga färd.

Det var jemt en vecka före den qväll då Lowin gjort sin upptäckt.

Regnat hade det gjort ända sedan natten. Äfven åskan hade låtit höra sig... Men blixternas blåbleka ljus hade ej haft makt att fördunkla den mellan molnrefvorna framskymtande sensommardagern.

I prestgårdssalongen satt Siri Silfvercreutz och gjorde musik i väntan på att himlen skulle klarna upp.

Hon var ej vid godt lynne.

Hela dagen hade varit motig för henne...

Först och främst blef den sedvanliga ridturen på morgonen inställd på grund af att hennes sto — en gåfva af hennes far — hade skadadt sig under gårdagens ridtur... Det var en rispa i ena foten, utan större betydenhet visserligen, men i alla fall till förargligt hinder för en så liflig

och, låsom oss erkänna det, så otålig liten sportdam som Siri Silfvercreutz.

Vidare hade det fula vädret kommit hindrande emellan för ett tillämnadt besök på heden, der hon just i dag tänkte på närmare håll få se kungen.

Och så till råga på allt, hade hon nu äfven för första gången hört sin far allvarligare klaga öfver sin ekonomi, sin rätt betryckta ställning.

Han hade uttalat en tanke på att lämna regementet för att möjligen å annan lefnadsbana söka sig en säkrare utkomst.

Siri förstod allt för väl, hvad ett dylikt omslag ville säga för en man, som var så varmt fästad vid sitt militära kall, som hennes far.

Och hon förstod äfven, att hon å sin sida nu borde snarast göra något för, att afvälta en del af den börda, hvarmed han nu, ej minst för hennes skull, var belastad.

Hur skulle detta lämpligast kunna ske?

Svaret låg nära till hands...

Hon kunde ej tveka om medlet...

I all dess rika omfattning, lydde detta svar helt enkelt:

— Genom att du gör ett rikt parti.

Ungdomens fria dagar skulle således snart vara en saga blott...

Hon skulle binda sin framtid vid en okänd mans öden...

Hon skulle komma in i förhållanden, för hvilka hon ej, än åtminstone, kände sig ega den minsta kallelse...

Hon skulle, med få ord, snart upphöra, att få vara sig sjelf.

Amnet var visserligen icke något nytt för henne, fast hon ännu icke djupare reflekterat deröfver.

Auditör Lowin — hvilken hon i sitt genomskådande sinne redan såg som en mindre förtroendeingifvande person — hade redan tjenstvilligt ställt sig som målsman för ett af dessa kärleksförbund, der guldets är den förnämsta driffjedern...

Och när han penningedyrkaren, par préférence, hade rekommenderat en kandidat, då kunde ej minsta tvifvel existera om, att ej denna kärlekshandel, såsom ren affär betraktad, vore god, ja rent utaf lysande.

Men hurudan man var då denne kandidat, denne underligt skygge militär, hvilken, enligt Lowins utsago, sade sig eftersträfvat hennes hand?

Hvarför uppträdde han ej sjelf?...

Ingen af alla de tillbedjare, som hitintills kringsvärvat henne, hade visat sig så försigtigt tillbakadragen, som just denne militäre Croesus, denne besynnerlige löjtnant Kronborg...

Naturligtvis hade Lowins framställningar till Siri icke det minsta spår af giftermålsförslag...

Lowin var en allt för klarseende person, att ej uppfatta den unga flickans karaktär, och att han, genom att för direkt till henne vända sig med detta ämne, just förfelade sitt åsyftade mål.

Nej, naturligtvis vore det nu, som alltid denna tid, föremålets föräldrar — här dess far — som skulle först och främst fälla utslaget...

Men för att känna sig liksom säkrare i sadeln, och för att ej onödigtvis riskera ett afslag af flickan, då friaren ändtligen sjelf skulle visa sig, ville han, genom lifligt framhållande af den unge officerens förtjenster, först väcka den tillämnade brudens intresse för att, när detta en gång väl var väckt, genast rycka fram med sin anhållan hos hennes rätte målsman...

Lowin var en gammal bepröfvad taktiker i dylika anfall.

Att dessa hans »förberedelser» hade skett väl långsamt, det hade Lowin, såsom vi sett, redan lärt sig inse.

I stället för att närma sig målet, hade han redan kommit allt längre från detsamma, glömsk om, att man, i synnerhet när det är fråga om kärlek, måste smida medan jernet är varmt.

Siri Silfvercreutz' intresse för den unge, ännu osedde löjtnanten — hvilken äfven sjelf började tycka, att bönemannens parlamentärerande drog väl långt ut på tiden — hade visserligen blifvit väckt, men äfven hunnit betydligt svalna.

Och följande händelser skulle snart föra den osedde tillbedjaren ännu längre bort från hennes håg.

* * *

Allt jemt i djupa tankar på hur hon bäst skulle kunna ordna framtiden för både sig sjelf och sin far, som hon innerligt höll af, lät hon de välformade fingrarna mekaniskt löpa öfver tangenterna.



En ström af toner brusade genom salongen, ut öfver verandan, genom de öppnade glasdörrarna och ned i trädgårdens af regnet glittrande blad och blomsterprakt.

Plötsligt kom en af pigorna inrusande med ovanlig liflighet och med tecken till stor oro målad på sina feta, skinnande kinder.

Siri Silfvercreutz vände sig häftigt om, förtretad öfver att hafva blifvit störd i sitt spel, och i sina tankar.

I det hon mätte den gapande pigan med en blick från hufvud till fot frågade hon:

— Hvad vill Fina?...

Det dröjde naturligtvis en god stund innan pigan kom sig för att få fram ett begripligt svar.

Först och främst sade hon sig söka prostinnan, som hon letat efter öfver allt. Sedan kunde man af hennes långa och osammanhängande prat få ut, att något mankemang hade uppstått i ladugården...

Det hela resulterade i, att en ko hade blifvit skrämmd af de i trakten lägrade militärernas skjutningar.

Till följd af detta hade kon satt i väg i vildaste flykt ut åt vägen till Knutstorpa-skogen.

— Nå men detta är väl icke att ta' vid sig så förfärligt åt? utbrast Siri, när pigan ändtligen slutat sin rapport.

— Jo, min lif och själ är det så, svarade pigan, än mer förvånad... Kommer Rosa in på snårmarken derborta, är det allt så säkert, att hon bryter skankerna af sig, och då måste hon slagtas... Och Rosa är la'går'ns bästa mjölkko.

— Men hvarför har du då icke skickat ut drängarna efter kostackarn? frågade Siri.

— Vi ha inga hemma, kan mamsell väl förstå... De äro alla ute med rättarn på egorna... Alla pigorna äro också ute, och sjelf kan jag icke springa med min trasiga tå.

Siri funderade ett ögonblick. Tanken på den fara, som den skrämmda kon kanske kunde löpa, ingaf henne så ett beslut.

Hon skulle sjelf söka hindra denna för ladugården kännbara förlust.

I det hon hastigt reste sig, frågade hon pigan:

— Ha ni någon häst inne?

— Ja, Pampen står nere i stallet, har jag sett.

— Tror du, att jag kan få låna Pampen då?... Min Lady Fly har skadat sin ena hof.

— Jaa... Det tror jag nog går an... Men si han är just icke god att rida... Han skyggar gerna.

— Det skall jag nog veta bot för, svarade Siri... Kom med och hjälp mig, så skall jag hemta hit Rosa i en handvändning.

Med pigans bistånd hade Siri snart fått hästen sadlad. Dock ej utan svårigheter. Ty Pampen var allt annat än van vid så förnämt arbete, som att bära unga damer på sin rygg.

Alldeles främmande för en ridsadel var han dock ej.

En smäll med ridspöt, och snart såg man Siri Silfvercreutz sträcka af med Pampen mot Knutstorpa-skogen och ett torp, som heter Boklunda, beläget invid det moras, der lönkrögaren hade sin håla.

Men den unge ridhästen var icke så lättskött, som hennes tillgifna »Lady Fly».

Det var en envis krabat, som snart kom under fund med, att tyglarna ej höllos af en stark bonddrängs seniga hand.

Och därför roade han sig med att trilskas. Helt visst äfven på grund af, att han så der utan vidare blifvit störd i stallspiltans lugna frid.

Plötsligt tvärstannade han, just då det gällde att sätta öfver ett dike.

Men Siri Silfvercreutz var ej van att gifva sig vid första motstånd...

När icke lindriga ryckningar i betslet, eller välvilliga smekningar ville hjälpa, beslöt hon att bruka kraftigare medel.

Nu susade ridspöt hotande öfver hästens bringa. Först föllo slagen mera kittlande och retande, sedan allt hårdare och bitande.

Hästen stegrade sig och frustade af sårad stolthet... Stryk var han icke van vid, allra minst af en qvinna.

Han *ville* icke öfver.

Då tog Siri en af sina hårnålar, i häftigheten helt visst något oförsigtigt, så att hennes hår föll ned i ohämmade, rika vågor.

Men hon bekymrade sig ej om detta. Hon hade nu helt annat att tänka på.

Hästen *skulle* lyda henne.

Djerft förde hon hårnålen mot hästens länd, och tryckte in dess spets så att blodet sipprade fram.

Detta hade Pampen icke väntat sig.

En darrning genomlopp hans kropp med en våldsamhet, som kom hela den vackra gruppen, att synbart skaka till och vackla.

Både häst och ryttarinna syntes en stund villrådiga.

Men så blef det fart med ens.

Öfver diket gick språnget med svindlande hast och vidare fram, fram, så att grästofvor och småsten yrde kring hofvarna.

En dylik »sporrning» var mer än Pampen lugnt kunde tåla...

Han hade råkat i fullt raseri...

Siri Silfvercreutz insåg faran.

Men kallblodigt höll hon sig dock kvar i sadeln med en styrka och en vighet, som hon ej ens sjelf i vanligt fall skulle ansett sig i besittning af.

Nu gällde det verkliga lifvet.

Med händerna krampaktigt slutna om tyglarna, såg hon träd, buskar och bergsknallar fara förbi som om hon setat på ett iltåg.

Hvart färden gick, hade hon ej den minsta aning om, förr än hon, just vid en kastning, som djuret gjorde, fick syn på det välkända Boklundatorpet, dit hon flere gånger förr ställt sin färd.

Nästan utmattad hemtade hon sig nu och sökte få hästen att styra loppet mot detta torp.

Manövern såg redan ut att lyckas. Hästen vände verkligen mot torpet, helt visst mindre lydande tyglarna än drifven af sitt upphetsade egensinne.

Men han stannade icke vid detta räddande mål, der farten kunnat stärfjas och i lyckligaste fall alldeles stäckas.

Han flög der förbi, och gjorde en hastig svängning innan han ens kom fram till den lilla trädgårdstäppan.

Som i en ohygglig dröm flög den gamla torparestugan förbi Siris ögon... Hon kände hur hennes händer mattades... Hon insåg allt för väl, att det icke längre var hon, som styrde färden.

Der borta skymtade foten af en stenmur.

Denna utgjorde gränsen mot Knutstorpa-skogen. Siri hade sett denna mur flera gånger under sina ridturer i denna trakt. Mot Boklundatorpet, som låg på en ansenligt



hög kulle, var muren rätt låg. Men mot skogen stupade den rätt ned, tre manslängder djupt, till ett moras.

Skulle Pampen hejda sig vid detta hinder?...

Det svartnade för Siris ögon...

Toge han sats öfver muren, voro både hon och hästen ohjelpigt förlorade...

På andra sidan muren lurade döden.

.....

Hon släppte tyglarna och grep ett fast tag i hästens man samt lutade sig krampaktigt tätt mot djurets hals...

Ett gällt skri genomskar luften.

Pampen tog ett väldigt språng.

I samma ögonblick, förlorade Siri medvetandet...

Som en boll flögo båda ut i rymden.

.....

* * *

När den djerfva ryttarinnan åter kom till sans, mötte hennes första blick dragen af ett ansigte, i hvilket både rofylstnad och djurisk sinlighet återspeglade sig.

Ännu halft medvetlös stammade hon fram en bön om vatten, men som dock tycktes vara förgäfves.

Bredvid sig kände hon liksom ett ljumt källsprång rinna fram.

En qväljande lukt, som af varmt blod från ett nyslagadt djur, trängde sig in i hennes skälfvande näsborrar.

Hon förde handen famlande åt sidan... Hon kände sina händer fuktas af någon våt, klibbig och ljum massa.

Med en rysning drog hon handen tillbaka och höll den mot sina ögon.

Med ett utrop af ytterlig förskräckelse ryckte hon till och försökte resa sig upp.

Handen var sölad med tjockt, lefradt blod... Hon stirrade omkring sig liksom gripnen af ett plötsligt vanvett... Den figur, som hon nyss sett luta sig öfver henne, var försvunnen.

Efter hand klarnade hennes tankar... Hon påminde sig den vilda ridten, torpet och muren...

Sedan blef allt åter svart för hennes minne...

Hvad hade händt?... Hvar var hon?...

Hon såg sig förvirrad omkring.

Bakom henne föll en tung, mörk skugga. Hon vände med svårighet sitt hufvud... Nu fann hon ledningstråden.

Skuggan framkallades af den höga stenvuren...

Från denna hade hon störtat ned jemte hästen.

— Hvart hade Pampen tagit vägen?

— Hade han kommit undan oskadd?

Åter ett nytt fält för grubbel...

Nu tyckte hon sig höra röster samtala i sin närhet. De täta buskarna tilläto henne dock ej att se de talande. En af dem hördes säga med en skroflig bränvinsbas:

— Ett s-ns godt kap, du Olle!... En fet ko med brutna framben och en häst med krossad nacke... Skön förstärkning till köttförrådet, eller hur du?

— För att icke tala om den der s-ns fina mamsellen, som ligger och kippar derborta, svarade en annan röst, som väl harmonierade med den förstes skrofliga bas.

— Ja, visst ja!... En läckerbit för dig, kan jag tro. Men det är nog bäst, att vi först släpa i väg de här styckade gudsgåfvorna, så få vi alltid ta i tu med skönheten sedan.

— Vet du hvad Lasse? hördes nu Olles stämma. Det var nog så godt, att vi drog undan hästen hit bakom. För när hon nu kommer sig, så har hon icke den minsta aning om, hvart kräket tagit vägen... När jag fick fatt i henne, hängde hennes fot ännu qvar i stigbygeln, och sjelf låg hon i en blodpöl, som jag först trodde kom från henne sjelf, men som jag sedan såg rinna fram ur hästkraken... Nu kan hon ju tro, att hästen lupit sin kos... Och så blef den borta.

— Inte så illa uträknadt... Ha, ha!... Hade hon några värdesaker?... Du glömde väl ej att undersöka skönheten?

— Icke ett dugg... Vi få snoka bättre sedan.

— Nå ja!... Vi ha ju ändå gjort ett godt kap. Och man kan alltid betinga sig en slant för att man *räddat* henne.

— Ha, ha, ha!... Du är nästan mer full af s-n än jag, hördes Olles rossliga stämma... Nu taga vi hvar sitt stycke och se'n får jäntorna hemta resten... Är du klar snart?

— Klar som en uddevallare... Borde bestämdt kunna få anställning som styckmästare... Kom nu!...

Siri Silfvercreutz hörde tunga, släpande steg aflägsna sig.

Hon hade hastigt sammanfattat en förklaring på hur allt gått till...

Skurkarna hade kommit öfver både kon och hästen, och tänkte nu äfven draga nytta af att de räddat henne, såsom hon nyss hört den ene spetsbofven säga.

Hon ryste till af förskräckelse.

Nu voro goda råd dyra... Att råka i deras klor, kunde helt säkert vara minst lika riskabelt som att rida spärr med en galen häst... Och när som helst kunde de ju vara åter.

Hon försökte resa sig, men förmådde det ej... En olidlig värk i ena benet gjorde, att hon på nytt föll ned vid blodpölen... Nya ansträngningar voro lika lönlösa.

Släpande sig som ett såradt villebråd, började hon slutligen krypa utefter stenvuren mot en punkt, der hon visste, att det fanns en stätta.

Det värkte förfärligt, men hon måste undan bofvarna.

Hon uppnådde slutligen stättan.

Men vid sitt försök att komma öfver densamma, föll hon på nytt afsvimmad ned i det höga vildgräset... I hennes öron lät det som ljudet af dånande klockor.

— — — —
Som i en dröm kände hon sig bäras bort af ett par kraftiga armar.

Blodet dunkade nu i pulsarna och kallsvetten sipprade fram öfver hennes panna.

Hon hörde hviskande röster samtala, men hon förmådde ej urskilja, hvad som sades, ej se, hvad som försiggick kring henne.

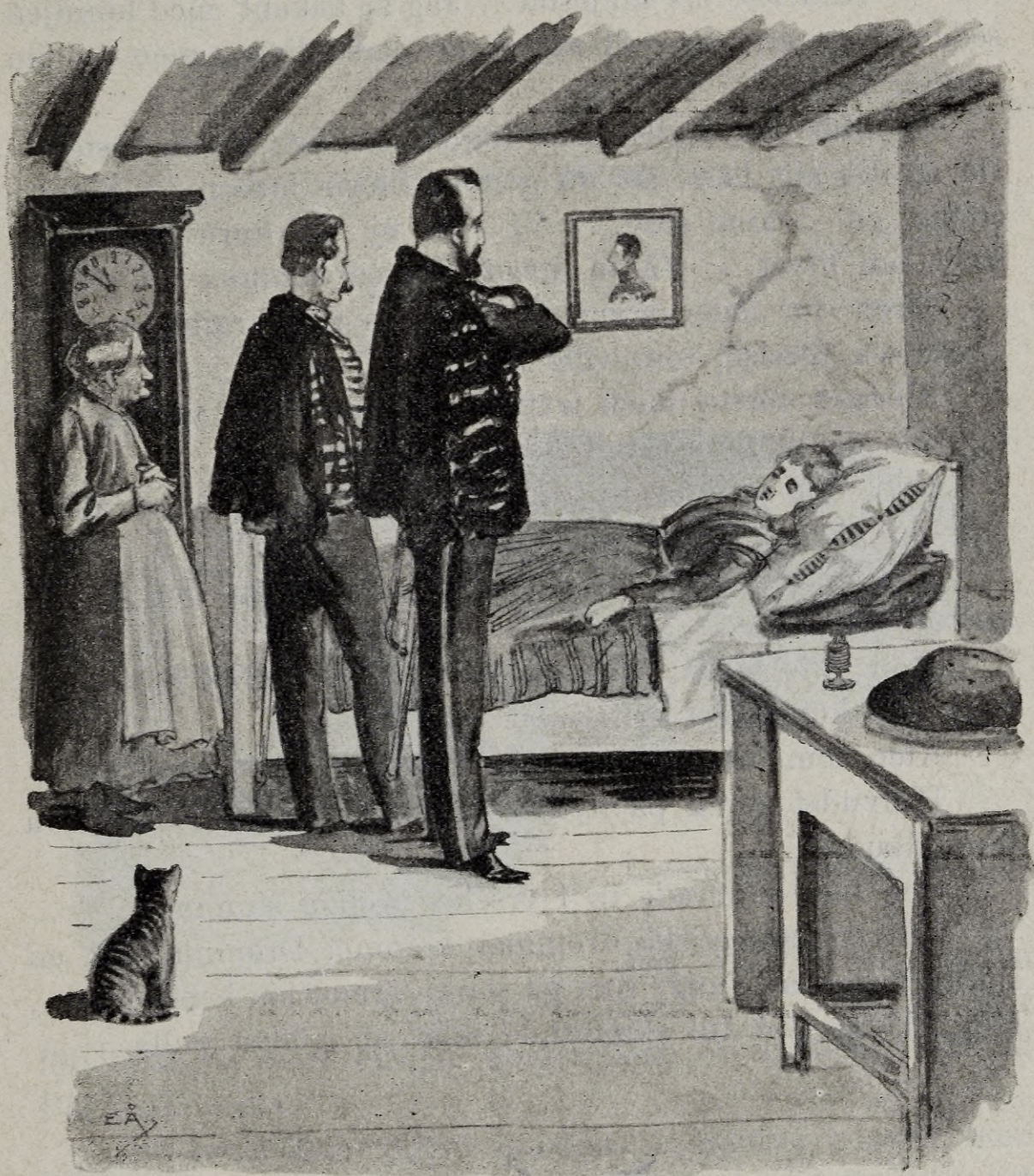
Nu lades något kallt öfver hennes panna, och en skarp, men välluktande doft trängde in mot hennes luktnerver.

Det vaggande mörkret öfver hennes ögon tycktes skingras... Det blef allt ljusare och ljusare.

Nu hörde hon tydligt en röst säga:

— Stackars flicka! Hur har väl allt det här kunnat gå till?... Hon är ju icke synbart skadad, och ändå så nedblodad?

— Bestämmt något illdåd, ers majestät, svarade nu en



— »Bestämmt något illdåd, ers majestät». (Sid. 44.)

annan röst... Undrar just hur Silfvercreutz kommer att taga den här saken?

— Är du alldeles säker på, att det är en fröken Silfvercreutz, ryttmästarens dotter?

— Alldeles, ers majestät... Jag är bekant med familjen sedan flere år, det vill säga icke personligen, men genom auditör Lowin.

— Hör du Gyllenkloo, hördes nu den första rösten... Då är det allt bäst, att du genom Lowin förbereder Silfvercreutz på denna sorg... Vi veta ej än, huruvida det är fråga om lifvet... Få se, hvad läkaren kommer att säga...

Oron för faderns smärta, gaf Siri nya krafter... Hon gjorde en rörelse, som ville hon upp.

Hennes första blick träffade ett par stora, vackra, deltagande ögon, som varmt betraktade henne.

Och hon kände nu igen dessa ögon, fast hon aldrig förr sett dem i verkligheten.

Hon såg, att hennes räddare var kungen, den af alla älskade Carl XV.

Hon ville tacka, jubla ett tack till sin ståtliga räddare... Men hon kunde det ej...

Åter kom den tryckande mattigheten öfver henne...

Hufvudet sjönk på nytt ned mot torparensängens grofva hufvudkudde.

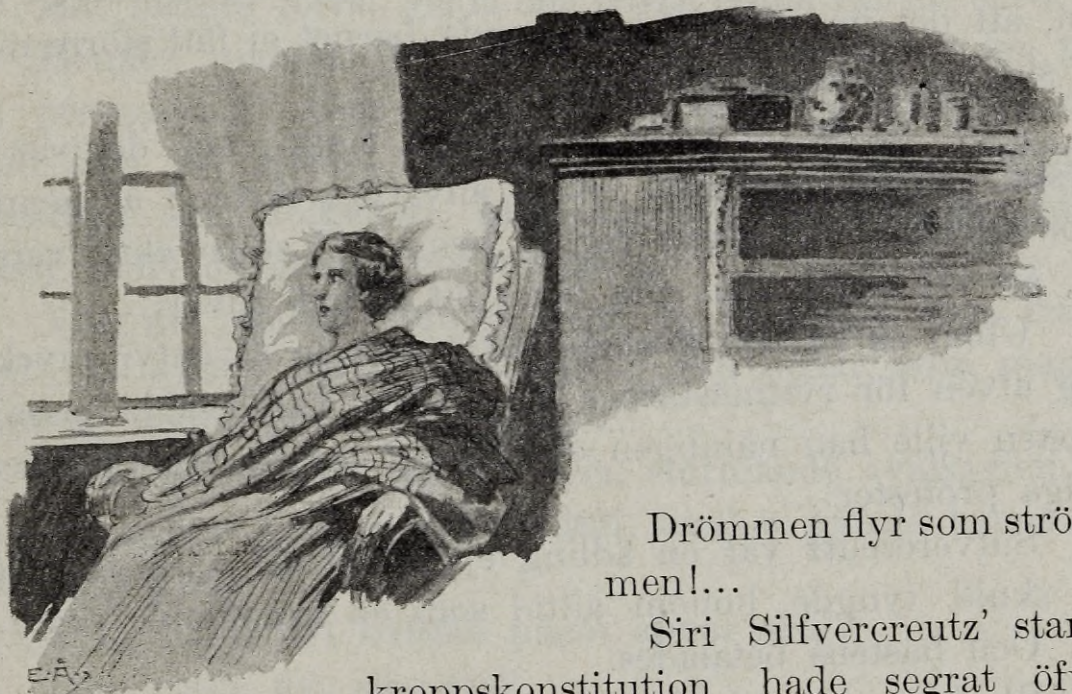
Och hon slumrade in i yrselns oroliga slummer...

Ljufva, fantastiska drömmar kommo. Drömmar om en ståtlig sagornas kung, som på starka armar bar henne bort... långt, långt bort till skimrande salar af »rödan gull».



TREDJE KAPITLET.

En farlig blick.



Drömmen flyr som strömmen!...

Siri Silfvercreutz' starka kroppskonstitution hade segrat öfver följderna af den farliga hinderridten öfver stenvuren vid Boklundatorpet.

Dit hade hon blifvit inburen af sjelfve kungen, som alltid var snar att hjelpa, och aldrig ansåg sig för hög, att gripa in med personlig handling, då fara var på färde och hans bistånd kunde lindra en nödstälds plågor.

Historien har bevarat minnet af många sådana drag af Carl XV.

Sedan läkare hunnit anlända, och den sjuka åter kommit till sans, fördes den provisoriskt förbundne patienten

på en af ambulansens bårar till sitt hem i G... prestgård... Noggrannare undersökningar visade, att skadorna inskränkte sig till en lindrigare vrickning af ena foten, jemte några smärre skrubbsår å armarna.

Hennes vid påträffandet synbarligen svårt medtagna tillstånd, kunde närmast förklaras af den häftiga skrämsel, hvori äfventyrèt hade försatt henne.

Ett par dagar efter olyckshändelsen, kunde hon åter röra sig ganska obesväradt. Och det var kort derefter, som auditör Lowin, hvilken nu gjorde dagliga besök, hade öfverraskat henne i ett rendez-vous uti prestgårdsallén.

Siris fader hade af auditör Lowin fått underrättelse om den olycka, som drabbat dottern... Han hade genast skyndat till prestgården och var den förste att öfvertyga sig om, att det innerligt älskade, enda barnet ej fått större men af sitt väl dumdristiga tilltag...

Han kände flickans våghalsiga natur, och det var ej första gången, som han blifvit allvarligt skrämmd af hennes oförvägenhet, och äfven varnat henne till större aktgifvande på, att i leken kunde ofta ligga ett farligt allvar...

Utom skrämselfn kostade detta senaste äfventyr mycket nog äfven för ryttmästarens långt i från välförsedda kassa... Hästen ville han nämligen ovillkorligt ersätta, trots prostens lifliga protester...

Silfvercreutz var en ädling ej endast till namnet. Och en skuld tyngde honom alltid som en kränkande skam...

Och hästens betalades.

Så kom den ödesdigra morgonen, när Lowins sqvaller banade sig väg bland ryttmästarens kamrater och äfven hann till prestgården.

Silfvercreutz märkte, att han måste hafva bedragit sig på sin dotters karaktär.

Han anade hela sammanhanget... Men han insåg äfven, att han genom ett strängt förhör med dottern ej skulle komma den fulla vissheten närmare... Ljuga skulle hon ej, men väl tiga.

Något måste dock göras... Och det första han tog sig

för i denna ömtåliga affär, var att absolut förbjuda Siri alla ensamma ridturer.

Hennes invändningar, att hennes »Lady Fly» ej var det minsta ostyrig eller »kollrig» som den galna prestgårdshingsten, tjänade till intet.

Silfvercreutz var en bestämd natur...

Siri måste, trots alla tårar, lyda.

Fadern ansåg sig hafva tillräckligt grundade motiv, att handla med stränghet. Släktens anseende fordrade detta... Samtalet med vännen, kapten Stenberg, hade äfven stor del häri.

Allt nog! Silfvercreutz beslöt att vara på sin vakt.

Siri sjelf hade blifvit som en annan människa...

Allt hennes förra, glada och friska lynne var nu borta...

Hennes muntra, fria skratt klingade ej mer i den ty-sta prestgården. Och ur den gamla taffeln i salongen lockade hon nu endast fram klagande och vemodiga accord, vemodiga som folkvisan, klagande som hafvets höstvindar bland aflöfvade grenar vid stranden.

Var det endast förbudet att ej få ensam rusa fram med sin »Lady Fly» öfver backar och hedar, som manat fram all denna hennes sorgsenhet?

Var det minnet af sin fria, stormande »valkyrietid», som nu syntes vara slut för alltid, hvilket gjorde henne så vemodigt dyster?

Eller fanns det kanske något annat skäl?

Hon visste det icke sjelf.

Men hon kände, att lifvet, naturen, allt kring henne, fått ett annat utseende sedan den stund, då hon vaknade upp i Boklundatorpet ur sin svimning och hennes första blick mötte ett ögonpar, som hon aldrig, aldrig trodde sig kunna glömma.

* * *

Det var en vacker hösteftermiddag. Siri sågs sitta vid taffeln i salongen, helt uppgående i en smekande, mild fantasi af Schumann.

Men hennes tankar stormade... De veka tonerna, de mjuka accordgångarna och de drömfagra löpningarna framtröllades mera för att dölva och lugna det oroligt klapande hjärtats slag.

En hand lades på hennes axel.

Det var den vördnadsvärde gamle prosten, som osedd af Siri kommit in i rummet.

Hon vände sig om, öfverraskad att se prosten så hemlighetsfullt skälmsk när han utbrast:

— Jo, jo!... Hör man på!... Lilla Siri drömmer kärleksdrömmar, tror jag, vid det der gamla skrället... Nå nå! Nå nå!... Har sjelf varit ung och spelat Schumann... Fast det var på fiol det...

Siri var icke vidare belåten med att blifva störd... Helst ville hon nu vara ensam med sina tankar...

Icke kunde hon heller förstå, hvarför den gamle just nu, på den tid då han annars brukade taga sin eftermiddagslur, smög sig in för att lyssna på hennes musikfantasier... Hon var dock en allt för älsklig natur, för att hon skulle kunna allvarligare misstycka honom för detta afbrott i den hvardagliga enformigheten.

Hennes snabba, kvinliga instinkt sade henne för öfrigt, att icke endast slumpen, eller hennes toner, lockat honom in i salongen, från studerkammarens frid.

I det hon reste sig från den gammaldags pianobänken, sade hon därför halft frågande:

— Farbror har helt visst något mycket roligt att tala om för mig nu?

— Roligt?... Ja, ja!... Det hittar allt på hända... Ja, ja!... Kan bli roligt nog... Det vill säga om...

Med en glimt af tjufpojke i ögonvrån, tog han upp sin väldiga snusdosa af masurbjörk och lät den dervid hängande silfverskeden praktisera in en duktig pris i hvardera näsborren, samt fortsatte, under det att silkesduken kom i liflig rörelse vid näsans putsning:

— Det vill säga, kan bli!... Kan bli!... När man är

ung, har man hela lifvet för sig... Hm! Hm!... Hela lifvet... Både godt och ondt... Ja, ja, men... Så är det...

— Nå, men hvad är det då för roligt?...

— Roligt har jag visst icke sagt... Jag bara drar mina slutsatser... Hm! Hm!... Slutsatser...

— Och dessa säga?...

— Ja det får lilla Siri veta af i framtiden... Nu är det auditör Lowin, som...

— Som, hvad då? utropade Siri kyligt... Icke vet jag, hvad han kan hafva att beställa med min framtid...

— Det har jag visst icke sagt... Nu är det så, att Lowin har bedt mig, att jag skulle si så der på förhand anmäla honom och ..

— Kors, har auditören plötsligt blifvit så prudentlig af sig?... Annars brukar då icke han genera sig synnerligen mycket...

— Nej, visst! Nej visst!... Men si det är också en annan som...

— Hvad som?...

— Som vill bli presenterad. Och det är därför, jag skulle se, om det kunde vara lämpligt för lilla Siri... Nå-å?... Hvad skall jag svara?... En beundrare!... He-he-he!...

— Snälla farbror! .. Jag tror inte, att jag vill... Jag menar, att jag just ville se någon främmande i qväll... Jag känner mig så... Hvilken är det?...

Prosten myste genom glasögonen, i det han svarade litet retsamt:

— Jag tror ej, att det vore så lämpligt att just nu gifva ett afslag... Synnerligt då det rör en sådan gäst som...

— Nej, men så säg då, hvem det är, snälla farbror?... Jag förgås af riktigt pinande nyfikenhet... Och hvarför skulle det ej vara lämpligt, att säga nej helt enkelt?

— Jo, beträffande den ene gästen kunde det väl gå för sig...

— För auditörn, ja!... Skulle verkligen icke alls genera mig...

— Nej, visst! Nej, visst!... Menade icke heller honom...
Och icke den andre heller. Men...

— Är det då fler än två?

Prosten tog på sig en mycket högtidlig min. Nästan fullt lika värdig, som då han förrättade altaretjenst... Derpå svarade han, bortläggande det lekfulla i sitt förra tonfall:

— Ja, lilla Siri... Det är äfven en tredje, eller rättare sagdt en förste... Men denne låter icke anmäla sig... För honom *blir* man anmäld...

— I Guds namn!... Farbror skrämmer mig!... utropade Siri, i det en djup rodnad drog fram öfver hennes annars svagt rosafärgade kinder... Säg, säg fort, hvad farbror menar?

— Jo, hans majestät konungen är derute i trädgården... Auditör Lowin är äfven der, och med honom är löjtnant Kronborg, som anhåller om att blifva presenterad.

Siri sjönk ned på en stol...¹

Rodnaden hade öfvergått i liljans bleka färger...

Nästan mer för sig sjelf stammade hon, under det att prosten rådvill och orolig betraktade den unga flickan:

— Måste jag?...

— Kära barn, svarade prosten... Något tvång kan det ju icke bli tal om... Men höfligheten och den vörndnad, som man är skyldig sin öfverhet, gör här artigheten till en pligt... Hans majestät har utom dess uttalat sin önskan, att få se Siri, som han ju så högst berömvärdt lånade sin hjälpande hand vid olyckan med hästen... Och då tycker jag...

Siri reste sig med återvunnen fattning.

I det hon styrde sina steg mot en dörr — som ledde in till den del af prestgårdsbyggningen der hon hade sitt eget lilla rum, — hördes hon säga:

— Om fem minuter kommer jag.

* * *

På en bänk i trädgården satt konungen.

Bredvid honom, på vördnadsfullt afstånd, stodo auditör Lowin och den unge löjtnanten Kronborg.

Carl XV skämtade gladt med den senare öfver några lustigheter, som under dagens lopp förefallit vid exercis-öfningarna ute på heden.

Han var vid briljantaste humör och ur hans ögon lyste den mest smittande humor när han på tal om någon trög-tänkt bondknekt yttrade:

— Ta mig tusan, tror jag icke den karlen skulle slagit Sven Dufva ur brädet, om han varit med Sandels vid den der broöfvergången, som Runeberg skildrat i Fänrik Stål.

— Ers majestät har som alltid rätt, svarade Kronborg, i det han gjorde honnör... Men nu har Kula fått ännu svårare saker att grubbla på än exercisen...

— Såå... Hvad f-n då?

— Han sitter i mörk arrest...

— Jaså!... Hvad har han då gjort för snedsprång?

— Dess värre tycks det vara allvarsamt. Han är nu misstänkt för stöld.

— Han?... Kula en tjuf?... Aldrig möjligt!

— Han förnekar det visserligen sjelf... Till korpralen i tältet har han sagt, att det var en f. d. fästningsfånge, kallad Varbergs-Olle, som skulle narrat honom att sälja det parti kött, hvarom det här är fråga.

Kungen vände sig till Lowin och yttrade:

— Tag noga reda på denna sak vid krigsrätten. Det blir nu det fjärde brottmålet på en vecka... Måste bli grundlig räfst med de skyldige... Du känner mitt valspråk?...

— »Land skall med lag byggas», ers majestät, svarade Lowin, i det han gjorde en djup bugning.

— Just så!... Egendomligt är det också att ni icke kommit de der skurkarna på spåren, hvilka stulo prostens ko och häst.

— Skallgång är gjord, ers majestät, svarade Lowin... Men de äro som uppslukade af heden...

— Men hör då, för tusan! Jag befaller, att desse stigmän skola gripas och näpsas... Nu hör du mitt ord...

I sällskap med prosten, och lätt stödd på dennes arm, syntes nu Siri närma sig den bänk, på hvilken kungen satt.

Så fort han fick ögonen på henne, reste han sig genast och gick emot de ankommande, i det han redan på afstånd utbrast:

— Nå, det var då charmant att få se vår valkyria igen... Hur är det nu med foten?

Siri gjorde en djup och grasiös nigning inför monarken, en fullt hofmässig nigning och enligt tidens sed rätt ceremoniös.

Med kinderna i brand och ögonen djupt nedslagna stammade hon fram ett knappast hörbart:

— Jag tackar, ers majestät... Fullt återställd, efter hvad doktorn säger.

— Doktorn ja!... Men hvad säger fröken Silfvercreutz sjelf?... Äfventyret var på min ära riskabelt nog... Får jag lof?... Ni bör icke stå och trötta den skadade foten.

Den ständigt uppmärksamme och artige konungen bjöd armen åt Siri Silfvercreutz och förde henne fram till den bänk, på hvilken han nyss setat...

I det han gaf prosten en vink, att äfven slå sig ned, vände han sig åter till Siri och sade:

— Jag har genom min ordonnans hvarje dag hört efter här i prestgården hur det stått till med fröken Silfvercreutz... Glädjande har det varit att höra, huru fröken hemtat krafter fort nog... Men säg mig nu; huru gick det till vid det der äfventyret?... Blef ni öfverfallen?...

— Nej, ers majestät, svarade Siri med återvunnen fattning... Den häst jag red råkade i sken... Och så störtade vi ned för muren vid Boklunda... Hästen krossade hufvudet i fallet...

— Högst oförsigtig ridt, i sanning... Och hvad föranledde er, att ensam rida ut till en så oländig mark med en häst, som ni ej kände till? Och här i denna förtjusande trakt, der det finns så godt om mindre farliga ridvägar?... Till exempel åt Bäckaskog och kring hela Oppmanna-sjön?

Siri rodnade på nytt och dröjde med svaret.

Icke förr än nu, och inför konungen, som syntes så varmt deltaga i hennes malör, hade hon reflekterat öfver,

att motivet till denna olyckliga ridtur, som så när hade kostat henne lifvet, endast var en skrämnd ko.

Helt visst skulle hon väcka löje med att framdraga detta skäl...

Och att nu kanske få sjelfve konungen att skratta åt



denna orsak — ehuru den i hennes hjärta hade en allt annan än löjlig grund — det ville hon icke utsätta sig för.

Men så vaknade med ens något visst trotsigt i hennes natur.

Hvarför skulle hon egentligen behöfva skämmas för, att hon velat hjälpa en stackars ko, som råkat i fara? tänkte hon... Ett djur har ju i grund och botten rätt att fordra

människans bistånd, om man noga vill följa Skriftens ord... Och utom dess... Hon, en fröken Silfvercreutz, satte sig i detta fall öfver opinionen, om den skulle draga på smilbandet åt detta slags barmhärtighetsverk. Ja, hon vedervågade till och med att bli utskrattad af konungen.

Hon fattade sitt beslut.

I det hon vände sina stora, glänsande ögon mot landsfadern, som syntes högst förvånad, att ej redan hafva fått svar på sin berättigade fråga, och med en röst, som lät fullt naturlig och lugn, svarade hon:

— Skälet kan låta löjligt, ers majestät... Men jag tvekar dock ej att nämna det... Det var helt enkelt för att rädda en ko.

— En ko?... utbrast konungen förvånad, men utan att visa det af Siri väntade löjet... En ko?... Så-å!... Fröken är således djurvän... Er handling är högst berömvärd... Jag är sjelf stor vän af djur, och har särskildt egnat mycken omsorg åt våra bästa vänner, husdjuren... Jag kan visa det både på Bäckaskog och Bergshamra... Ja, jag menar, hvad jag säger... En vän på fyra ben, kan ofta vara mer pålitlig än en ögontjenare på två.

Lowin och löjtnant Kronborg hade vid Siris svar hänleende dragit på mun.

Men detta löje, som just stod i begrepp att öfvergå till ett öfverlägset, förnämt skratt, dog bort redan vid födseln.

Konungens slutledning hade tydligen träffat någon sårbar punkt synnerligast i auditörens tankar.

Löjtnant Kronborg hade deremot flinat till, under det att han för öfrigt syntes uppgå i ett oafvändt betraktande af den unga Siri Silfvercreutz' väna drag, som nu voro ytterligare förskönade af den höga rodnad, hvilken konungens ord och beröm framkallat.

Kronborg gaf akt på detta och blef åter allvarsam.

Den kärlek till henne, som länge glödt i hans hjärta, brast ut i full låga.

Ur stånd att längre kunna tygla sina känslor och alldeles glömmande den takt, som han var skyldig visa i

majestätets närvaro, skyndade han ifrigt fram mot den plats, der Siri Silfvercreutz satt jemte konungen och prosten.

Till alla de närvarandes oförställda förvåning räckte han henne sin hand och utbrast:

— Charmante, på min ära!... Låt mig få trycka er hand!... Jag beundrar er!

Öfverraskad af den unge mannens häftighet, riktade Siri Silfvercreutz en frågande blick mot den, som på ett så högst ogrannlaga sätt lade fram sin hyllning.

Utan att svara honom vände hon sig derpå till auditör Lowin och sade med afkylande salongston:

— Herr auditör!... Af prosten hörde jag nyss, att ni ämnade presentera någon för mig... Är det manne denne herre?... I så fall var så god...

Löjtnant Kronborg bet sig i läppen.

Han insåg för sent, att han förgått sig.

Men han kände äfven, att den bestraffning, som låg i Siris röst, mer än väl borde kunna försona hans felsteg.

Blek af förargelse fullgjorde Lowin sitt uppdrag.

Stämningen var pinsam. Samtalet hade alldeles afstannat.

Man märkte, att det låg åska i luften. Kronborg kunde ej afvända ett utbrott. Och Lowin vågade ej göra det.

Konungen — som själf, alltid var den personifierade artigheten mot damerna — hade rynkat pannan då den unge mannen, som dertill var militär och i uniform, bar sig så taktlöst åt mot en dam, för hvilken han ej ens var presenterad.

Den bistra minen hade dock så småningom öfvergått till spelande skälmaktighet, då han hörde hur Siri Silfvercreutz gaf den framfusige älskaren en lektion i lefnadsvett.

Och när nu den unge mannen syntes stå der inför den strålände skönheten såsom en afbasad skolpojke, kunde han ej — i det han lätt fattade hela sammanhanget med denna presentation — hindra sig från att utbrista, vänd till auditören:

— Min käre Lowin!... Hvad du är, men icke duger du till danslärare.

Auditören förstod piken och kände snärten...

I sitt inre retad öfver nederlaget och att konungen genomskådat, att han uppträdde som »böneman», måste han dock svälja sin förbitting.

Bugande sig hofmannamässigt, svarade han därför med ett sötsurt leende:

— Ers majestät!... Jag fattar och erkänner denna min brist... Men i detta fall kan det möjligen gälla som förmildrande omständighet, att eleven har hjärtfel.

— Bravo!... Att du är *jurist*, det skrifer jag under på när som helst...

Vändande sig till löjtnant Kronborg, som icke ännu hemtat sig från sitt nyss lidna nederlag, och som, utan att säga ett ord, stod handfallen qvar på samma fläck, der presentationen nyss egt rum, sade konungen:

— Löjtnant Kronborg!... Jag har några ord att säga er enskildt när vi komma ned till lägret.

Kronborg rodnade och bleknade om hvart annat, i det han intog en stram ställning...

Hela hans utseende var en bild af ytterlig ängslan.

Konungen, som märkte detta, reste sig då från bänken, gick fram till den unge mannen, slog honom på axeln och sade:

— Löjtnanten mår tydligen icke väl... Hufvudet är skralt... Löjtnanten behöfver icke komma... Det uppdrag, som jag nu tänkte lämna, fordrar en *man* med riktigt bon courage...

Derpå vände han Kronborg ryggen och gick fram till Siri Silfvercreutz, som under hela denna scen med spändt intresse följt de båda männens drag, och ej heller underlåtit att märka den vrede, som lyste fram i djupet af auditör Lowins grå kattögon.

Siris intryck af den unge löjtnanten hade ej varit till dennes favör.

Hans visserligen martialiska utseende, var dock prägladt af en skygghet, som alltid verkar fränstötande på unga, kvinliga sinnen af sådan natur som Siris, hvilken just i det manliga modet ser något värdt att beundra.

Kronborg hade en lång, gänglig växt, som endast med

nödiga »stoppningar» mäktade uppbära den vackra husaruniformen... Hans långa ben voro nätt och jemt fylliga att passa till stöfveldkaftens vidd... De röda mustaschernas längd harmonierade föga med det lilla runda ansigtet; och hans sätt att oupphörligt tumma deras vaxade spetsar, gaf något osäkert åt hela hans person.

Han gällde visserligen bland kvinnor att vara en »söt» karl; men det var ej bland kvinnor af en Siri Silfvercreutz' natur. Ty just detta »söta» hon visse kurtisörer, som helst välja kärlekens vädjobana på schweitzerier och dylika ställen, har på kvinnor med djupare sjäslif en alldeles motsatt verkan.

Siris ideal hade en helt annan typ... Det vill säga för så vidt hon ännu klargjort sig en dylik, såsom ideal för manlig skönhet.

Och om hon hade det, behöll hon det för sig sjelf.

I detta afseende är det älskande kvinnohjärtat likt en fotografiska kamera. Dock med den skillnaden, att de negativa, som tagas i ett kvinnohjärta, aldrig blifva utlämnade för efterbeställningar, då det gäller idealets bild... Den framkallar hon endast för sig sjelf, den behåller hon girigt hela lifvet igenom, för att slutligen taga den med sig i grafven.

Med alla sina fel och alla sina förtjenster är denna bild den sannaste, som någonsin kan tagas af en man... Och det är originalets lycka, att den aldrig blir visad...

Jo, det ar sannt!... Ibland skymtar bilden fram... Stundom, vid stora ögonblick af glädje och af sorg...

Då sqvallrar kvinnans öga... Och då kan den älskade bäst få se sig sjelf.

Hur ljus och vacker blir bilden ej i solig kärlek; hur dyster och dunkel då hennes hjärta har rätt att sörja?...

Kvinnan söker aldrig idealet.

Detta måste så att säga öfverumpla hennes hjärta... En enda blick, och bilden är färdig...

Det är då gud Amor passar på.

— — —

Som sagdt hade konungen vändt sig till Siri Silfvercreutz

som ännu satt qvar på bänken, under det att prosten gått fram till Lowin.

Han ville taga afsked och han räckte sin hand åt henne.

Deras blickar möttes...

Siri uthärdade denna blick .. Men endast med stor sjelfbehärskning...

Likt strålände stjärnor i aftonens purpursky lyste hennes ögon mot den blick, i hvilken hon kände sin själ drunkna...

Hon kände sig bländas...

Och från hennes bultande hjärta rusade blodet likt jagande vågor på ett stormigt haf.

Endast en sekund, och hela hennes tillvaro hade råkat i uppror...

— Fröken Silfvercreutz stannar alltså här i prestgården hela sommaren? frågade konungen med en röst, som i Siris öron hade en öfverjordisk klang.

— Ja, ers majesrät, kom svaret dröjande... Så vida icke min far har beslutat något annat.

— Och ni lofvar mig för hans skull, att icke mer riskera er fagra ungdom med sådana der vilda valkyrieturer? Och för *min* skull kanske äfven, då det ju var jag, som hade den stora lyckan, att på sätt och vis få anlägga första förbandet?

— Jag lofvar det, ers majestät... Så mycket säkrare som jag af min far nu är absolut förbjuden att rida ut med vildmarken till mål.

— Godt!... Då kunna vi ju hafva hopp om att råkas ännu en gång .. Om icke förr, så naturligtvis på vår lilla danstillställning uti lägret i morgon qväll... Det blir så att säga en slutbal... I öfvermorgon bryta vi upp, och sedan styr jag färden till Mälarens drottning, vårt härliga Stockholm... Farväl!

Han gjorde en ledig och på samma gång fängslande behaglig afskedshelsning med handen mot mösskärmen, tog derpå ett hjärtligt farväl af prosten, samt besvarade helt kort auditörens och löjtnantens vördnadsfulla honnör.

Med spänstiga steg och hvisslande på en populär marsch, gick han ned mot grinden, der en husar väntade med den välbekanta, svarta hästen.

Ögonblicket derpå hördes hästhofvarnas snabba slag mot landsvägen. Och öfver trädgårdshäcken höjde sig ett tjockt moln af dam allt efter som ryttarne sprängde fram.

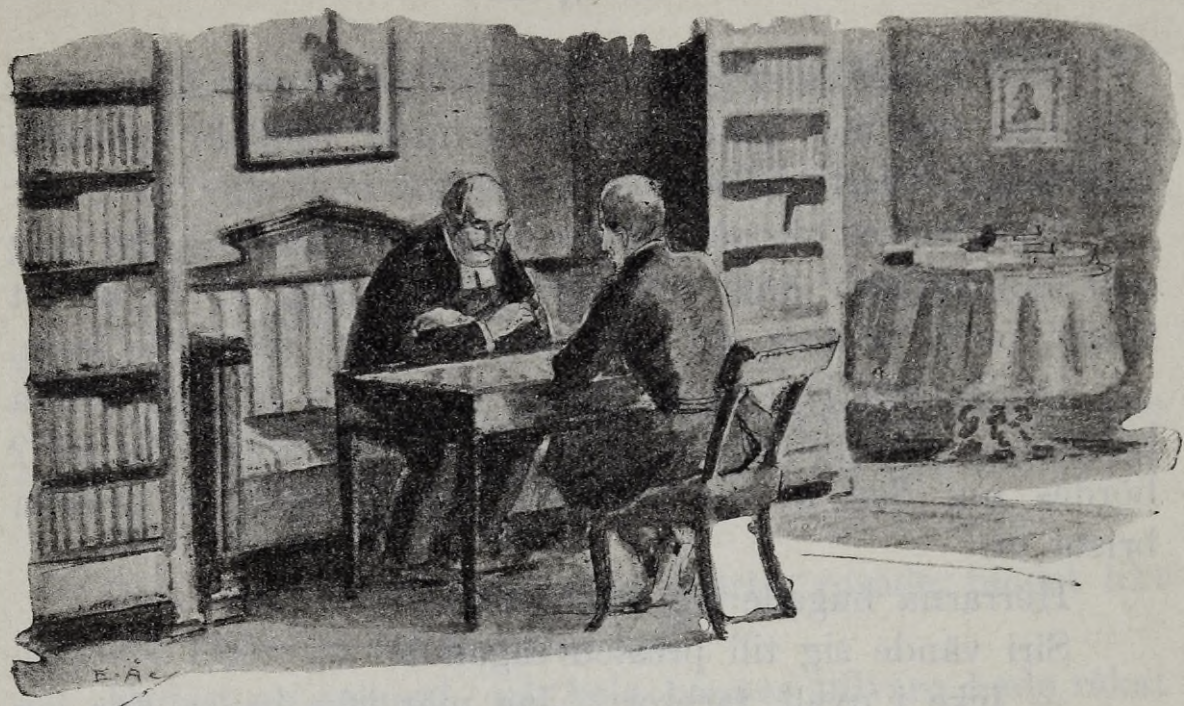
— Nu tror jag, vi gå in och ta oss en smörgås, mina herrar?... Och äfven du gör oss väl den äran, lilla Siri? hördes nu, den af det kungliga besöket skinande prosten brista ut.

Herrarna bugade sig och tackade.

Siri vände sig till prosten sägande:

— Icke i qväll, farbror... Jag mår icke bra... Får jag stödja mig på din arm?... Tack!





FJÄRDE KAPITLET.

Lowins plan.

Man skulle bryta upp i daggryningen. Knektarna voro nu ifrigt sysselsatta med anordningarne dertill.

Kommandoorden ljödo korta och bestämda i tältgatorna, der soldaternas olikartade attiraljer bildade ett kaotiskt virrvarr, såsom det åtminstone tycktes för den med lägerlivets mysterier obekante åskådaren... Vid barackerna gnäggade nummerhästarne och sparkade otåligt i sina tjuder. Ambulansvagnar och lavetter skramlade här och rasslade under brådskande ingeniörssoldaters och artilleristers bestyr med instufningarna, och vid högvakten sprungo ordonnanser brådskande om hvarandra efter orderlappar och nummerlistor.

Tidigt på morgonen hade man hållit krigsrätt. Många mål hade expedierats, mest handlande om smärre diciplinstraff och om förkomna kronopersedlar.

Största intresset anknöt sig emellertid till den dom, som skulle fällas öfver den arresterade Kula.

Auditör Lowin, som alltid ville gälla att vara mycket nitisk i tjensten, hade yrkat på strängare straff. Kula hade gjort sig skyldig till handel med tjufgods under försvårande omständigheter, ansåg Lowin, och vore värd sitt straff. Han hade, för löfte om en kanna bränvin, lofvat den illa beryktade Varbergs-Olle att afyttra två stulna djurkroppar, som han sedan till och med haft fräckheten nog, att vilja mångla ut åt en regementets fanjunkare.

Konungen höll strängt på manstukten. Lowin hade reda på detta, och han visste äfven, att han just icke stod så synnerligt högt i gunst, ej minst därför att lönkrögaren i Knutstorpa-skogen kommit undan. Han hade nog på högsta befallning gjort sitt bästa att gripa både Varbergs-Olle och dennes kamrater. Men det hela hade endast resulterat deri, att man fått reda på sjelfva lönkrögarhålan och en der befintlig rest af Siri Silfvercreutz' ridsadel. Skälmarne hade försvunnit, och en stulen fiskarebåt nere vid Hanö-bugt sqvallrade om, att hela bandet gifvit sig till hafs.

Detta var retfullt nog för Lowin, som derigenom gick miste om, att visa sin stora driftighet som polisman, och således kunde han ej heller uppfylla den af konungen gifna befallningen, att häkta föröfvaren af stölden från prestgården.

Andra obehag skulle äfven följa af denna Lowins bristande energi... Varbergs-Olle var besjälad af ett outsläcktigt hat till alla, som stodo hindrande i vägen för hans »handtverk», hvilket af det följande skall bevisas genom hans försåt mot Siri Silfvercreutz, på hvilken han nu särskildt var besluten att hämnas, då han i henne såg sin egentlige angifvare.

Kula fick sin dom... Den blef sträng nog. Af krigsrätten dömdes han att strykas ur arméns rullor och att med straffarbete aftjena sitt brott mot gällande lagar. Många tyckte nog, att detta straff var väl hårdt, då ju Kula i grund och botten var en oförarglig karl. Men lagen måste hafva

sin gång, sade Lowin, nöjd med att åtminstone på en, låt vara mindre skyldig, få afbördas en del af sitt nu ytterst retfulla lynne.

Af allt detta obehag hade Siri Silfvercreutz ännu icke någon aning. Helt andra saker hvälfde sig i hennes hufvud, under det att prosten riktigt sken af förnöjelse öfver det kungliga besöket kort förut.

Den supé, hvarmed han trakterat sina båda gäster, auditör Lowin och löjtnant Kronborg, hade för den skull och dagen till ära gjorts riktigt delikat.

Men af gästerna syntes endast auditören göra vidare heder åt anrättningarna, trots att äfven han denna qväll ej visade sin bästa smak för bordets njutningar.

Löjtnant Kronborg var nu den personifierade dysterheten.

Han kunde äfven hafva sina skäl att sakna matlust.

Siri Silfvercreutz hade genast, sedan man från trädgården inkommit i salongen, tagit afsked af de båda herrarna... Ärligt och belevadt som det anstår en världsdam, men utan att visa den tafatta tillbedjaren det minsta intresse, hade hon räckt honom sin hand med ett kort och kyligt:

— God natt!

Kronborg hade dristat sig att ett ögonblick fasthålla denna mjuka, lilla hand, i det han osäkert, nästan bedjande frågade:

— Kanske det blir mig förunnadt, att träffa eder, fröken Silfvercreutz, vid regementets slutbal, och att der få njuta lyckan af en dans med eder?

Siri hade lösgjort sin hand i det hon svarade:

— Mycket otroligt, herr löjtnant. Beklagar verkligen, att min skadade fot sätter sig mot denna *lycka*, som ni behagar kalla en dans med mig... God natt!

Utan att räcka auditör Lowin handen, tog hon afsked äfven af honom och sade sedan, vänd till prosten:

— Måste genast gå upp till mig... Jag känner mig så

dålig... Kanske har jag gått för mycket... God natt, snälla farbror!...

Kronborgs ögon sögo sig fast vid Siris gestalt när hon försvann ur rummet.

Han kände instinktmässigt, att han ej hade mycket att hoppas från detta håll... Tydligen hade han förstört sina utsigter med sitt påflugna sätt ute i trädgården. Och detta harmade honom så mycket mer, som han visste, att qvinnonaturen är egnad att skapa sina känslor och intressen för någon, just genom de impulser, som gifvas af ett första möte.

Kronborgs nu i full låga väckta kärlek var dock af för stark natur att låta sig tillbakavisas genom en motighet.

Han *måste* ega henne, vore det ock tusende hinder i hans väg,

Af sin släkting, auditören, väntade Kronborg ej mycket, efter den tydliga köld, som Siri Silfvercreutz i hans närvaro visat denne »bönan»... Men att alldeles förkasta dennes hjälp, ansåg han dock vara oförsigtigt. Att få Lowin, med dennes baksluga sätt, till motståndare, kunde helt visst göra Kronborgs närmande till och planer på Siri Silfvercreutz ännu svårare att realisera. Detta insåg han till fullo.

Ett ögonblick for äfven den tanken genom hans hufvud, att det kanske ej skulle vara så alldeles utan nytta, att för denna affär göra sig förbunden med den gamle prosten, hvars gäst Siri var.

Men vid närmare eftersinnande afstod han från denna plan; hufvudsakligast af det skäl, att denne bokmal ej syntes ega vidare betingelser att med framgång kunna deltaga i skötandet af en kärleksintrigs skiftande trådar.

Bäst vore nog, att kanske nu genast vända sig till flickans far med en direkt och öppen anhållan om dotterns hand. Men å andra sidan vore ju föga vunnet dermed, om Siri sjelf kom med ett afslag på frieriet.

Utan hennes samtycke, vore nu faderns bifall föga värdt... Siri Silfvercreutz såg icke ut att ega en natur, som i en så viktig fråga läte böja sig för en faders maktspråk.

Nej, ännu måste man bida... tänkte Kronborg.

Kanske skulle tiden kunna gifva nya uppslag till en lycklig lösning af denna hjärtefråga... Kanske skulle den nu så stolta och afvisande Siri Silfvercreutz längre fram bättre värdera hans brinnande kärlek, som hon ju redan måste känna till genom auditör Lowin.

Ah! Auditören har kanske icke uträttat sin mission?... kom det plötsligt för Kronborg... Tänk om alla hans



försäkringar endast vore lögner?

Denna pinsamma ovisshet tvang den unge, älskogs-
kranke martissonen, att, glömsk af prostens närvaro, genast
rycka fram med ett skarpt förhör.

I det han direkt vände sig till Lowin, hvilken nu var
som bäst i farten med ett läckert kycklingslår, frågade han:

— Hör du, Lowin! Är det verkligen sannt, att du till
fröken Silfvercreutz burit fram min beundran?

Lowin släppte i sin förvåning läckerbiten. Han riktade på frågaren en blick, som bättre än ord uttryckte, hvad han tänkte.

Men Kronborg lät icke afspisa sig med ett stumt ögonspråk.

Nu kunde intet afhålla honom från att få veta hela och fulla sanningen rörande denna angelägenhet... Han fortsatte därför, under det att nu äfven prosten riktade ett par frågande blickar på den talande:

— Ja, du måste nu fram med sanningen... När allt kommer kring, har du kanske icke sagt ett ord än, hvarken till henne eller hennes far... Och jag tycker verkligen, att du efter allt, som jag gjort för dig...

— Borde hafva lärt mig att tiga och tala på rätta stället, ja... afbröt Lowin, hvars förut uppretade sinnesstämning ej längre kunde återhållas... Ja, jag *har* verkligen talat, fortsatte han... Jag har målat ut dig i färger så vackra, att det endast fattades ditt besynnerliga och malplacerade uppträdande i dag i sjelfva majestätets närvaro, för att rifva ned hela min solida byggnad till din favör.

— Och hvad har hon svarat?... frågade Kronborg, likgiltig öfver Lowins ovanligt häftiga ton... Har hon sagt ja, eller nej?... Svvara kort och godt... *Ja*, eller *nej*?...

Nu kunde ej prosten hindra sig från att blanda sig i samtalet, som tycktes taga en allt hetsigare och högljuddare karaktär.

I det han närmade sig en öppen stående dörr och stängde densamma mycket omsorgsfullt, sade han:

— Jag tror verkligen, att denna plats ej är rätt forum för afhandlandet af ett så ömtåligt ämne, som det herrarna nu behogat välja för konversation... Den dam, hvilken frågan tycks röra, är, som bekant, gäst i detta hus, och befinner sig för närvarande under dess tak. Slumpen skulle lätt kunna foga, att hon genom en öppen dörr kunde blifva delaktig af ord, hvilka jag förmodar ej äro ämnade att åhöras af henne.

Denna tillrättavisning, som på samma gång kunde gälla

för en varning, tycktes mer träffa Lowin än Kronborg, hvilken nervöst vred sina mustascher under det han mätte golfvat med långa steg.

Lowin hejdade honom plötsligt i denna promenad genom att lägga handen på hans axel, sägande:

— Lugna dig, lugna dig, käre vän!... Prosten har fullkomligt rätt... Jag går till och med så långt, att jag säger med den försigtige skälmen: »Väggarna kunna hafva öron»... Jag vill förklara allt för dig... Men säkrast vore det på hemvägen mot lägret, på landsvägen, der orden kunna sprida sig mer ofarligt än här. Och...

— Nej, min själ, du slipper undan så lätt!... utbrast den uppretade husaren... Nu vill jag veta det, och i vittnens närvaro. Alltså!...

— Nå väl!... Du skall få veta det... Och jag hoppas, att äfven herr prosten vill åhöra min bikt?

— Gerna, gerna!... svarade prosten, ehuru med ett tveksamt tönfall... Kan jag stå till tjänst, så... Dock tror jag, att auditörns råd nu vore bäst att följa.

— Förlåt! Icke i detta fall, inföll Kronborg, ty...

— Nå, som du vill, afbröt Lowin försiktigt, för att kunna hindra den uppretade ynglingen från att säga några nya obehagligheter... Du skall få höra allt, som det är... Äfven prosten torde kunna, med hvad han vet om detta mitt bestyr, leda dina tankar på lugnare vägar... Dock skulle jag helst se, att vårt samtal finge fortsättas ute på verandan.

— Ja, men! Ja, men!... Vid ett litet glas punsch, inflikade prosten, glad öfver förslaget och oviss om ej hans värda prostinna, som var mycket plågad af nyfikenhet, ej kunde stå på lur bakom något nyckelhål för att osedd göra sina rön.

En kort stund senare suto de tre herrarne vid sina glas, ute på den rymliga verandan, der qvällens mörker inhöljde dem i sitt djupa, svarta dok.

Endast från matsalen trängde skenet af en lampa svagt genom de tunga gardinerna... Som lyktgubbar glänste glö-

den från herrarnes cigarrer och prostens pipa, när de mellan pokuleringarna och skålandet drogo några djupare bloss.

Derute låg trädgården mörk som endast en mulen höstqväll på landet kan måla den, medan de samtalandes lågmälta röster blandade sig med ljudet af den tilltagande blåsten, hvilken dref fram mellan trädens grenar.

* * *

Siri Silfvercreutz hade gifvit ett illamående såsom skäl för att komma bort från ett sällskap, för hvilket hon hyste en obetvinglig motvilja.

Något inom henne sade, att så fort auditör Lowin hade sina händer med i en affär, kunde den icke vara af renaste natur.

Vidare hade hon i den nye eftersträfvaren af hennes hand, mött den typ af det »starka» släktet, som hon minst af alla hitintills uppträdande friare kände sig dragen till.

Trots de lofprisanden, som auditören kostat på denne sin rika släkting — eller kanske just därför, att han gjort detta — blef det henne allt mer tydligt, att hon aldrig med Kronborg hade att motse den lycka, som hvarje qvinna, åtminstone någon gång i sitt lif, längtar att finna i ett eget hem, och vid sidan af en man, hvilken hon helt och odeladt kan skänka sitt hjärta.

Några djupare och mera ingående tankar åt detta håll, hade Siri Silfvercreutz visserligen ännu icke känt.

Uppfostrad utom hemmet, och utan en daglig föräldravård och i kretsen af något, som hon kände vara ett helt med sig sjelf, i en omgifning, som så att säga växt sig fast vid hela hennes tillvaro, hade hon ännu aldrig gjort sig en klar föreställning om, hvad ett hem verkligen är, ens under barna- och uppväxtåren. Och på grund af detta, kunde hon följaktligen ej fullt värdera en dylik lycka och ännu mindre anknyta en sådan med sällheten af, att en gång sjelf blifva hufvudperson i en hemmets lilla värld.

Uppfostrad i Christianstad — »Sveriges elegantaste stad», som gerna skryter med, att hysa inom sina råmärken en hufvudkontingent af landets crême de la crême — hade hon insupit en mer ytlig syn på tingen och erhållit en polityr, som bort verka glänsande i salongerna. Men hjärtats ömmare känslor hade icke odlats af en uppfostran, der hufvudsynpunkterna gingo ut på, att göra eleven så mycket sig göra lät till en dam af värld.

Hon hade blifvit skicklig i musik och sång, mycket hemmastadd i flera främmande språk och rätt bevandrad i boklig bildning, under sin pensionstid. Äfven ansågs hon hafva gjort vackra och lofvande framsteg i målning. Och när hon efter slutade studier lämnade pensionatet, kunde dess lärarekrafter med stolthet blicka på ett verk, af hvilket institutionen borde få stor heder.

Af en mycket liflig natur, som mången gång tagit ut sin rätt i åtskilliga puts — riktiga »pojkestreck» vid några tillfällen — hade Siri Silfvercreutz, som redan under skoltiden lofvade att blifva en verklig skönhet, dock i grund och botten ett vekt och känsligt sinne.

Detta veka och känsliga temperament hade ej ännu visat sig annat än under hennes musikaliska studier.

Då gaf hon stundom fritt lopp åt den inneboende värme, hvaraf hon var mäktig. Äfven på mycket litet sensibla naturer hade hon då med sina toner visat sig utöfva ett starkt inflytande.

Låt vara att detta ej bevisade mycket.

Det är bekant, att naturer, som i det verkande lifvet kunna vara kallsinniga, rent utaf grymma — likt den store Napoleon och äfven likt den i krig och statskonst rikt för farna Maria Theresia, Österrikes kanske främsta regent — kunde låta hänföra sig ända till tårar, när musikens ljudvågor komma deras hörselnerver att vibrera.

Siri Silfvercreutz hade emellertid ett vekt hjärta... Om hon sedan under vissa inflytanden lät detta förleda sig till utsväfningar på det rent erotiska området — alldeles som

nyss nämnda Maria Theresia — var detta helt visst mer att söka i en förvärd uppfostran, än i naturliga anlag.

När hon slutligen gaf sitt hjärta för lösa tömmar, var det af vaknad kärlek, innerlig och djup sådan. Af kärlek drefs hon att lämna sitt annars sunda och rediga förstånd utanför det lagbundna lifvets kraf på social ordning...

Den inneboende sinnligheten var då ännu icke väckt, lika visst som hon än var främmande för den nöjenas bägare, ur hvilken hon sedan drack med fulla drag och i stormande lidelse.

— — —
När Siri Silfvercreutz kommit upp på sin kammare — hvilken låg i öfre våningen och med utsigt till trädgården, alldeles öfver det korta taket till den veranda, å hvilken Lowin, Kronborg och prosten något senare togo plats — sjönk hon med händerna för sina ögon ned på en stol vid det öppnade fönstret.

Sedan mötet med sin räddare var hon icke längre sig sjelf.

Fåfångt sökte hon lugn i sin oro. Fåfångt bemödade hon sig om, att ordna tankarnes bizarra bilder till ett klart helt. De visade sig nu endast som bitar af en sönderrifven tafla för hennes själs ögon... Men hopfoga dessa bitar förmodade hon ej...

Aldrig hade hon som nu längtat efter någon att förtro sig till... Aldrig hade hon som nu saknat fördelen af att ega en förtrogen, en väninna, för hvilken hon kunde öppna en del af eller helst hela sitt hjärta.

Men hon hade ingen väninna.

Hennes skaplynne var ett sådant der ovanligt undantag bland qvinliga naturer, ett undantag, som aldrig söker och aldrig gifver vänskap.

Som pensionär hade hon varit rätt och slätt en kamrat. Visserligen alltid omtyckt sådan, på grund af sitt glada och lifliga sätt, men på samma gång med något af »noli me tangere» — »kom icke närmare!» — så snart kamratskapen tenderade att öfvergå till vänskap.

Lika främmande som hon blifvit för vänskapen, lika fri var hon äfven från fiender... Hon hade aldrig knutit sina intressen fastare vid någon annans. Och derigenom förebygges som en naturlig följd alla resultat af både kärlek och hat.

Ett undantag fanns. Detta hade tillkommit först under senare tid.

Undantaget var auditör Lowin.

Denne var den enda människa, som Siri Silfvercreutz verkligen kände sig afsky med hela styrkan af sin inneboende sega vilja.

Hon visste, att hon hade något ondt att vänta från detta håll... Och hon hade en hemlighetsfull förnimmelse af, att hon till sist skulle duka under för detta onda och fastna i det nät, der Lowin var spindeln.

De känslor, som hon hyste för sin far, voro mer trogna kopior af hvad hon ville sig sjelf af det goda i lifvet... Hon älskade honom såsom sig sjelf... Och när hon lydde honom lydde hon på samma gång sitt bättre jag.

Nu hade äfven nya, främmande känslor stött till...

Något hittills okänt hade smugit sig in i hennes tankar, i hela hennes själ, och vändt upp och ned på hela hennes förr så glada och sorglösa natur.

Hon var ej längre samma flicka och dotter som förr. Intet af allt, som förr väckt hennes intresse, såsom musik, sång, målning och läsning af litteraturens mästerverk, kunde längre binda hennes uppmärksamhet med starkare band.

Nu ville hon drömma sig in i något okänt, något hemlighetsfullt.

Om detta var af godt eller ondt, det reflekterade hon ej öfver... Hon ville ernå något, hvars natur ännu var henne en olöst gåta...

Och när hade detta händt? När hade dessa underliga önsknningar efter det obekanta vaknat inom henne?

Hon visste det ej.

Men hon trodde, att utgångspunkten för alla dessa brusande tankar och önsknningar var ett par underliga, stora,

trollska ögon, som första gången kommit henne till mötes då hon vaknade i Boklunda-torpet efter den vilda ridten, som så när slutat med hennes död.

Det var från denna stund hon blifvit en annan människa. Det var från detta korta ögonblick hon räknade begynnelsen af den oro, som vaknat i hennes själ, och som hon fåfängt sökte qväfva med andra tankar.

Ett ypperligt tillfälle dertill trodde hon sig hafva funnit i den unge löjtnant Kronborgs uppträdande.

Osympatisk var han för henne... Detta hade hon erfarit redan från deras första möte... Men han var ju ändå en friare. Och som sådan kunde han väl vara värd åtminstone en flyktig tanke.

Och hon bemödade sig verkligen, att ett ögonblick tänka sig in i ett äktenskap med denna militäre Cræsus, som i hennes ögon likväl framstod som en narr...

Hon kunde ej låta bli att draga på munnen, då hon genom en snabb idéassociation gjorde en jmförelse mellan denne Kronborg och en annan, hvars namn hon ej vågade framhvisa i sina tankar...

Och åter flög den nye friarens fadda bild bort som en intresselös figur ur den allmänna hopen... Åter försjönk hon i sina drömmier om någon oviss, hägrande lycka, som syntes vinka mot henne der långt, långt borta i den stora okända framtiden...

— — —
Plötsligt spratt hon till.

Var det icke hennes namn, som hon hört nämnas?

Var det ej någon dernere, som tydligt och klart uttalat orden Siri Silfvercreutz?

Hon böjde sig ut genom fönstret och lyssnade.

Försiktigt rörde hon sig, för att ej väcka misstankar.

För öfrigt var hon lugn att ej blifva sedd på grund af det nu rådande mörkret.

Nu hörde hon tydligt Lowins röst från verandan alldeles under hennes fönster. Men på grund af det utspringande taket och det rådande mörkret kunde hon ej se den talande.

Lowin hördes säga:

— Alltså, som du hör, bäste Karl... Jag har gjort allt, hvad på mig ankommit för att intressera flickan för dig... Att detta ej redan lyckats, är mig en oförklarlig gåta... Ty för blott några få dagar sedan var jag viss om segern... Den der olycksaliga ridduren synes hafva kullkastat hela min plan... Och så har kanske äfven ditt indiplomatiska framryckande nu i dag gjort sitt till, att göra hela affären ohjelpigt förlorad...

— Du tror således icke, att jag nu har något hopp om hennes hand?... inföll en röst, hvars breda skånska brytning angaf löjtnant Kronborg.

— Nej, icke än åtminstone, svarade Lowin... Och innan jag fått reda på, hvar skon nu egentligen klämmer, beträffande orsaken till hennes allt tydligare visade ovilja mot dig, är jag alldeles renons på idéer...

Nu hördes en tredje röst falla in.

Siri kände äfven igen denna. Det var prosten, som sade:

— Ja, ja!... Det är en tråkig historia det här. Men kvinnorna äro ju också så oberäknliga... Siri är nog icke ett undantag... Jag mins gumman min... Men från det ena till det andra... Herrarna torde ursäkta mig... Jag skall bara säga till åt Stall-Kalle, att han spänner för en vagn med lyktor... Eftersom herrarna icke vilja ligga qvar, blir det bäst att åka i kväll. Vägarne äro kolmörka och dikesrenarna rätt djupa... Låten icke störa eder. Kommer snart.

Pastorn hördes öppna och stänga verandadörren.

Löjtnanten höjde åter rösten och fortsatte med nästan bedjande ifver:

— Men du måste!... Jag förgås af längtan efter henne... Jag blir galen af att tänka mig, att hon ej skulle bli min... Vet du verkligen icke något sätt?... Skåll!

Lowin dröjde med svaret.

Siri hörde de båda männen skåla med hvarandra. Det blef tyst en stund men snart knastrade sanden å den nedanför verandan liggande planen under trampet af två tunga stöflar.

Siri hade förskräckt dragit sig tillbaka. Omedvetet hade hon haft besinning att samtidigt nästan stänga sitt fönster...

Hon spejade med ifver bakom gardinen och kunde nu i mörkret endast skönja glöden af en tänd cigarr lysa mot sig ett kort ögonblick, likt lanternan på en båt, som i natten banar sig fram på det mörka hafvet...

Snart hörde hon åter steg på verandan.

Hon smög sig närmare fönstret. Cigarrglöden kunde hon icke längre upptäcka, men från verandan förnam hon på nytt Lowins stämman. Dämpadt hördes han säga:

— Jag ville bara se, om det var någon, som kunde lyssna på oss... Man måste vara försiktig... Men allt är stilla... Dumt i alla fall, att språka om henne här.

— Nåå?... Du svarade ej på min fråga? inföll Kronborg... Vet du verkligen icke något sätt?

— Kanske!... Hör på!... Jag har en idé... Men den är kinkig att utföra... Och kommer att kräfva mynt...

— Du skall få, hvad du behöfver. Det vet du... Jag skulle kunna offra hela min förmögenhet, bara jag finge höra ett ja från hennes läppar, såsom svar på mina böner.

— Godt!... Så plockad skall du ej behöfva bli... Låna mig bara en Sex tusen riksdaler... Se der allt... Sex tusen spela ju ingen roll för dig, det vet jag.

— Du har dem samma dag jag får hennes hand.

— Går intel!... Det är just för den saken, jag behöfver slantarna... Hör på!... Nu är det så, att hennes far är i penningknipa... Som vanligt för resten... Om jag nu på ett fiffigt sätt kunde försträcka honom ett litet handlån, du förstår, så kunde jag lättare preparera honom för vår sak... Han är visserligen stolt utaf fan, men nöden har ingen lag, som du vet... Hi! Hi!

Siri ryste till. Trots att samtalet förts endast halfhögt, hade hvarje ord nått hennes öron, hvares nerver voro spända till det yttersta.

Man köpslog således helt affärsmässigt om hennes själ och kropp, om hela hennes kommande lif.

Nu hördes Lowin på nytt:

— Ja, ser du!... Tar han bara emot penningarna — naturligtvis inte genom mig, ty det gör han aldrig — så skall jag ändå laga, att jag får honom fast... En liten växeltransaktion bara... Och så är allt klart... Hans stolthet skall nog tämja honom att offra dottern åt dig... Och jag skall nog sköta papperen åt dig så det går bra...

— Men är icke detta lumpet i alla fall? inföll nu Kronborg tvekande.

— Käre vän!... Du är ung och oerfaren... Affär är affär!... Och en namnteckning kan ofta nog vara värd en skön kvinna... Alltså! Lossa på pungen!

Siri rusade upp.

Denna förolämpning var mer än hon kunde lämna obesvarad.

Hon öppnade fönstret på vid gafvel för att tillkasta Lowin sin tanke om denna kränkning af hennes qvinliga värde och heder...

Fönstret flög upp med en skräll.

Men i samma ögonblick öppnades äfven verandadörren och pastorn hördes säga:

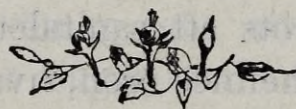
— Varen så goda mina herrar!... Nu är vagnen framkörd.

Gästerna tackade och gingo in i salen. Deras röster dogo bort i ett oredigt surr för den unga flickans öron.

Hon ville skrika till, riktigt tjuta ut sitt dräpande svar.

Men tungan var som fastlödd vid hennes gom och fötterna nekade att längre bära henne.

Först framåt morgonen kom hon, isad af köld, fram till sin bädd, ännu alltjemt rufvande på Lowins ord.



FEMTE KAPITLET.



Ett frieri med afslag.

sitt rum i G... prestgård höll
Siri Silfvercreutz på med to-
alettbestyr framför den enkla
byråspegeln. Med rosenvatten

badade hon sina rödgråtna ögon.

Trots en genomvakad natt, hade hon likväl bibehållit sin medfödda spänstighet. Hon egde en rik fond af naturlig kraft och kunde oftast lätt absorbera sig från äfven de obehagligaste intryck.

Men detta med Lowin, och dennes köpslående om hennes framtid som maka åt löjtnant Kronborg, var dock henne för öfvermäktigt.

Synbart oberörd af denna kränkning, hade hon ej vid frukostbordet visat ens ett drag af det uppror, som rasade inom henne.

Deremot kunde hon lätt spåra i prostens anlete, huru gårdagens händelser lämnat obehagliga intryck. Och ändå hade han ju icke reda på hela sammanhanget med Lowins uppträdande som »bönanman» och hur han tänkte sig vinna sitt mål.

Frukosten hade förflutet utan att ett ord växlats om gårdagens händelser.

Just som man skulle stiga upp från bordet, vände sig prosten till Siri och sade:

— I dag få vi främmande till middagen. Kan lilla Siri gissa hvilken?

Siri hörde förströdd denna fråga och svarade tankspriddt:

— Nej, det kan jag icke.

— Jaså? Icke det?... Nej, nej men! Lilla Siri har förstås så mycket rart att tänka på nu...

Orden voro visst icke framsagda i någon afsigt att verka pikerande. Likväl kände Siri liksom en tagg träffa sitt hjärta. Ur stånd att längre kunna återhålla sina tårar, brast hon i våldsam, nervös gråt.

Prosten och prostinnan skyndade fram och bestormade henne med frågor om anledningen till dessa tårar.

Synnerligast var prosten ifrig att trösta henne, i det han liksom kände en inreförnimmelse af, att hans oförsigtiga ord kanske kunde hafva träffat någon ömtålig sträng i den unga flickans hjärta... Kanske visste hon något om samtalet på verandan?

Men Siri hade snart hemtat sig.

Hon var för stolt att söka deltagande och för upprörd af alla de motigheter, som nu syntes uppresa sig kring henne, för att ens antyda den smärta, hvaraf hon led.

Leende genom tårarna, frågade hon därför, vändande sig till prosten:

— Hvilken rar gäst väntar farbror då?

— Siris far, förstås, svarade prosten... Han har skickat bud, att han kommer klockan tre... Alldeles lagom till middag således.

— Min far? utbrast Siri, i det ett moln drog öfver hennes panna... Får han tid att komma hit i dag, just då lägret håller på att bryta upp?

— Jo men! Jo men!... Helt visst är det någon glad nyhet, han för med sig åt sin lilla skatt, innan han af tjensten

slites bort härifrån... Siri, skall ju stanna här ännu en fjorton dagar, eller hur?

— Få se hur pappa vill, kom svaret dröjande... Farbror vet nog, hur bestämd pappa är.

— Han är en präktig karl, svarade prosten... Och ingen kan som han vilja det, som är till Siris bästa.

I de sista orden tyckte sig Siri spåra liksom en understruken förebråelse.

Skulle den gamle prosten, som helt visst var en af hennes fars bästa vänner, möjligen hafva genomskådat hennes redan fastrotade mening om löjtnant Kronborg?... Eller skulle han kanske äfven hafva upptäckt något annat, som rörde sig i hennes hemligaste tankar?...

Hon kände hur blodet steg henne åt hufvudet vid denna tanke.

Gällde det äfven hennes eviga välfärd, ville hon ej att ens en glimt af denna hennes hemlighet skulle bana sig väg ut bland den sqvallrande, skandalthungriga hopen... Icke därför att hon räknade prosten, faderns vän, som medlem af denna hop. Men...

Prosten hade gått in till sina kära manuskript och böcker. Prostinnan var redan i full färd med att som vanligt kommendera och regera med sina pigor.

Siri var åter lämnad åt sig sjelf och sina tankar.

Hon satte sig ute på verandan, sedan hon först från sandplanen framför densamma kastat en blick upp mot sitt kammarfönster. Alldeles som Lowin gick hon ut på planen och gjorde sina iakttagelser. Hon ville göra sig förvissad om, att hon ej kunnat blifva sedd i sitt fönster under gårdagsqvällens mörker. Hon insåg, att detta, på grund af fönstrets läge öfver verandataket, ej heller kunde vara möjligt... Och denna tanke hade i viss mån redan lugnat henne, der hon nu satt.

Hon såg sig omkring.

Det var alltså här, på denna plats, den snygga komplotten mot hennes faders och hennes egen heder i all hast blifvit gjord... Och hon tänkte:

— Lumpna sex tusen riksdaler är således köpeskillingen för min framtida välfärd? Sex tusen riksdaler! Sex tusen riksdaler! sjöng det i hennes öron.

Och för hennes själs ögon tyckte hon sig framstå likt en till salu utbjuden hetär på något marknadstorg i Orienten, der sinlighetens öfversteprester fira ögonens och lustarnas orgier vid åsynen af själfvande, oblygt blottade qvinnokroppar.

Hon spratt upp som ur en ohygglig dröm. Och hennes händer sträcktes fram som för att gripa efter ett stöd, som hon ej kunde nå.

Hon ryckte till. Ett hånleende drog öfver hennes härligt formade läppar, och i det hon öppnade ett häfte af Longfellow's dikter mumlade hon:

— Ah, nej du smilande rättstjenare, du snikne qvinnosäljare! Du tror dig hafva vunnet spel. Men nu är det icke du, som längre eger alla dessa intrigstrådar i din hand... Du har sjelf oförsigtigt varnat ditt offer. Och jag skall draga nytta af denna varning.

Lugnad försjönk hon i den store diktarens härliga strofer, och med dessa flögo hennes tankar bort, långt bort från en verklighet, som nu mera endast bjöd henne lurande faror och önsknningar, som aldrig kunde uppfyllas.

— — —
Tassande steg på verandatrappan väckte henne åter till prosan i lifvets dagssläp.

Hon kastade en blick åt sidan och kände hur blodet vek från hennes kinder, som ögonblicket derpå höljdes af en harmens rodnad.

Framför henne stod löjtnant Kronborg.

Tafatt och utan att säga ett ord, endast med ett narraktigt stirrande och en fadd handrörelse mot sin uniformsmössa, helsade han föremålet för sin kärlek.

Siri Silfvercreutz hade rest sig.

I det hon besvarade hans helsning med en kort, afvisande böjning på hufvudet, ämnade hon genast draga sig tillbaka in i våningen, då friaren närmade sig tätt intill henne och utbrast:

— Fröken Silfvercreutz!... Endast ett par ord... Jag bönfaller er derom...

Rösten var lika pockande som bedjande.

Siri kände sig tveka... Hon anade, att något afgörande skulle komma... Något väntadt och på samma gång oförmodadt, något oundvikligt ondt hade smugit sig på henne utan att hon ännu fått tid att sätta sig i fullt försvarstillstånd.

Skulle hon fly?...

Nej, hviskade det inom henne. En feg flykt är sämre än ett svagt, men vaket motstånd.

Hon lydde detta råd... I det hon åter satte sig, väntande hvad som skulle komma, sade hon frågande:

— Herr löjtnant!... Jag förstår verkligen icke?...

Kronborg afbröt ifrigt hennes ofullbordade sats, i det han brast ut:

— Nej, jag ser det och förvånas verkligen deröfver... Likväl torde ni, min fröken, redan af annan person än jag, kunna finna de motiv, som drifvit mig hit?... Ni borde kunna, åtminstone med någon välvilja, bjuda edert stolta hjärta att lyssna till de böner, som lika mycket dikteras af sann och djup känsla, som af den innerligaste beundran för mitt hjärtas härskarinna... Ja, ni skulle bara med ett enda ord kunna göra slut på en pinande ovisshet, en grym tortyr, ett plågande helvete och...

Siri Silfvercreutz hade åter rest sig.

Vändande sig mot den af ifver skälfvande, unge mannen, sade hon afbrytande:

— Slösa ej dessa öfverspända fraser på mig, herr löjtnant!... Romanspråk är kinesiska för mina öron, liksom det ämne, hvilket nu synes sysselsätta edra tankar.

— Men ni måste höra mig till punkt... Ni måste gifva mig ett svar, en enda glimt af hopp... Och...

— *Måste* är ett ord, som *jag* aldrig underkastar mig, svarade Siri Silfvercreutz retad och stolt, i det hon riktade på Kronborg en högdragen blick.

— Vi äro *alla* bundna af detta lilla ord, vi alla, som

nämnas dödliga, fortsatte Kronborg lugnare... Och i detta afseende gör icke ens ni, fröken Siri, ett undantag.

Siri Silfvercreutz kastade en iskall blick på Kronborg när hon svarade:

— Jag får upplysa om, att mitt familjenamn är Silfvercreutz, och att jag med oförställd förvåning anser mig hafva skäl att fråga, med hvad rätt, ni, herr löjtnant, här predikar filosofi? Vänd er till lämpligare öron än mina.

Kronborg kände sig träffad af hennes kalla och lugna utfall... Men endast för ett ögonblick blef han henne svaret skyldig... Med åter uppbrusande lidelse svarade han, skälfvande på målet:

— Jo, kärleken ger mig denna rätt.

Siri ryggade till för anfallets häftighet.

Hon hade ett rop på sina läppar. Hon ville tillkalla undsättning. Men hon förmådde ej framtvunga ett enda ord.

Kronborg såg hennes säkerhet vackla. Han kände sig nästan redan som herre på valplatsen, och han beslöt, att ej låta tillfället gå sig ur händerna. Med ett segervisst leende vred han upp sina vaxade mustascher och tog några steg mot Siri.

Innan Siri kom sig för att vika undan, hade han gripit hennes båda händer. Och i det han kastade sig på knä framför henne, framstammade han passioneradt:

— Siri!... Siri!... Hör mig!... Jag älskar dig!... Älskar dig till vansinne!...

Siri hann aldrig svara, ej heller göra sig lös från Kronborgs fasta grepp om hennes händer.

Dörren till verandan öppnades. Hennes far visade sig på tröskeln.

Häpen stannade han som åskådare af denna grupp.

Löjtnant Kronborg på knä framför hans dotter?... Och på prestgårdsverandan, midt på blanka middagen?

Kronborg hade vid åsynen af ryttmästaren genast rest sig.

Den blick, som Silfvercreutz kastat på både honom och Siri, bebådade intet godt.



Häpen stannade han, som åskådare . . . Sid. 82.

Vändande sig till löjtnanten, som ändtligen kommit sig för att på militäriskt vis helsa sin förman, sade ryttmästaren med en skärpa, som spådde oväder:

— Högst ogenerad pantomim, i sanning!... Den talar visserligen tydligt för sig sjelf... Men jag skall ändå bedja om en förklaring...

Kronborg kastade en oroligt frågande blick på ryttmästarens dotter, som, blodröd af harm och blygsel, ej vågade lyfta sina blickar mot fadern.

Som något svar af Kronborg ej hördes af, vände sig nu Silfvercreutz till sin dotter och sade kärft och kort:

— Gå upp på ditt rum!... Vänta der till jag kommer...

Utan att svara gick Siri in i våningen.

Ryttmästaren närmade sig Kronborg, som ännu stod handfallen på samma plats.

— Nåå?... Löjtnanten hörde visst icke, att jag bad om en förklaring på den egendomliga scen, i hvilken jag nyss öfverraskade löjtnanten och min dotter?... Skulle det tolkas som en kärleksförklaring, må jag verkligen säga, att stället är besynnerligt valdt... Alltså! Förklara eder!

I Kronborgs ögon lyste till en blick af sårad stolthet... Han rätade på sin långa, gängliga gestalt och svarade kort och utan omsvep:

— Det *var* en kärleksförklaring, ryttmästare.

— Såå?... Något mal placé, i mitt tycke. Utom dess... Löjtnanten har ju icke permission?

— Nej!

— Alltså äfven tjenstefel?

— Ja!

— Löjtnanten vet likväl, att vi skola bryta upp från lägret i morgon bittida?

— Ja!

— I så fall blir förseelsen så mycket större. Nu ålägger jag emellertid löjtnanten att genast vända om till löjtnantens sqvadron... Om frieriaffären få vi talas vid sedan.

Kronborgs inre skummade af kränkt stolthet... Han

hade ett häftigt svar på tungan, men van vid ryttmästar Silfvercreutz' stränga manstukt så väl mot gemene som underlydande befäl, betvang han sin vrede under disciplinen.

Automatiskt gjorde han honnör och ställning så att det sjöng i sporrarna, och i samma ögonblick ryttmästaren vände honom ryggen, satte han af utför trappan och skyndade derpå bort från en plats, der hans första, djerfva försök som friare lidit ett dubbelt nederlag.

I detta ögonblick stod hans kärlek på gränsen att förbytas till hat.

Att den strålande Siri Silfvercreutz ej älskade honom, icke hyste det minsta medlidande med hans känslor, var nu en fullt tydlig sak.

Och till denna motighet, som kanske dock skulle kunna kullkastas genom omständigheternas och tidens makt, hade nu äfven hennes fars visade vrede upprest sig som ett ytterligare hinder.

Lowins ord, qvällen förut, stego nu fram i all deras elaka, cyniska och djefvulska kraft...

»En namnteckning kan ofta nog vara värd en skön qvinna»...

— Ja visst! Han har rätt! mumlade Kronborg, der han med raska steg skyndade framåt landsvägen... Han har rätt. Hon vill icke med godo mottaga min hand såsom jag erbjudit henne. Hon skall bli tvungen att taga mot den af nåd, när hennes far tigger henne derom af fruktan för vanära...

Sex tusen!... En bagatell för dig. Men en förmögenhet för den utfattige Silfvercreutz, hade Lowin sagt...

— Få se, få se, mumlade Kronborg... Vore det så tio tusen, så skall hon bli min.

— — —

Utan att gifva sig tillkänna, hvarken för prosten eller prostinnan, hade ryttmästar Silfvercreutz genast begifvit sig upp till sin dotters rum.

Den egendomliga och oväntade synen å verandan, då

han genom matsalen trädt ut på denna, fyllde hans hufvud med många tankar.

Det skulle således vara sannt, hvad han genom prosten redan hört nämnas, att löjtnant Kronborg hyste planer på Siris hand... Men att dessa redan avancerat så långt som till ett frieri, var honom högst oväntadt... Vidare nöjd med partiet var han icke... Kronborg var känd som en vidlyftig vivör, och hans många kärleksäfventyr, i hvilka föremålen ej alltid ens voro lagligen fria, utgjorde ofta föremål för prat bland befälet. Kronborg var en lättsinnig fyr. Och med det lif, han förde, kunde den visserligen stora förmögenheten ej räcka långt.

Älskade han verkligen Siri? frågade Silfvercreutz sig sjelf... Eller var det hela endast ett nytt hugskott af hans ombytliga sinne?... Hvarför hade han ej, som hederlig karl, redan öppet och oförtäckt vändt sig till fadern?... Och hvarför blottställde han föremålet för sin kärlek med ett knäfall å en öppen trädgårdsveranda?... Och hur ställde sig hans dotter gent emot denne friare?... Partiet vore visserligen bättre än många andra, som stått henne till buds... Och nu vore det verkligen tid på, att hon gjorde ett parti... Men...

Under dessa tankar hade Silfvercreutz hunnit upp till sin dotters kammardörr.

En lätt knackning, ett grepp i dörrvredet och han steg in.

Siri satt vid fönstret, ännu helt röd af en sinnesrörelse, i hvilken vrede och sårad qvinlighet intogo dominerande ställning.

I det hon steg upp och bjöd sin far en stol, afvaktade hon hvad fadern skulle säga.

Denne satte sig ej på den erbjudna stolen utan stannade rätt framför sin dotter och spände sina skarpa blickar i hennes ögon, som lugnt mötte dem.

Ett ögonblick stodo far och dotter sålunda fixerande hvarandra.

Derpå bröt Silfvercreutz tystnaden, sägande:

— Vet du, hvilkens vapensköld du såsom min dotter har rättighet att bära?

— Ja, min far! kom svaret lugnt men frågande.

— Och du vet, att den aldrig haft någon fläck?

— Jag vet det... Och...

— Nå väll... Jag är den siste af min ätt. Genom dig skall den kanske fortsättas på qvinnolinien... Men märk. I krig som i kärlek hafva Silfvercreutzarne alltid haft rena vapen.

— Hvad menar du, min far? utropade Siri häpen... Skall jag väl tolka detta som en förebråelse? fortsatte hon, i det hennes ögon fingo ett hårdt uttryck.

— Det är till dig sjelf, som du kan rikta denna fråga... Men säg mig nu en sak... Har Kronborg friat till dig?...

— Ja!

— Och du har svarat?

— Intet, eller rättare sagdt nej.

— Hvarför?

— Jag älskar honom ej.

— Nåväl!... Du har kanske handlat klokt... Men å andra sidan vet du, som jag förut en gång haft tillfälle att säga dig, just samma dag då du råkade i fara med den der galna bondhingsten — du vet, att det nu kan vara på tiden, att du gör ett parti... Vår släkt är fattig... Och fattiga adelsfröknar gå en dyster ålderdom till mötes.

— Jag vet det, min far... Men löjtnant Kronborg tager jag aldrig till make.

Svaret var så kallt och bestämdt att ryttmästaren ovilkorligen riktade en skarp, frågande blick på sin dotter när han sade:

— Inte?... Har du något skäl?

— Ja, jag sade ju, att jag icke kan älska honom.

— Kära barn, fortsatte nu hennes far mildt och tröstande. Kärleken är... Ja, den är... rent ut sagdt, bara en chimär, ett tomt ord, som herrar poeter och romanförfattare svänga sig med för att sätta brännförgyllning på verklighetens ärgiga messing... Äktenskapet är en annan sak... Det är en, ja,

en ren matfråga, helt enkelt... Der gäller det att i tid vinna det bästa skafferiet... Kan man icke göra det, blir man utan förgyllning, och hela ens människovärde djupt under pari... Kan man bara få penningar i äktenskapet, så kommer den der kärleken med på köpet...

— Med makan eller maken? kastade Siri fram, mer mekaniskt än öfverlagdt.

Ryttmästaren häpnade. Denna fråga hade han ej väntat sig af Siri. Det låg hot i hans röst när han gaf till svar:

— Ja, hvad annars?... Någon annan kärlek än den äktenskapliga vet en Silfvercreutz icke af... Eller skulle möjligen *du*?...

Siri slog ned sin blick.

Likt af solen belysta stormmoln då natten stundar stego blodröda reflexer upp på Siris kinder.

En förfärlig ångest grep hennes hjärta, och ur stånd att längre kunna behärska sig, brast hon ut i hejdlös gråt. Och hon kastade sig till sin faders bröst.

Än mer öfverraskad, qvarhöll han sin skälvvande dotter i sina armar i det han sökte svar på frågorna: Hvarför rodnade hon? Hvarför grät hon? Skulle hon möjligen?

Isad af en ohygglig tanke sköt han henne hastigt från sig och utropade:

— Siri!... Full bekännelse!... Är det då möjligt, att du kunnat vanära din far och dig sjelf?...

Siri kände sitt blod stelna... Han stötte bort henne!

Likblek och mållös öfver att höra denna fråga, endast stirrade Siri på sin far med onaturligt vidgade ögon.

— Du svarar ej! ropade ryttmästaren... Din tystnad är bekännelse!... Hör du!... Hör du!

— Nej, nej, vid Gud och min moders minne... Det är dina förskräckliga ord, som gjorde mig stum.

— Men hvarför dina tårar? Hvarför din förrädiska rodnad?

— Jag vet det ej, kom svaret svagt och bäfvande, som fläkten från ett darrande löf... Men du misstager dig, min far, om du tror ondt om mig.

— Siri!... Du döljer något för mig? Hvarför har du ej förtroende för din far?... Ah!... Jag börjar förstå!... Du älskar någon annan?... Är det ej så?...

Åter stal sig rodnaden fram öfver hennes kinder; åter ville gråten tvinga sig ut ur hennes ögon...

Men svara kunde hon ej.



— Är det kanske en fattig ofrälse? fortsatte fadern sitt förhör.

Siri böjde sitt vackra hufvud och svarade nu med åter tillkämpadt lugn:

— Den kärlek, jag känner, är hopplös. Den jag älskar kan jag aldrig få... Fråga mig ej mer... Jag kan ej, vill ej, får ej säga dig något om denna min kärlek.

— Men jag skall då *tvinga* dig!

— *Aldrig* skall du få veta det... Min hemlighet, min kärlek skall följa mig dit, der lifvets frågor aldrig få svar.

— Du hotar?... Ar det din far, som du svarar på detta sätt?

— Jag svarar som mitt hjärta bjuder mig... Och till bådas vår lycka... Kanske skall framtiden gifva dig bättre skäl.

Silfvercreutz teg. Han visste, att ej ens det strängaste maktspråk här skulle föra honom närmare målet.

Efter att en stund tyst hafva gått af och an på golfvet, under det att dottern på nytt tagit plats vid fönstret, der hon tankfullt stirrade ut öfver det af hösten rikt färgade landskapet, stannade han vid dörren och öppnade denna.

På väg att gå ned, hejdade han sig åter och sade:

— Balen öppnas klockan half åtta... Du måste komma... Bjuder Kronborg upp dig, får du ej neka honom en dans.

Siri hade en fråga på läpparne. Men hur det var, kunde hon ej komma fram med den, innan hennes far redan försvunnit.

Vid middagen skulle de åter träffas. Kanske blefve det då tillfälle att bära fram, hvad hon nu hade på hjärtat.

Tanken på balen, om man ens kunde kalla en dylik danstillställning i lägret för »bal», kom hennes hjärta att känna en pinsam oro.

Längtan dref henne dit... Frukthan manade henne att stanna hemma.

Likt Herakles vid skiljovägen, slets hon mellan två makter... En ond, en god.

Hvilken skulle hon lyda?

* * *

Middagen i prostgården var länge sedan slutad.

Stämningen hade varit dyster. Fadern var fåordig, och ej heller prosten hade visat tecken till sitt vanligen gemytliga humör.

Prostinnan hade utbytt några tankar med Siri angående den drägt, som bäst kunde passa för aftonen. Ty äfven hon, jemte prosten hörde till de inbjudna.

Prostinnan skulle liksom blifva ett slags »förkläde» åt Siri. Silfvercreutz hade bedt henne derom.

I god tid skulle man spänna för och gifva sig af innan mörkret föll på. Från G... ned till exercisheden var det utom dess ett ganska långt stycke väg.

Siri beslöt att kläda sig i rödt.

Denna färg passade henne så väl. I motsats till andra unga flickor, hyste hon aversion för både helhvita och hel-skära klädningar.

De hvita påminde om sjukhus, tyckte hon.

De skära visade smak för en varm färgs svaga efterklang, för något som verkade urblekt och tafatt.

Nej, det djupröda var för henne färgernas färg; något som återgaf en stämning af lifvets glädje och blodets värme, något, som bäst passade till ram för allt det, som ger tillvaron något värde.

»Lifvets högsta potens är kärlek», hade hon ofta, kanske utan att reflektera närmare deröfver, sagt med en af hennes älsklingsskalder, den kärlekssjungande Byron... Och hon hade äfven tillagt med samme skald: »Och liksom kärleken är glädjen röd.»

Innan hon ens visste, hvad kärlek var, hade hon varmt fäst sig vid denna sats.

Och när ändtligen kärleken vaknade i hennes håg, blef den röda färgen, med all dess rika nyanser utom de bleka, hennes lifsfärg.

När hon sedan, under vildt yrande fester och under bacchanaliska upptåg, der den ystraste frivolitet förde spiran, gjorde sin kärleksdyrkan till en troslära för alla manliga individer af landets »upper ten thousands», var det ej underligt, att hon äfven skaffade sig ett namn med den röda färgen som grund.

Det var då hon älskade att kallas: »*La belle madame rouge*», och äfven kallades så, eller ock med dess rena svenska öfversättning:

»Den vackra röda frun.»





SJETTE KAPITLET.

En slutbal på Ljungby-hed.

I närheten af officersmässen å Ljungby-hed var danspaviljongen eller, rättare sagdt, danstältet upprest.

Meningen hade först varit, att dansen skulle hållas i det fria. Men den ostadiga höstväderleken gaf anledning till, att man beslöt sig för att dansa under tak.

Dansen stod högt i värde under Carl XV:s tid.

Konungen var sjelf stor älskare af dans, och var känd för att vara en af landets främste valsörer. Men ännu mer visste man tala om den elegans, hvarmed kungen rörde sig i sin älsklingsdans »polkan», som då var högst populär å alla sociétés baler landet rundt.

Som emellertid antalet af inbjudna här godt närmade sig halfva tusentalet — af kavaljerer fanns ensamt omkring hundra militärer, civile deremot endast ett fåtal — måste naturligtvis äfven dansbana arrangeras utomkring

tältet, hvarest många af de bälde martissönerna, i brist på damer, trådde dansen med hvarandra.

Stor brist på damer var det visserligen ej.

Ända från Christianstad, och äfven från andra skånska städer, hade representanter för det täcka könet skyndat hit. Till och med från hufvudstaden sågos några af den högre sällskapsvärldens väna blomster, ifriga att på krigarnes fält få bjuda skönhetens pris åt styrkans fanbärare.

Utomkring det egentliga danstältet och dess yttre ringbana var det bekvämt och sinnrikt arrangeradt med förfriskningsbord på äkta lägervis. Äfven hade man i kringliggande tält inrättat små treffiga »kryp-in», der bristen på salongernas bekvämlighet fick ersättas med den friska, glada stämning, i hvilken all stel salongsetikett var bannlyst.

Men hvad som nu var det mest fängslande, var den sagolikt vackra ekläreringen. Naturligtvis i förhållande till tidens resurser.

Tusentals kulörta lyktor vajade på långa jerntrådar mellan tältstolparnas spetsar.

Deras skimmer gjorde platsen till en sannskyldig kopia af en bild från Orienten.

Här och der flammade äfven af artillerister ansade vakteldar och bloss, och af fyrverkarekåren var framför konungens tält på en backslutning uppställt ett litet fyrverkeri, dagen och afskedets stund till ära.

Allt lofvade således att blifva en minnesvärd qväll.

Regementsmusikens toner välldes fram från en estrad vid danstältets ena kortända. Utom denna orkester hördes ännu ett par dylika, som i tur och ordning aflöste hvarandra.

Det var den tidens populäraste melodier i danstakt, som man nu fick höra, mästerligt tolkade af charmanta messingskapell, i hvilka synnerligast trummorna på det fördelaktigaste bidrogo att gifva takten åt de dansandes fötter.

Bland lysande uniformer af alla vapen, muntra, resliga kavaljerer med martialiska later, och en utvald samling af damvärldens bländande stjärnor, som rörde sig i den österländska belysningen, i hvilken då och då bengaliska eldar

gåfvo än mer trolska dagar, syntes särskildt en reslig brunette tilldraga sig allas uppmärksamhet.

Nästan iförd alldeles röd dräkt — hvars vida krinolin och egendomliga mantilla samt bredskyggiga halmhatt i vår tid skulle ansetts allt annat än vackert — gjorde denna brunette dock nu bland alla de andra en öfverdådig effekt.

Det fanns ej ett manligt öga, gammalt eller ungt, som ej nu med ifver sökte att komma inom strålvidden för denna fängslande tärnas stora, bedårande ögon.

Och öfver all denna skönhet, som frikostiga nornor slösat på denna festens drottning, låg det på samma gång som medryckande behag, äfven ett allvar, som hade något majestätiskt med sig.

Också var det ej underligt, att hon redan från sitt första uppträdande denna qväll — som för öfrigt på samma gång var så att säga hennes entrée i en större sociétét — visade sig värdig det eftersträfvade epitetet »la reine de la beauté», »skönhetens drottning», lika väl som hon snart äfven eröfrade priset som »la reine du bal», »balens drottning».

Straxt innanför ingången till det stora danstältet syntes hon nu hafva tagit plats på en bänk. Bredvid henne såg man ett äldre, korpulent fruntimmer, som — oaktadt den rika sidensargekrinolinen och mantillens spetsverk med perlbrodier — genast angaf något af gedigen landsort.

Denna dam var den ståtliga brunettens »förkläde», annars välbekant såsom G...-prostens skarptungade maka.

Invid dessa damer, hvilkas konversation syntes mindre animerad än annars brukar vara fallet qvinnor emellan, såg man prosten sjelf stå i samspråk med en högrest militär af ryttmästaregrad, och hvars fint bildade ansigte, med dess korta, välvårdade och något gråsprängda helskägg, angaf en viss öfverlägsenhet såsom världsman, på samma gång, som hans drag visade en slående likhet med den redan på afstånd beundrade brunetten.

Denne man var också hennes far. Och henne sjelf

hafva vi redan gjort bekantskap med såsom fröken Siri Silfvercreutz.

Siris ögon voro idel liflig uppmärksamhet... Från uniformernas guldsmidda prakt, till de lockande lyktdekorationerna och derifrån till de närvarande damernas eleganta toaletter flögo hennes blickar, utan att därför länge stanna på något visst föremål med den nyfikna efterhängsenhet, som vanligtvis anger ett barn från landet.

Hon betraktade och iakttog utan att fixera. Och hon reflekterade öfver hvad hon såg, utan att hennes vackra drag ett ögonblick visade något uttryck af förvåning eller öfverraskning.

Balen var ännu icke öppnad.

Man väntade konungen, som sjelf skulle gifva tecken till dansens början.

Kanske, om han var vid sitt briljantaste lynne, skulle han äfven sjelf öppna denna bal med någon af de högst uppsatte kavaljerernas damer.

I väntan gjordes presentationer under musikens toner.

Siri Silfvercreutz presenterades för åtskilliga såväl herrar som damer, bland hvilka hon särskildt fäste sig vid en ung flicka, som hon en tid varit pensionskamrat med i Christianstad, men som sedan af sina rika föräldrar skickats till hufvudstaden för att lära sig mer savoir-vivre i den högre stilen, än hvad en landsortsstad, äfven af Christianstads betydighet, kunde bjuda det uppväxande släktet.

Denna unga dam var af utländsk familj.

Hennes farföräldrar hade inflyttat till Sverige samtidigt med att den franske marskalken och prinsen af Ponte-Corvo uppsteg som regent på Sveriges urgamla tron.

En slägting, som varit med under republikens och den förste Napoleons oroliga, men lysande tid, hade genom skarp blick inom juridiken och för visade politiska förtjenster, uppnått hög värdighet, men hade sedan på grund af vissa omständigheter och kanske icke alldeles så ofrivilligt lämnat fosterjorden, för att i den kyliga Norden söka ett mer lugnt »dolce far niente» på sina statsmannalagrar.

En slägting hade här egnat sig hufvudsakligast åt landtbruk, och gällde redan som en af Sveriges förnämsta possessionater.

Siri Silfvercreutz kände dennes dotter såsom en demoiselle Berthe d'Ormonte och hade, som sagdt, redan under skoltiden gjort hennes bekantskap.

De båda flickornas möte präglades af liflig glädje. Utan förställning sade de hvaranda artigheter, som, att döma af deras vackra uttryck, borde utgöra ett bevis på, att den långa skilsmessan ej kommit det forna goda förhållandet mellan dem att blekna.

— Och detta är således din första, riktiga bal bland våra militärer? frågade Berthe, sedan de första frasernas svall hunnit lägga sig.

— Ja, som jag sagt, kära Berthe... Men du har väl varit med i stora världen kan jag tro?

— Om jag har?... Jo, var så säker du!... Jag har till och med varit på sjelfva hofvets baler, du... Ah!... Om du visste, hvad det är roligt i Stockholm på vintern... Balerna nästan hvarenda qväll!... Man kan bli riktigt galen af förtjusning!... Tycker icke du om att dansa?...

— Jag?... Jo, åjo!...

— Åjo!... Hvad är det för sätt, att tycka om?... Nej, säg hellre som jag: Jag är *tokig i dans!*... Men vänta bara till Stockholm får den äran att se dig... Ah!... Då skall du finna, att dansen är något, du!

— Är det då verkligen så roligt i hufvudstaden? frågade Siri med visst tvifvel i rösten.

— Om det är?... Gudomligt, kära Siri!... Du får väl se... Men nu skall jag bort till *mitt* »förkläde» och vänta på uppjudningar.

Just som hon försvann bland mängden, blåstes upp en skrällande fanfar, så att Siri riktigt hoppade till.

Det var till ära för konungen, som detta krigiska ljud lät höra sig.

Iklädd kavallerigeneralsuniform visade han sig nu. Onekligen var han balens ståtligaste kavaljer. Hans vackra

ögon voro ovanligt lifliga, och ett förnöjdt leende lekte på hans läppar. Nu åtföljd af en lysande svit, var det i sanning en hänförande syn, att se denne monark, som alltid, hvar han än visade sig, genast vann allas hjärtan.

Genom den tätt samlade skaran af gäster, öppnades som genom ett trollslag en bred väg, och på denna syntes Carl XV, helsande till höger och venster, på djupt bugande och nigande herrar och damer.

Här och der stannade han och riktade några förbindliga ord till sina gäster. Synnerligast fingo damerna höra mången artighet, som sedan kanske gömdes för lifvet.

Också hörde man här och hvar sådana uttryck som:

— Är han icke vacker?

— Är det icke en ståtlig kung?

— Ovilkorligen är han landets grannaste karl...

Och dessa smickrande tillmälen kommo från både manliga och qvinliga läppar, hvilka senare kanske mer gömde bakom sig, hvad de hellre skulle velat säga, än de korta men betydelsefulla bifallssvar, som de gäfvo frågaren.

Ja, qvinnorna afgudade Carl XV.

Konungen hade nu tagit plats på den för honom reserverade stolen, öfver hvilken en vacker dekoration af svenska och norska flaggor sprang ut från de förenade rikenas vapensköldar.

Åter helsades han med fanfarer, och derpå intonerades melodien till »Bevare Gud vår Kung», i hvilken folksång hela den församlade skaran sjungande stämde in, under det att en hvar reste sig från sina platser.

Konungen sjelf mottog denna hyllning stående.

När jublet ändtligen lagt sig, höjde Carl XV sin röst och tackade med några hjärtliga ord för det varma mottagande, som blifvit honom beredt.

Derpå vände han sig till musiken och utbrast:

— Musikanter! — Spela upp en glad polka.

Härmed var slutbalen på Ljungbyhed öppnad.

De dansande paren rörde sig snart i hvirflande kret-

sar såväl inom som utom tältet. Man räknade minst tre hundra dansande par.

Glädje lyste ur allas ögon. Kinderna färgades i lifvets rosigaste nyanser, under det att man i yster polkatakt rörde sig i allt mer och mer vidgade ringar.

Konungen hade sjelf öppnat balen med en skånsk adelsdam, bemärkt för såväl skönhet som qvinlig grace.

Af beundran stannade man midt i dansen långa stunder, då detta par sväfvade fram. Många voro helt visst de utrop af hänförelse, som derunder nådde såväl den höge kavaljerens som hans nobla dams öron.

När polkans sista toner ändtligen — för flertalet helt visst alldeles för tidigt — hade förklingat — då var man redan fullt ense om, att denna slutbal redan nu hunnit blifva »gudomlig!» och att stunden för dess »afblåsande» borde förläggas så nära reveljen som möjligt.

— — —

Siri Silfvercreutz' dansprogram var redan fulltecknadt. Naturligtvis voro alla hennes kavaljerer militärer.

Å programmets tredje rum stod antecknadt:

»3. *Française.* — *Löjtnant Kronborg.*»

Det hade varit hennes far, som sjelf skrifvit dit detta namn, samtidigt med att han framförde löjtnanten till Siri.

Helst hade hon sett, att hon kunnat slippa undan denna dans med den unge Kronborg, som allt mer blifvit henne förhatlig...

Nu senast på middagen hade han genom sitt frieri på prostgårdsverandan fullständigt gjort sig omöjlig i hennes ögon.

Det var ej på det sätt, som han uppträdde, man hade utsigt att vinna Siri Silfvercreutz' bevågenhet. Ej heller var hon den, som för en lumpen utsigt att blifva gift med en burgen man, ville offra hela sin framtid.

Så hade hon tänkt.

Mötet med fadern hade mer och mer kommit hennes tankar på Kronborg att förblekna.

Den misstanke, som tydligen lyst fram i faderns ord,

beträffande hennes aktning och förvaltning af familjenamnets ära, hade nu intagit en dominerande plats.

Hvad han fruktade, insåg hon allt för väl, på samma gång som hon ännu, med sin rena jungfrulighet, borde af fullaste hjärta jubla öfver, att hon öppet kunde se honom i ögonen liksom då hon ännu var ett barn, och som ett sådant vid ferierna fick återvända till det moderlösa hemmet från pensionslifvets kasernmässiga, stela tvång efter schemata...

Men nu hade den efterlängtade — och fruktade — qvällen ändtligen kommit...

I den trolska, och för henne rent utaf sagolika belysning — hvori hon nu såg alla dessa glänsande uniformer och granna damtoaletter röra sig, som i ett févärldens skiftande kaleidoskop — kunde hennes tankar ej länge ensidigt kedja sig fast vid familjeintressenas torra lagparagrafer.

Hon kände hur hennes hjärta svällde ut af en fröjd, som hon för aldrig förnummit...

Och i den sprittande regementsmusikens harmoniska toner flög hennes ungdomliga själ ut, att första gången pröfva sina vingar i den värld, der det fulla lifvet brusade mot henne i all dess lockande, skimrande glans.

— — —

Hon hörde sitt namn nämnas.

En guldsmidd militär stod bugande framför henne och gjorde sin mest sirliga honnör.

Det var andra numret, som nu intonerades af orkestern.

Hon såg på sitt program med en flyktig, tankspridd blick. Der stod det:

»2. Valse. Löjtnant Gyllenkloo.»

Hon hade gerna setat öfver.

Den polka, som hon nyss slutat med en korpulent öfverste vid infanteriet, och som just icke var vidare förfaren i Terpsichores graciösa konster, hade hos henne lämnat efter sig tydliga spår af trötthet...

Men konvenansen!...

Och åter bar det ut på baltältets ej allt för jemnhylade tiljor.

Men valsen var af Strauss... Och kavaljeren en Gyllenkloo...

Mjukt smög sig valsörens starka arm kring hennes smärta lif... Och i rytmisk, gungande takt nästan bars hon kring dansbanans vida periferi.

Hela valsen dansades... Icke ett enda uppehåll gjordes... Tröttheten var som borttrollad.

När Siri äntligen åter kom till sin plats, tyckte hon, att den »gudomlige» Strauss skrivit denna sin vals alldeles för kort.

Kavaljeren syntes dela samma tanke.

Och för att om möjligt än en gång få njuta lyckan af en vals med den nu verkligt strålande Siri Silfvercreutz, sade han med en sirlig bugning:

— Ni skulle göra mig till den lyckligaste i hela svenska armén, om ni, min fröken, läte mig hoppas ännu en vals med er...

Siri rodnade öfver artigheten och kastade en blick på sitt program.

Derpå riktade hon sina bländande, stora ögon på löjtnant Gyllenkloo och svarade, med kanske mer allvarligt tänkt än väl spelad missräkning:

— Ack nej, bäste löjtnant!... Mitt program är dess värre redan fylldt.

— Men för den händelse, att det ändå blefve ett rum vakant... Ger ni mig då något hopp?...

Denna bön var alltför uppriktigt menad, att Siri egde hjärta att afslå densamma...

Hon kände dessutom en viss dragning till denne militär, som jemte stora, manliga behag äfven visste att föra sig på ett intagande sätt.

Hon svarade:

— Ja, i så fall!

Gyllenkloo hade artigt bugat sig och visat en omissydlig glädje.

I det han bjöd henne sin arm förde han sin dam ut till förfriskningsborden, der han i ett skummande glas champagne på ridderligaste vis tackade henne för löftet och bönföll om, att hon ej skulle låta detta flyga bort med den förrädiska aftonvinden...

Kring det bord, dit Gyllenkloo — konungens personliga vän och adjutant — hade fört Siri Silfvercreutz, hade en brokig samling redan tagit plats, uteslutande bestående af högre officerare och deras damer.

Alla voro i den gladaste och mest animerade stämning, föga bekymrade om de tunga regnmoln, som drogo fram öfver den trolska taflan, och hvilka när som helst hotade att dränka hela festligheten i ett afkylande höstregn...

Bland officerskontingenten var det redan många, som kastade afundsjuka blickar på det intagande paret, löjtnant Gyllenkloo och Siri Silfvercreutz.

Flere af desse officerare, hvilka redan hunnit tillförsäkra sig en plats på hennes dansprogram, väntade med otålighet att deras dansnummer skulle blåsas upp... Andra hoppades, att på kommande baler i hufvudstaden under stundande vinter få ett efterlängtadt tillfälle, att, om också endast under en enda dans, få bli hennes kavaljer.

Desse senare fördubblade sina ansträngningar att under qvällens lopp få blifva presenterade för den barske ryttmästarens väna dotter, hvilken äfven hunnit tilldraga sig uppmärksamhet på grund af det vid Boklundatorpet timade äfventyret med hästen.

Att konungen sjelf vid detta tillfälle på sätt och vis uppträdt som den dristiga valkyrians räddare, var ej obekant bland officerskåren, och ökade endast behaget af att få göra bekantskap med en dam, som den chevalereske monarken sjelf visat så stort intresse.

Vid ett bord, strax intill det, der Siri nu satt, syntes en grupp yngre officerare i lifligt samspråk kring en ung husarlöjtnant, som under lifligt skroderande och hotande åtbörder uppförde sig rätt taktlöst.

En uppmärksam granskare skulle äfven hafva märkt, att en äldre man i auditörsuniform försiktigt närmat sig husaren och fattat honom i armen samt hastigt hviskat något i hans öra.

Den unge löjtnanten ryckte plötsligt till vid dessa ord och hördes svara, högt nog för att äfven många af de kringstående skulle kunna höra det:

— Du ljuger!... Françaisen är vid s—n min!... Eller hvad är det för nya konster?... Kanske du tror, att jag går här som en narr?...

— Käre bror, lugna dig! Du får naturligtvis en annan dans... Om du bråkar, blir det helt visst en skandal, som kan hafva de svåraste följder för dig...

— Men hur t—n skall jag då göra?... Dansa med henne måste jag, skall jag.

— Lugn, lugn! Låt mig ordna saken. Icke kommer man till målet med sådant sätt, som du visar nu... Utom dess är det ju en ära för henne att få dansa med hans majestät; och det kan du sjelf i en framtid hafva godt af... Hi hi hi!...

Den lömska innebörden af detta elaka skratt syntes icke uppfattas af husarlöjtnanten, hvars raseri ej tycktes vilja lägga sig.

Han tömde ett bräddadt glas champagne till botten, och mumlade några ord, som tydligt nog tolkade hans uppretade sinnesstämning... Derpå vände han sig åter till auditören och svarade:

— Ja, styr nu om det här, så att jag ej blir mankerad... Eller också får du allt för framtiden vända dig till någon annan när du behöfver mynt... Du sköter din sak som ett kräk.

Auditören hade ett skarpt ord på tungan till svar å denna förolämpning, som helt visst hade uppfattats äfven af andra än den, till hvilken orden voro riktade...

Han kufvade dock sin vrede, och aflägsnade sig mot en annan grupp, bland hvilken man såg ryttmästar Silf-

vercreutz i samtal med kapten Stenberg. Kort derpå försvunno auditören och ryttmästaren i ett tält.

Att auditören var Lowin och husaren löjtnant Kronborg har läsaren helt visst redan anat.

Nu hördes en smattrande hornsignal åter kalla de dansande paren.

I samma ögonblick som Siri Silfvercreutz ämnade sig till danstältet, stödd på löjtnant Gyllenkloos arm, visade sig konungen framför dem.

I det Carl XV på sitt oefterhärmligt ridderliga sätt gjorde henne sin helsning, som Siri Silfvercreutz blossande röd af förlägenhet besvarade med en djup nigning, yttrade han gladt och leende:

— Nå, nu skall det bli högst angenämt, att i en française få öfvertyga mig om, att fröken Silfvercreutz är riktigt på säkra fötter efter den vilda jagten vid Boklunda... Får jag lof?...

Siris enda svar blef en förnyad djup nigning.

Hennes förlägenhet qväfde ett svar.

Vid konungens arm skred hon som i en dröm genom de öppnade lederna af kavaljerer med damer, hvilka senare sände henne många afundsjuka blickar.

De sågo i henne en väntad, ny stjerna på sällskapslifvets himmel..... En stjerna, som kunde blifva farlig.

Till moitiéer hade majestätet och Siri Silfvercreutz en general och Siris väninna, fröken Berthe d'Ormonte.

Siri var hänförande...

Fullständigt hemma i alla den tidens moderna dansar, rörde hon sig i de rätt tillkrånglade turerna utan att göra det minsta fel.

Konungen skämtade underdånigt med sin dam och brydde henne gång på gång med att framhålla den lifliga nyfikenhet, som tycktes råda bland de andra paren, och som konungen observerat.

Just då sista turen var nära sitt slut, hviskade konungen helt hastigt något i Siris öra. Hennes hjärta klappade till, som om det velat springa sönder...



— Nej, ers majestät... (Sid. 106.)

Hennes steg blefvo stapplande.

Hon var nära att förlora danstakten.

Ljudet af musiken hördes för ett ögonblick endast som ett oredigt sorl, hvori trummornas bom-bom-tarrarrarra och esskornetternas gälla staccatosatser bröto fram med öfverröstande energi.

Men så slet hon sig ändtligen lös ur denna sällsamma förtrollning...

Och då konungen på nytt upprepade sin fråga, lyfte hon hastigt, men blott för en sekund, sina ögon mot honom, och svarade med darrande stämma:

— Nej, ers majestät!...

* * *

Hur hon kom tillbaka till sin plats bredvid prostinnan — som äfven helt oväntadt fått sig en sväng i françoisens hvirflar — visste Siri ej.

På de frågor, hvarför hon varit så länge osynlig — hon hade ju ej träffat sitt »förkläde» sedan det ögonblick, då första polkan spelades upp — gaf hon endast förvirrade och frånvarande svar.

Det upphettade ansigtet, de nästan af gråt fyllda ögonen och hennes besynnerliga uppträdande för öfrigt kom prostinnan att tro, att Siri blifvit illamående, hvarför hon frågade:

— Men lilla Siri, hur är det fatt?... Mår Siri icke bra?... Kanske vi göra bäst, att genast vända hem igen?

Denna tanke yttrade den gamla damen mer för att lugna sitt eget samvete, än den var ett uttryck för, hvad hon verkligen önskade utföra, i den händelse, att Siri haft en dylik åstundan...

Prostinnan var allt för intresserad af denna, för henne så ovanliga och lysande fest, att hon redan nu åtrådde att fara hem till prostgårdslifvets alldaglighet.

Att på en så strålande bal som denna få se sjelfva kungen — »den förtjusande kungen, som var minst lika

rar som sin höge fader, kung Oscar», såsom prostinnan brukade säga om Carl XV — vore verkligen, att förstöra mången god dags glädje för henne.

Som emellertid Siri icke svarat, ansåg hon sig dock böra upprepa sin fråga:

— Nå, Siri lilla! Mår du inte bra? Vill du fara hem?

— Nej, kära tant, hviskade Siri knappt hörbart... Men om tant ville vara så god att följa mig. Kanske ett glas vin skulle göra mig godt...

Prostinnan hade icke alls något emot detta förslag...

Ett glas champagne bjöds minsann icke hvarje dag. Hennes spanande blickar hade redan upptäckt, att ett särskildt, förtjusande arrangeradt förfriskningsbord var iordningställt straxt till venster om danstältets hufvudentré och öfverbyggt med en stor tältduk.

Vid detta bord bestreds upppassningen af tre ståtliga hoflakejer, som elegant och med högt drifven färdighet skyndade att efterkomma damernas minsta vink.

Siri — som redan förut hade druckit ett glas af den skummande, syrliga drycken, och ännu ej lärt sig, att såsom längre fram begärligt söka glömska deri — drack nu endast ett glas sodavatten.

Prostinnan deremot lät ej tillfället gå sig förloradt, utan smuttade begärligt på champagnen, »drufvornas kung», och syntes just hågad att tömma ännu ett glas, då hennes man, prosten sjelf, kom fram till henne och varnande höjde sitt finger, i det han skämtsamt yttrade:

— Mor, mor!... Det är gift i bägaren!...

Prostinnan, som ej kände det klassiska upphofvet till denna sats, och ej heller var bekant med champagnens förrädiska natur, svarade häpen:

— Kors, hvad säger du?

I häpenheten släppte hon glaset i marken.

Ännu mera förlägen öfver denna malör utbrast hon:

— Kunde jag icke tro det!... Mina händer darra ju förfärligt... Kanske det verkligen är något gift?... O!...

— Nej, lugna dig nu, kära gumman! skyndade sig

prosten att inpassa, då han märkte huru kringstående damer och herrar hade svårt att dölja den munterhet, som uppväcktes af prostinnans fruktan för gift.

Och han fortsatte, i det han bjöd sin »förgiftade» maka armen, och gaf Siri en vink:

— Hans majestät konungen har värdigats invitera oss jemte ett större sällskap till supé i afton sedan balen är slut... Vi skola infinna oss i officersmessen.

På prostinnan verkade detta budskap minst lika öfverväldigande, som då hon en jul öppnade en af sina »klappar», och deri fann en »riktig guldklocka», såsom åminnelse af hennes första prostinneår på G...

— En supé hos kungen! utropade hon... Ni ska få se, att du slutar som ärkebiskop!

Prosten syntes visserligen icke hysa samma strålande framtidsvyer.

Men icke förty kände han sig redan som minst ridhare af »Nordstjernans andliga stånd.»

— — —

Siri Silfvercreutz hade ej visat sina tankar.

Skulle hon äfven blifvit tillfrågad derom, hade hon ej svarat.

Det gick rundt för hennes hjärna. Och likt en rusig tyckte hon, att de färgrika lyktorna började dansa i vildt kretslopp för hennes ögon.

I det hon grep ett fast tag om prostinnans arm, hviskade hon:

— Tant!... Jag vill fara hem!...

— Kära barn!... Lugna dig!... Hur är det fatt?... Du kan väl aldrig vilja, att vi mankera kungen?... utbrast prostinnan, i det hon med förskräckelse såg sin mans hägrande ärkebiskops-fullmakt försvinna som dagg för morgonsol.

Men Siri gaf ej akt på denna prostinnans ifver att komma på »kungsbedjudning». Hon fortsatte mera bestämdt:

— Jag måste härifrån!... Måste hem!...

Prostinnan funderade ett ögonblick öfver hur hon

skulle reda sig ur denna härfva... Plötsligt fick hon syn på ett af dessa småtäkt, som lågo kringströdda här och der kring den stora dansplanen. Och i det hon hastigt fick en idé, utbrast hon:

— Kom med mig du, lilla Siri, skall du få se.

Dermed gaf hon prosten en vink att fortsätta sin väg och förde sedan Siri in i det lilla tältet, som ej ens var upplyst. Der fick hon Siri att hvila sig på något föremål, hvilket gumman i hastigheten tog för en stol, men som i sjelfva verket var en tältsäng.

Med lugnande tonfall sade hon:

— Hvila dig här en stund... Jag kommer straxt tillbaka... Skall nu bara gå till »gubben» och höra huru vi skola göra med det här.

Hon försvann, och Siri blef ensam i tältet.

Som motvigt mot det ljusskimmer, hvilket derute kring fackelblossen delvis var bländande, verkade halfdunklet i tältet behagligt på Siris ögon.

Hon kände sig här i lugn och ro, afskild från bullret och sorlet derute.

Genom den halföppnade tätluckan kom endast en svag stril af ljus från illuminationen, och mer dämpade nådde tonerna af regementsmusiken här hennes öron.

Helt säkert kunde hon nu också vara alldeles ostörd i detta tält, som tydligen, på grund af att det ej var upplyst, säkert ej kunde vara afsedt åt slutbalens gäster... Och dess ordinarie innehafvare vore nu helt visst fullt upptagen med dansens nöjen.

Hon måste hafva en stunds lugn.

Hon visste, att hon nu mankerade sin kavaljer för fjärde dansen, som redan var i full gång...

Men nu, just nu, skulle hon ändå icke hafva haft kraft, att med spelad glädje kasta sig in i den »hambo», som helt visst i detta ögonblick skapade en kort men ljuf lycka åt många små qvinnohjärtan, hvilka nu med sina rodnande egarinnor svingades högt i tak af senstarka krigarearmar...

Skulle hon våga visa sig vid samma bord, som han?...

Skulle hon ej der, kanske i ännu högre grad, med kinderna direkt utsatta för bordskandelabrarnas starka ljusken, ännu mer visa sin förvirring, om han möjligen upprepade sin fråga:

— Skall sjelfva Amor till sist få en korg af er?

Hur visste han?...

Var det redan bekant för honom, att Kronborg fått nej af henne?...

Och hvarför frågade han så?...

Så kom hon att tänka på sitt svar:

— Nej, ers majestät!

Hade hon sina sinnen fullt rediga, när hon ens dristade sig att svara på denna fråga?...

Och hur tolkade han detta svar?...

Hon insåg, att hon måste hafva begått någon stor oförsigtighet genom dessa ord, som lätt, af en sådan kvinnornas gunstling som kung Carl kanske skulle tolkas på ett sätt, hvilket hon ej ens för all lycka i världen ville medgifva.

I hvarje fall vore det nu alldeles omöjligt för henne att infinna sig vid den improviserade kungliga banketten, der hon helt visst än mer än under dansen skulle bli öfverraskad.

Det kunde ju hända, att hon under supén tydligare än nyss läte sitt hjärta tala... Och...

Röster utanför tältet kommo henne att häftigt spritta till...

Tankarna på den stundande supén i konungens närvaro rusade med ens bort för en plötslig sjelfbevarelseinstinkt.

Hon hörde att det var hennes far, som nu var utanför detta tält, dit slumpen och prostinnan hade fört henne...

Men hvem var det han talade med?

Nu kommo rösterna närmare.

Hon förde handen till sitt häftigt bultande hjärta, och ett utrop af ytterlig förskräckelse var nära att bana sig väg

öfver hennes läppar, när hon nu hörde sin enträgne friare, löjtnant Kronborg säga:

— Här är mitt tält, ryttmästarn! Kanske det vore så godt, att vi gingo in, för att mer ostördt få språkas vid?

Hur skulle hon komma undan?

Hvad skulle man tänka, om man fann henne i Kronborgs mörka tält?

Hvad skulle hennes fader tro? Och hvad skulle Kronborg få för tankar om henne?

Dessa frågor trängde sig på henne med svindlande hast. Men så flög en ny tanke blixtnabbt genom hennes hufvud likt en lugnande ingifvelse:

Tältet var ju ännu mörkt...

Från tältluckan kunde man vid inträdet ej genast observera henne... Och bakom sängen kände hon, att det fanns godt rum.

Nästa ögonblick var hon gömd bakom tältsängen bland en mängd tomma buteljer och annat bråte, som hörde till Kronborgs utrustning i lägerlif.

Hur hon hann utföra denna manöver, kunde hon sedan aldrig fatta, trots att minnet af detta förskräckliga ögonblick ofta framstod för henne under de korta stunder af tankar på det förflutna, som längre fram trängde sig på henne såsom allvarspauser under ett vildt pulserande nöjeslif...

Nästan utsträckt på tältgolfvet bakom den låga sängen hade hon intagit en ställning, som delvis skyddades ännu mer af en filt, hviken hon i omedveten sinnesnärvaro fått öfver sig...

Hufvudet hade hon smugit in tätt under sängbotten, och bemödade sig nu, att med största ansträngning hålla sig absolut orörlig, trots det obeqväma och vanskliga läget bland lätt skramlande glas.

Hennes hjärta bultade så våldsamt, att hon stundtals fruktade, att dess slag skulle kunna höras af de båda, som nu kommit in.

— Får jag lof att tända ljus? hördes Kronborg fråga, i det han drog eld på en sticka.

Ett högt rop var nära att tränga sig fram från Siris läppar... Hon gjorde en rörelse, som kom tältsängen att skaka; och nu hörde hon endast, som i ett bortdöende sorl sin far svara:

— Nej, nej!... Tänd icke ljus... Detta skulle bara locka hit nyfikna... Bäst som vi hafva det så här i skumrasket.

— Som ryttmästaren vill, svarade Kronborg... Var så god tag plats på min enda stol... Jag slår mig ned på sängen.

Derute larmade nu musiken, och fräsandet från fyrverkeriets stolar, bågare, raketer och svärmare kom Siri att utan risk kunna intaga en bekvämare ställning än den, hvori skrämselein nyss försatt henne.

— Ja, som sagdt, hördes hennes far säga... Löjtnanten har friat till min dotter... Dumt nog med auditor Lowin som mellanhand...

— Han erbjöd sig sjelf; och som äldre släkting till mig, kunde jag ej se annat, än att han skulle veta, att på fullt honett sätt sköta detta sitt ömtåliga uppdrag.

— Nej visst, svarade ryttmästaren... Men bättre hade varit, att löjtnanten först vändt sig direkt till mig... Som sakerna nu stå, vet jag ej, hur jag skall kunna öfvertala Siri... Hon har gifvit er en korg... Och hennes vilja är fast som stål... Hon har visat prof på detta mer än en gång.

— Men nu, när jag har ryttmästarens eget löfte, att Siri får blifva min, så...?

— Visserligen!... Jag har visserligen icke något emot detta förbund... Men tvinga henne kan jag icke... Hon är den, som skulle säga nej i sjelfva brudstolen om det går så långt.

— Men jag älskar henne till vansinne... Jag skall bära henne på mina händer hela lifvet igenom... Ja, hvarje hennes minsta önskan skall bli uppfylld innan den ens blir uttalad... Vet ryttmästaren då ej, hvad som kan drifva

henne till att afslå min hand? Och ekonomiskt sedt, är ju ett parti med mig icke att förkasta.

— Nej, visst icke!... Det tänker nog Siri lika litet som jag... Men icke kunna vi män veta, hvilka hemliga makter, som drifva sitt spel i unga qvinnors hjärtan?

— Säg, hvar är hon nu? utbrast Kronborg passionerad... Den dans, som jag hade rätt att fordra af henne, såsom redan upptagen af mig på hennes program, blef mankerad... Hvarför?... Ryttmästaren har ju sjelf skrivit upp mig.

— Ja!... Men på grund af hans majestäts mellankomst, måste hon mankeras, svarade Silfvercreutz... Alltså laga hinder, käre löjtnant... Ni kan ju alltid hålla er skadelös därför under qvällens lopp.

— Men hon flyr mig ju?

— Så farligt är det väl icke... Jag skall hjälpa er... Men först skola vi tala om det der papperet, som nyss genom kapten Stenberg kommit i mina händer. Hur vet löjtnanten, att jag för tillfället råkat i en liten penningeförlägenhet?

Siri ansträngde sin hörsel till det yttersta...

Bullret derute hade tilltagit än mer. Trummornas larm, musikens smatter och fräsandet från fyrverkeripjeserna, som stundtals nästan upplyste det lilla tältet, gjorde, att hon endast med svårighet kunde höra de samtalandes nu mycket lågmälta röster.

Kronborg hade icke svarat omedelbart på frågan... Han syntes betänka sig. Slutligen hördes han dock säga:

— *Hvarifrån* kan ju göra detsamma... Allt nog, jag vet det... Och som vapenkamrat anser jag det vara min pligt, att gifva ryttmästaren denna lilla handräckning. Ryttmästaren tycktes tveka.

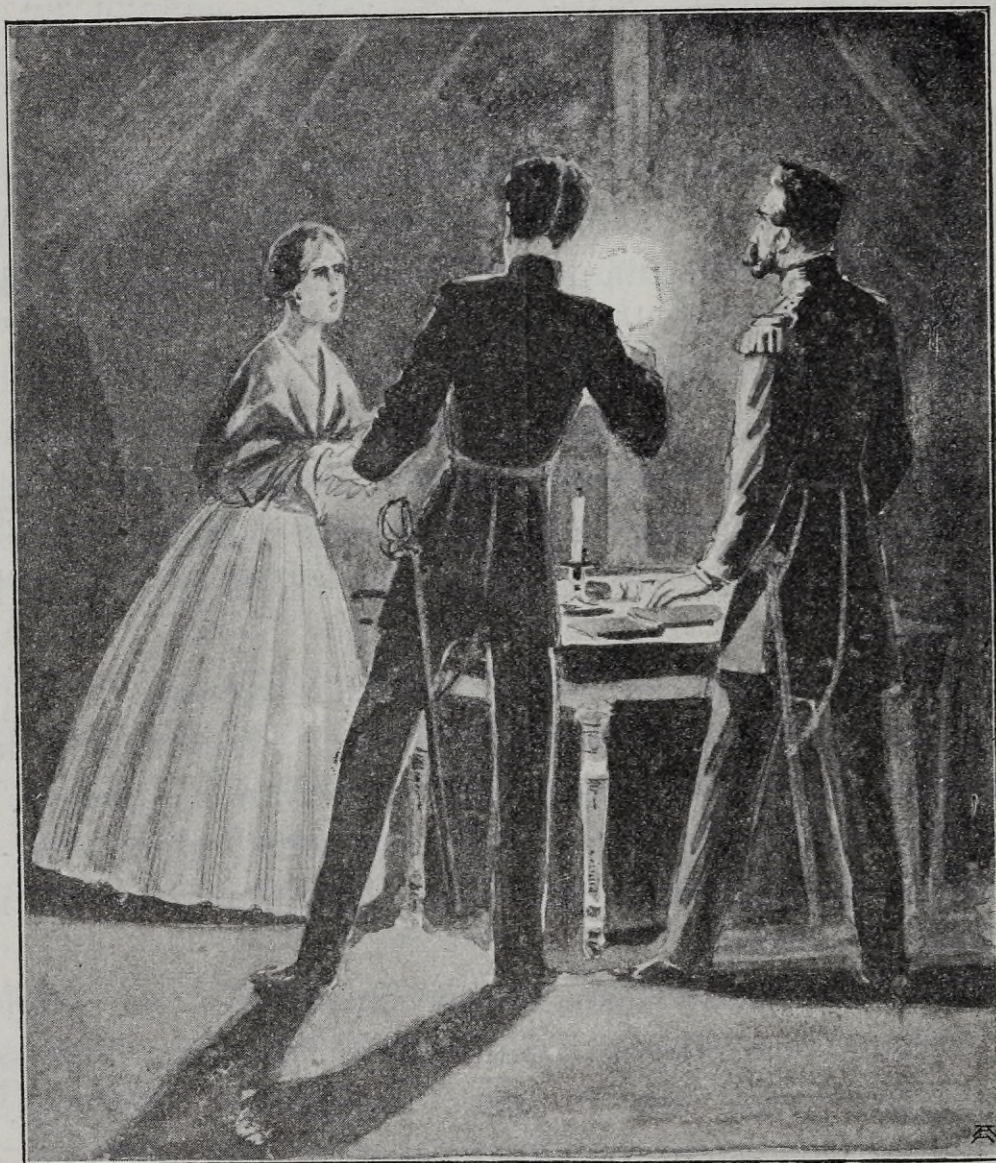
— Sättet synes mig verkligen mystiskt, om äfven er bevekelsegrund är god, svarade Silfvercreutz betänksamt... Men emedan jag...

Siri var åter nära att ropa till. Hon visste hvarifrån dessa underrättelser hade kommit. Hon kände allt för väl

till, att den lissmande auditören stod bakom det hela och ledde trådarna... Här låg ett nytt försåt.

Ryttmästaren hade hejdat sig i sin mening just som Kronborg hördes veckla ut ett papper och säga:

— Se här!... Säg icke nej!... Allt är klart... Att nu vända sig till konungen med anhållan om understöd, tror



jag ej skulle vara lämpligt. Han har nu sjelf ondt om mynt och är öfverhopad med supplikationer i detta afseende... Ryttmästaren gör mig härmed en stor glädje, och vi skola ju utom dess snart blifva tjocka släkten, fortsatte han med ett elakt skratt... Det är sex tusen...

Siri hörde allt detta med stigande oro. Hon visste,

att här låg en fallgrop för att riktigt sätta knifven på hennes fars strupe...

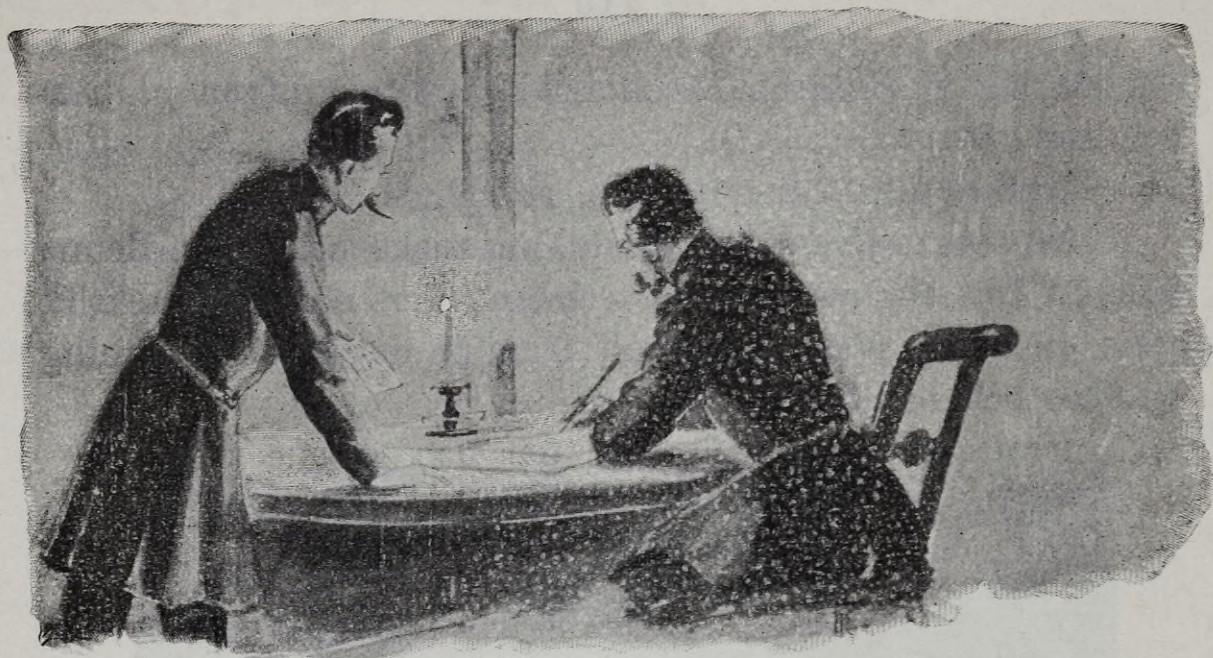
Hvad skulle hon göra? Jo, sin pligt!

Just som Kronborg tände en sticka och förde denna mot ett ljus för att underlätta hennes fars namnunderskrift, reste hon sig som en vålnad framför de af öfverraskning mållöse och handfallne männen.

Hennes röst var fullt lugn när hon ropade till:

— Min far, din heder står på spel!





SJUNDE KAPITLET.

Ett farligt värdepapper.

Såväl ryttmästar Silfvercreutz' som löjtnant Kronborgs öfverraskning vid Siris oförmodade framträdande kan icke beskrifvas.

Hade åskan slagit ned — för att begagna en gammal liknelse — midt i tältet denna qväll och från de tjocka och tunga höstmolnen, skulle helt visst ett dylikt fenomen i all dess sällsynthet förefallit de båda männen mindre öfverraskande, än att plötsligt se Siri Silfvercreutz resa sig upp bakom Kronborgs tältsäng och uttala nyss anförda varningsord till sin far.

Deras häpenhet hade inga ord. I förvirringen råkade Kronborg att släppa den nyss tända stickan, och tältet blef åter inhöljdt i mörker.

Det blef ryttmästaren, som först kom till lugnare besinning. I hast fick han eld på ljuset, samt beredde sig att, kanske första gången i sitt lif, taga sin dotter i en allvarlig upptuktelse, för detta hennes spioneri på sin far,

och äfven för att söka rättfärdiga hennes beteende i den unge löjtnantens tält.

Ljuset tändes och såväl ryttmästarens som löjtnantens blickar riktades mot det håll, der Siri nyss visat sig, likt en andeuppenbarelse.

Men nu syntes hvarken hon eller hennes vålnad. Man kunde ju lätt hafva tagit henne för en dylik. Hon var borta. Ryttmästaren betraktade Kronborg, och denne stirrade envist på ryttmästaren. Ingen kom sig för att yttra ett ord, och ingen rörde sig ur fläcken.

Var det hela kanske bara en villa? kom det för Silfvercreutz... Kanske denna syn endast vore ett resultat af hans uppjagade nervositet till följd af hans iråkade, rätt kinkiga ställning i ekonomiskt afseende?... Kanske kom det sig äfven af, att han inom sig sjelf blygdes öfver, att sätta sin dotter som pant för ett lumpet lån af några tusen riksdaler?

Men nej! Han hade ju mycket tydligt hört hennes ord, och den tystnad, som Kronborg visade, utgjorde ju äfven ett bevis på, att något ovanligt måste hafva passerat... Hvad skulle väl denne tänka?

Den ännu icke underskrifna skuldsedeln hade fallit ned på golfvet. Kronborg hade tydligen i sin häpenhet glömt sin roll, då Siri kom fram med sin varning... Och hvilken varning... Hur skulle väl detta sluta?

Silfvercreutz' blick föll nu på den tappade reversen. I samma stund återvann han sin sjelfbehärskning, tog ett steg mot sängen och, med ljuset i sin hand, undersökte han noggrannt det tomrum, som visade sig der bakom. Men någon Siri syntes icke. En mängd buteljer, papper, skodon och åtskilligt skräp var det enda, som han här kunde se.

— Ryttmästarn! Hvad betyder väl det här?... hördes nu Kronborgs skorrande stämman... Jag skulle kunna aflägga ny ed på fanan, att eder dotter nyss stod framför min säng... Hvad tror ryttmästarn?

— Äfven jag såg ju henne, svarade Silfvercreutz... Men som ni ser, är hon åtminstone icke här nu.

Kronborg närmade sig sängen, men måste snart äfven han medgifva, att han lika litet som Silfvercreutz här kunde finna den nyss framträdande varnerskan.

— Hon har naturligtvis velat spela oss något spratt?

— Henne likt, fortsatte ryttmästaren. Siri är en liten tjufpojke och full af skälmstycken, skall jag säga.

— Ja, hon måtte vara det, svarade Kronborg ironiskt... Men nog tycker jag, att den här gången var det något för mycket...

— Ja, visst, ja, visst, afbröt Silfvercreutz, inom sig full af raseri öfver Siris djerfhet... Såg löjtnanten hur hon kom ut?

— Nej, min själ jag gjorde det!... Icke var det genom tältluckan, så mycket kan jag då försäkra, för vid den hade jag min plats just då hon visade sig. Vi skulle väl för öfrigt hört henne gå.

— Konstigt! Högst märkvärdigt!... Men vi skola undersöka saken ännu en gång, och då få vi väl se.

Han ämnade just med Kronborgs hjälp flytta undan sängen för att beqvämare studera detta besynnerliga gömställe, då han helt plötsligt släppte sitt grepp, och med en skarp blick på Kronborg frågade:

— Men säg mig en sak. Har Siri varit inne här hos er förr?

— Hos mig?... Nej, min själ!... Åtminstone ej när jag varit här.

— Hur kan hon då vara så väl lokaliserad? Det är i qväll, mig veterligen, första gången, som hon är ett storläger närmare än på minst två bösshalls afstånd.

— Ja, icke vet jag... Det blir nog bäst att ryttmästaren frågar henne sjelf om den saken... Men för att återgå till hvad vi talade om nyss... Kanske det vore så godt att vi nu i qväll och här inne finge komma öfverens om det der lilla lånet... Vi skola ju bryta upp klockan fyra.

Silfvercreutz, som åter börjat rifva bland bråtet bakom sängen, hade fått tag i en kant af tältduksfållen, och drog nu in ett par våder, som utan vidare motstånd gäfvos efter. Han anade genast sammanhanget.

Kronborg, som mer tänkte på att få ryttmästaren riktigt fast på sitt papper, än han befattade sig med hur Siri kunnat försvinna, upprepade just sin fråga när Silfvercreutz åter lade den löstagna tältduken till rätta.

— Nåå? Hur vill ryttmästaren, att vi skola göra?... Tillfället är ju lämpligt, oeh pengarna får ryttmästaren lyfta genast, på hvilken bank, som bäst konvenerar ryttmästaren.

— Jag är tacksam för anbudet, svarade Silfvercreutz med lugn fattning... Men efter hvad som nyss passerat, vore nog skäl, att jag väntade till i morgon... Redan i qväll, eller rättare sagdt, i natt, skall jag taga reda på, hvad Siri haft för mening med detta narrspel... Löjtnanten hörde kanske icke, hvad hon sade?

— Jo, för all del... Just icke vidare smickrande för mig, det måste jag medgifva... Och det är därför, som jag, för undvikande af missförstånd, helst såge, att underskriften skedde nu.

Silfvercreutz var en rättänkande natur, men mycket egensinnig. Ogerna följde han andra råd, än hvad hans goda förstånd gaf honom. Andras meningar hade ofta den verkan, att han just trodde motsatsen af hvad som sades.

Siris kloka och välvilliga varning hade därför icke alls åsyftad verkan. Han var fullt öfvertygad om, att dessa hennes ord voro dikterade af rent egoistiska syften, och af den motvilja, som hon tydligt lagt i dagen, beträffande löjtnant Kronborg.

Hade han klokt följt sin nyss fattade mening, att först höra Siris skäl, och sedan handla med stöd af dessa, hade de svårigheter, hvori han nu gick att kasta sig, helt visst blifvit omintetgjorda.

Kronborg hade lagt upp papperet på det lilla bordet kring tältstången. I det han satte fram en stol och doppade en penna i bläckhornet, sade han:

— Var så god!... En väntjenst skall man icke förakta... Jag vet, att ryttmästaren är i behof af detta lilla

lån, och jag gör nu denna tjänst uteslutande på räkning af regementets anseende.

Silfvercreutz, som satt sig och redan fattat pennan, rusade upp. Blek som en död frågade han:

— Hvad menar löjtnanten?

— Endast hvad jag sagt.

— Men så förklara er då närmare?... Regimentets *anseende* sade ni?

— Alldeles!... Jag älskar Siri, det vet ryttmästaren. Och jag vill, att hon måtte blifva min.

— Nåå?... Jag förstår icke, hvad detta kan hafva med regementets anseende att skaffa.

— Jo, på sätt och vis... Saken är tydlig nog... Man har underrättat mig om, att ryttmästarens egendom i Christianstad går under klubban i öfvermorgon, om ej...

— Nå än sedan?... Underrättadt *er*?... Underligt...

— Ja, just mig, på den grund, att man motsett en nära förestående förlofning mellan mig och ryttmästarens dotter. Och...

— Ah!... Jag börjar förstå... Man är rädd, att en officer vid kungens husarer skall gifta sig med dottern till en ruinerad man... Nåja! Man har kanske rätt... Men hör nu mitt förslag... Låt bli att gifta er med Siri... På så vis räddar ni ju bäst regimentets anseende, fortsatte Silfvercreutz med ett bittert skratt.

— Men jag älskar ju henne till vansinne.

— Och hon älskar icke er.

— Hon skall lära sig det, blott hon vill bli min.

— Kanske!... Någonting säger mig dock, förlåt min uppriktighet, att detta aldrig kommer att ske... Siri liksom jag hafva ej fått väderflöjlar på den plats, der hjärtat skall sitta.

— Men ryttmästaren har ju lofvat mig?...

— Alldeles! Och en Silfvercreutz håller sitt ord. Ni har mitt löfte, men endast, om Siri godvilligt gifver er sin hand.

— Ryttmästaren vill väl ändå lofva mig, att hos henne

understödja mitt frieri och att öppna hennes hjärta för mig?

— Jag lofvar det... Men något tvång vill jag aldrig lägga på henne. Och sitt hjärta rår hon om sjelf.

— Godt! Jag skall vänta... Kronborg vek samman det på bordet liggande papperet och fortsatte, i det han antog en ton af sårad värdighet... Eftersom ryttmästarn synes hysa en oförklarlig rädsla för de ord, som eders dotter nyss uttalat, får väl äfven detta lilla värdepapper vänta?

Silfverereutz föll för denna snara. Endast det lilla ordet »rädsla» var nog, att uppväcka det oppositionella i hans natur, och kullkasta de tankar på fara, som Siris ord borde hafva väckt... Med ej så ringa häftighet i rösten vände han sig mot Kronborg, som syntes redo att lämna tältet, samt sade:

— Rädsla? Jag förstår icke?

— Jo, att ryttmästarn, på grund af Siris ord, skulle kunna hysa fruktan för, att icke detta papper är som sig bör, svarade Kronborg med fortfarande spelad förtrytelse... Men, skulle detta verkligen vara ryttmästarns mening, kan jag naturligtvis icke vilja, att någon namnunderskrift skall komma i fråga... Nej, icke alls!... Gerna skall jag i så fall, och om ryttmästarn tillåter, i stället lämna det lilla lånet *utan* papper.

— Lånet! Jag har ju aldrig bedt er om något lån.

— Nej visserligen!... Det är endast en tillfällighet...

— Nåväl!... Jag är verkligen i behof af mynt... Och på det att ni icke skall tro, att jag, en Silfverereutz, är bekajad med rädsla, så tag hit det der papperet.

Det lyste till i Kronborgs ögon när han åter vecklade ut sin revers och lade den på bordet. Silfverereutz lät blickarna halka öfver densamma och sade slutligen:

— Den är ställd på bra kort tid, ser jag... Endast tre månader.

— Kan lätt ändras till sex eller mer... Generar mig icke alls... Får jag lof, kanske...

— Nej! Vi taga summan på den tid, som är skrif-

ven. Rântan är fyra procent ser jag. Sex tusen riksdaler... Nå väll! Jag vill lyfta dem i öfvermorgon, helst på filialkontoret i Christianstad.

— Skall ske, svarade Kronborg, i samma ögonblick som Silfvercreutz för andra gången fattade pennan.

Ett rasslande ljud hördes. Den raspande gåspennan gled öfver papperet. Nästa sekund hade ryttmästar Carl Wladimir Silfvercreutz skrivit dit sitt namn. Kronborg höll en vexel i handen.

Nu hördes steg utanför tältet, helt nära detsamma. Kronborg var ej sen att hastigt strö litet sand öfver ryttmästarens namn, vika hop reversen och stoppa in den i sin uniformsvaddering, just som tältduken slogs upp och auditör Lowin steg in. Löjtnanten fyllde i summan på sin vexel.

Ryttmästarens ögon flammade till. Han betraktade knappt det papper, som Kronborg nu räckte honom och han sade ej ens tack när han mottog detsamma. I det han satte på sig sin uniformsmössa och närmade sig utgången, tog han sig ett par steg närmare Lowin och spände sina blickar i denne utan att säga ett ord, men dock tolkande en mening, som auditören väl förstod... Ett outsläckligt förakt stod att läsa i denna blick... Derpå vände han sig till den unge Kronborg sägande:

— Jag önskar, att hvad som nu skett härinne, blir oss emellan, herr löjtnant! Det finns somliga, som till och med kunna göra en svan till en korp. Farväl!... Han tryckte vid dessa ord Kronborgs hand, men såg på Lowin.

Stolt som en kung lämnade han derpå Kronborgs tält för att genast uppsöka Siri och hennes »förkläde.»

* * *

När Silfvercreutz hunnit ur tältet, brast Lowin ut i ett hånande gapskratt. Kronborg, som fann detta beteende högst egendomligt och sjelf kände sig nästan beklämd, af

hvad som nyss passerat, sade därför med ovanlig skärpa:

— Hvad tusan gapskrattar du åt? Ha ni så roligt derute vid danstillställningen?

— Bravo! Bravo! fortsatte auditören skrattande. Du redde dig som en hel karl, och nu ha vi den högfärdige gynnaren fast förr än han tror.

Kronborg såg ut som ett lefvande frågetecken.

— Jo visst, fortsatte Lowin... Jag har hört hvarenda ord, som ni sagt.

— Du har spionerat igen? inföll Kronborg. Vet du, jag tycker verkligen att...

— Se så!... Sjåpa dig inte nu!... I krig och spel, ja, äfven i kärlek, äro alla medel tillåtna... Jag har mina skäl att klämma till den der högfärdsblåsan Silfvercreutz. — Ja, till och med skäl, som du ej kan ana. — Och därför hjälper jag nu dig med goda råd.

— Jo, just snygga råd... Jag riktigt skäms...

— Genera dig intel!... Men klokt var det, att du lydde mig i alla fall... Just på det sättet skall Silfvercreutz tagas... Du var riktigt charmant då du yttrade: »Då får äfven det här lilla värdepapperet vänta»... Ja, du öfverträffade dig sjelf... Bravo!...

Kronborg kände sig på sätt och vis smickrad öfver detta auditörens beröm, när han ur sin vapenrock tog fram reversen och sade:

— Ja, se här har jag vår lilla fälla... Du hörde kanske äfven, att han tyckte tre månader vara bra kort tid. Värsta fall hade jag höjt tiden till sex.

— Visst hörde jag det... Utmärkt, att du ej stälde ut den på längre tid... Man vet icke så noga. Kanske han då fått andrum att slingra sig från oss... Du skall få se! Du skall få se!... Framåt vårsidan är skön Siri din. Han vred sina händer förnöjdt, under det att Kronborg svarade:

— En aning säger mig, att det ej skall lyckas... Men propos Siri!... Hur tusan kom det sig, att hon var

inne i mitt tält?... Hörde du henne, då hon varnade sin far?... Jo, det hade kunnat bli annat för oss.

— Om jag hörde? Jo, var så säker!... Den der historien hade så när kullkastat hela vår plan... Jag stod just i begrepp att, när ni skulle gå hit in, rycka upp ett par pinnar till tältets stormsträck för att krypa in och lägga mig bakom din säng och åhöra edert resonnemang på närmare håll... Du vet, att det ej är så lätt, att osedd af förbigående stå och lyssna i en tältgata... Men i samma ögonblick hörde jag en kvinnoröst svagt ropa till derinne... Först trodde jag, att det var någon flamma, som du fått med dig från dansbanan — hi, hi, hi! — men när det sedan blef alldeles tyst, då ni kommo in och började prata, då drog jag öronen åt mig och var viss på att hin var lös.

— Nej, men Siri Silfvercreutz... Nåå?... Att du icke gaf varningstecknet då?

— Åh nej! Så dum är man intel!... Jag fattade posten i skumrasket helt nära andra sidan af tältet... Just som hon reste sig och ropade de der orden åt er, väntade jag mig ett väldigt hallå härinne... Nu tar hin reversen, tänkte jag.

— Lika så jag! Silfvercreutz kände sig nog också på det hala...

— Kan tro det!... Men när det så blef tyst igen, lutade jag mig försiktigt fram... Och mycket riktigt!... Skönheten måtte visst anat, att man kunde komma ut lika bra *under* tältet som genom luckan... Först såg jag hennes armar sträckas fram... Och så följde den i sanning retande vackra figuren efter.

— Hvilken flax!... Att hon kom ut, menar jag.

— Ja, i synnerhet för oss... Der ser du ett nytt bevis på min omtänksamhet.

— Som här dikterades af slumpen, ja.

— Slumpen?... Nå ja, må så vara!... Men det var i alla fall jag, som möjliggjorde denna slump, svarade Lowin retad... Utan mig så...

— Nå ja!... Men du skall väl också göra något, när du tagit så god valuta.

— Låter det på det viset! utbrast Lowin skarpt... Nå, då skall jag be att få...

— Se så!... Lugna dig nu!

— Otack är världens lön!... Men jag försäkrar, att endast den varmaste slätkärlek till dig har dikterat alla mina handlingar, sade Lowin med skenhelig patos.

— Eller ock ditt hat till Silfvercreutz?

— Blir alltid min privatsak... Kan du tänka dig!... Alldeles nyss rent utaf befallde han mig, att få säga några ord enskildt... Vi gingo in i ett tält, och der sade han mig, midt i ögonen, att jag var en gemen skandalmakare och en...

Tältluckan slogs upp innan Lowin hann sluta sin mening. En gnällande qvinnoröst hördes fråga:

— Är du här lilla Siri? Siri lilla! Det är tante!

Lowin och Kronborg höllo sig tysta. Dolda voro de af mörkret. Tanten kom in då hon ej fick svar.

— Besynnerligt! mumlade hon... Tyckte alldeles, att jag hörde röster här inne, och nu är det så tyst och mörkt som i en graf.

Lowin hade ljudlöst smugit sig ned på sängen. Kronborg kröp bakom stolen just som hon på nytt hördes fråga:

— Siri!... Siri lilla!... Är du kvar?

Ej heller nu kom något svar. Hon gick då alldeles inpå sängen, och trefvade i mörkret öfver densamma, i tanke att Siri möjligen somnat in, sedan hon lämnade henne derinne med löfte om att snart komma tillbaka... Den sökande var nämligen prostinnan, Siris »förkläde».

Hennes trefvande händer fingo plötsligt tag uti auditörens ben. Med ett gällt anskri skulle hon just rusa ut, då hon greps af Kronborg, som ganska omildt fattade henne om handleden sägande:

— Nej, vänta nu min nådiga!... Hvem söks?...

Det rådande mörkret hade gjort, att ingen af de tre parterna kunde urskilja hvarandra, ehuru väl Lowin miss-

tänkte, att den sökande var prostinnan från G... Hörbart darrande på målet svarade prostinnan, hvilken blifvit halft vettskrämd:

— Förlåt, go'a soldaten! Jag trodde, att Siri skulle vara härinne... Men jag har bestämdt gått fel.

— Siri? hörde hon nu en djup röst från tältets bakgrund... Hvilken Siri?...

— Kapten Silfvercreutz' Siri.

— Jaså, är det så!... Då förstå vi, inföll nu Kronborg skrattande, i det han hastigt tände på ljus och helsade prostinnan, samtidigt med att Lowin äfvenledes helsande satte fram tältets enda stol åt henne och sade:

— Bestämdt har prostinnan gått fel. Ryttnästare Silfvercreutz har icke sitt tält i den här gatan... Hans sqvadron ligger högre upp.

— Besynnerligt, svarade den bortkomna prostinnan... Jag tyckte bestämdt, att jag lämnade Siri här... Hon mådde illa och ville hvila sig en stund... Hon dansade kanske för mycket... Och så gingo vi in hit.

— Sää? Mådde hon illa? sade Lowin, som nu fick klart för sig hvarför Siri tagit plats i Kronborgs tält... Hon blef väl bättre, och har säkert återvändt till de dansande, eller för att uppsöka sitt »förkläde», fortsatte han mer sarkastiskt än artigt.

— Nej, der borta finns hon icke, svarade prostinnan... Och inte kan jag väl springa ur tält och i tält för att leta henne heller... Gud, ett så'nt virrvarr det är i sådana här läger... Det var då en verklig lycka, att jag träffade herarne.

— Sää?... Mycket smickrande, inföll Lowin... Hvarmed kunna vi stå till tjenst?

— Jo, med att hjelpa mig leta reda på Siri... Hon skall med prosten och mig på kungens supé. Jag och min man...

— Jo, jag tackar jag!... utropade Kronborg med oförställd förvåning... Man stiger i graderna. Mellan tänderna mumlade han en ed.

— Tyst tyst! Icke så högt! hviskade prostinnan... Men, oss emellan sagdt, är det kanske icke så otroligt, att gubben min kan hafva en domprostbefattning i kikarn.

— Tror jag visst det! inföll Lowin med väl speladt deltagande... Min tro är, att han slutar som erkebiskop.

— Ack nej! Ack nej!... Man får nog nöja sig med mindre, svarade prostinnan, ej utan tillfredsställelse och med ett vaknande hopp om en lysande framtid som biskop-



inna... Men för all del hjelp mig... Ty får jag icke tag i Siri så...

— Går biskopsstolen åt h—! mumlade Lowin i samma ögonblick som Kronborg med viss ängslan föll in:

— Ja, vi *måste* hafva rätt på henne!... Tänk om hon skulle...

— Tyst!... afbröt Lowin, som anade Kronborgs tan-

kar. Och i det han bjöd prostinnan armen, gingo de raskt fram mot danstället, der regementsmusiken nu blåste en populär vals. Kronborg styrde samtidigt sina steg mot den del af lägret, der högvakten låg.

* * *

Ryttmästar Silfvercreutz hade lämnat Kronborgs tält i en sinnesstämning, som gjorde honom både förargad och tillfredsstäld med sitt nyss aflagda besök. Förargad var han öfver, att åter hafva stött på auditör Lowin, hvilken han sedan flera år haft grundade anledningar, att ej vänta sig något godt utaf.

Lowin och dåvarande löjtnant Silfvercreutz hade nämligen samtidigt friat till en både förmögen och vacker flicka af adlig börd. Silfvercreutz afgick som segrare och Lowin fick en korg. Den försmådde hade då svurit att hämnas, och han hade redan delvis lyckats infria denna ed. Ty genom Lowins mellanhand hade Silfvercreutz låtit inveckla sig i ett egendomsköp, som knappt ett år efter bröllopet gaf anledning till hans iråkade ekonomiska svårigheter. Med resterna af den så snart spolierade förmögenhet, som han fått med sin unga hustru, köpte han sig en mindre gård i Christianstad, för att snart träffas af en ny olycka, nämligen hustruns död. Som han var innerligt fästad vid henne, blef slaget så mycket hårdare, då Lowin en dag taktlöst lät Silfvercreutz förstå, att döden kom som ett straff, för att Silfvercreutz tagit henne för hennes penningar... Och efter den dagen bröt fiendskapen ofta ut i ömsesidigt hårda ord... De visste nu, hvar de hade hvarandra. Men striden var dock mycket ojemn. Silfvercreutz underskattade Lowins slughet och styrkan af hans hat. Lowin byggde sina planer mot Silfvercreutz med stöd af dennes stolta och trotsiga natur, som utom dess äfven gjort, att han ej ännu avancerat till högre grad än ryttmästare, medan yngre kamrater lyckats passera honom.

Silfvercreutz' vanligen dystra lynne hade alltså sina grundade skäl. Men likt många andra dylika naturer, betraktade han sig under dessa sina motigheter såsom en kastboll för ett vidrigt öde, och tog aldrig med i räkningen, att »man bär sitt öde inom sig sjelf», enligt en gammal god, filosofisk sats. Han sträfvade och arbetade med sin kärfva rättskaffenhet, och med sina ensidiga principer till rättesnöre. Och under det att allas högaktning för honom växte, minskades hans tillgångar på medel att ernå »lifvets goda». Silfvercreutz höll på att bli ett pliktens original.

Men nu kände han, jemte förargelsen öfver att hafva mött Lowin inne i Kronborgs tält, äfven en tillfredsställelse, som sällan varit honom förunnad. Någon verklig glädje hade ej träffat honom på mången god dag.

Han hade nu ett större värdepapper i sin plånbok. Detta representerade hela sex tusen riksdaler, och skulle sätta honom i stånd att klarera den närmaste tidens största svårigheter... Det hade också sett hotande ut... Hans »björnar» hade brummat ovanligt enträget, och utsikterna att få behålla den lilla gården i Christianstad blefvo med hvarje dag allt mindre.

Hoppet om, att Siri skulle göra ett godt parti, hade hon sjelf med ungdomlig tanklöshet grusat gång på gång... Men nu hade en ny guldfogel flugit upp... Kronborg var kär i Siri, och med honom till man, skulle åtskilliga tusen »blå» och »gula» Riksdaler Riksmünt och tunga silfverspecieriksdaler lägga en stadig skottvall mot de Silfvercreutz'ska björnarnas anfall. Och det var i hopp om detta som han nu kände sig belåten... Han skulle riktigt taga i tu med Siri och visa henne det vansinniga uti, att tanklöst kasta bort en god framtid för tomma griller om lycka vid fattigmansbord... Att hon blifvit kär i någon fattiglapp, derom var Silfvercreutz nu fullt öfvertygad... För att glädja sin far hade hon helt visst annars genast öppnat hela sitt hjärta... Men nu ville hon tydligen ej ytterligare bedröfva honom... Han skulle öfvertyga henne... Tre månader vore icke mycket, att bygga på. Men Kronborg var

kär öfver öronen, insåg Silfvercreutz, när han nu allvarligt beslöt sig för att till våren kunna fira Siris bröllop med denne löjtnant.

Nu skulle han först och främst taga henne i strängt förhör angående hennes besynnerliga uppträdande i löjtnant Kronborgs tält, samt faderligen varna henne för att vidare lägga sig uti affärer, som hon ej begrep eller hade med att göra.

Vid denna punkt af hans tankar, smög sig åter ett visst missmod öfver hans sinne... Hon vill mig naturligtvis väl, det kära barnet, sade han sig sjelf. Men hon är så ung och oerfaren. Hon kan icke fatta, att man mången gång får låta egenviljan stryka på foten för det snöda guldet... Och hon kan vara lugn... En Silfvercreutz vet hvad han gör, fortsatte han, trygg i medvetandet, att aldrig hafva inlåtit sig på affärer af tvetydig karaktär.

Han hade nu hunnit fram till dansbanan, der han väntade att finna Siri, antingen i dansens hvirflar eller i sällskap med prostinnan.

Men ingen Siri syntes. Han kom just under en paus. De dansande paren hade skingrats; stödda på sina kavallerers armar rörde sig rodnande damer med silfverklingande, ystra skratt mot förfriskningsborden, kring hvilka snart en brokig och lysande samling tagit plats.

Vid ett af dessa syntes den alltid glade konungen i lifligt samtal med en ung skönhet, i hvilken Silfvercreutz igenkände Berthe d'Ormont.

Hennes vackra sydländska drag voro nu ytterligare förskönade af den rodnad, som lyckan att få tala med den ståtliga kungen, hade målat dem med, och i hennes mörka ögon brann en eld, som helt visst skulle gjort hennes många tillbedjare vansinniga af svartsjuka om de mera kritiskt gifvit akt på henne.

Just när Silfvercreutz passerade kungen och den sydländska skönheten samt fortsatte sin väg för att i den rådande trängseln söka få syn på sin dotter, hejdades han af en välkänd röst, som ropade:

— Silfvercreutz!... Kom hit!... Jag har något att säga dig.

Det var kungen, som ropat. Silfvercreutz gjorde helomvändning och marscherade fram till majestätet så rak som under en défilé till häst. På vederbörligt afstånd gjorde han halt och ställning samt sträckte på sig under ett fulländadt honnör.

— Bra bra! min käre vän, sade Carl XV och klapade Silfvercreutz på axeln... Att du är en prima exercisdj—l, det vet jag... Men i qväll ska' vi vara lediga en smula... Nå, hvad tycker du?... Ar det inte en schangtil slutbal, hva' sa?

— Bländande, ers majestät! svarade Silfvercreutz, i det han undrade, hvad som skulle komma.

— Så tycker också jag... Men nu en annan sak... Du vet kanske, att jag hade min ringa del i den lycka, som du haft med att återfå din vackra dotter ur den hemske rövarens klor?

— Ja, ers majestät!... Och ehuru det ej är fullt reglementsénligt, ber jag dock underdånigast, att nu få fram-bära min djupa tacksamhet för denna ers majestäts högst ädelmodiga handling.

— Reglementsénligt? Hvad t—n menar du?

— Jo, jag är ju icke i parad, ers majestät.

— Ja, du är då en s—ns knekt! Allt skall för dig gå efter reglementet... Nå ja!... Rätt så! .. Men hör nu på... Och blekna om du kan!... Fast du icke är i parad, skall du i qväll supera med sjelfva kungen.

Silfvercreutz bleknade icke. Men en förlägen rodnad smög sig öfver hans kinder när han svarade med ny, ståtlig honnör.

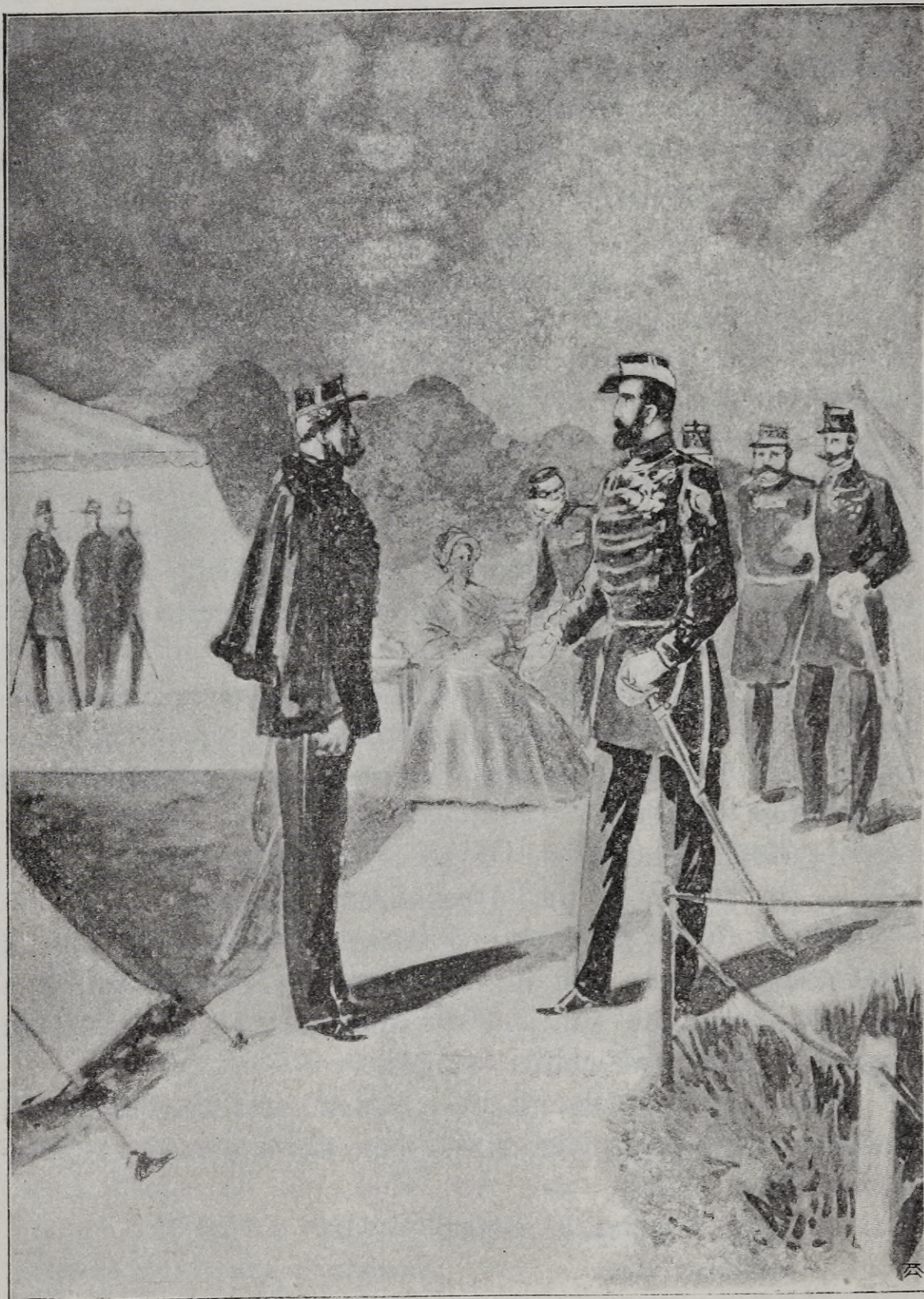
— Skall ske, ers majestät!

— Klockan tio!

— På slaget, ers majestät!

— Du kommer att träffa många bekanta... Prosten och prostinnan i G..., och...

Kungen höll upp en stund och fäste på Silfvercreutz



— För stor ära, ers majestät. (Sid. 133.)

en skarp blick, i hvilken dock det alltid glada humöret lyste fram, under det att Silfvercreutz, kanske första gången i sitt lif, kände sig en smula bortkommen.

— Nå, hvilken tror du?

Silfvercreutz sträckte på sig till nytt honnör och skulle just föra handen till mösskärmen, när kungen raskt fattade hans arm i uniformsslaget och höll den fast i det han skälmaktigt frågade:

— Nåå? Hörde du icke min fråga?... Hvilken mer, sade jag.

— Generalstaben; ers majestät!

— Du hugger då till så det förslår. Du vill, att jag skall få så förnämt sällskap som möjligt... Nå, icke ondt i det... Men kan du inte gissa någon viss, någon, som *du* särdeles väl känner?

Silfvercreutz funderade, men sade slutligen:

— Nej, ers majestät!... Gissa är icke min konst...

— Du har rätt!... Du håller på klart och tydligt besked... Du skall få det... Jag menar din dotter.

Ryttmästaren spratt till. Aran att få supera i samma tält som konungen och det högre befälet brukade ej tillkomma den rang, som bekläddes af en ryttmästare och dennes anhöriga. Han fann sig emellertid snart, och ur stånd att längre lägga band på sin militära diciplin, gjorde han nu en riktig mönsterställning när han svarade:

— För stor ära, ers majestät!

Kungen klappade honom å nyo på axeln och svarade vänligt:

— Icke så, min reglementstrogne ryttmästare... Äran blir i detta fall på min sida... Gif nu din dotter del af min bjudning... Klockan tio, min käre vän!

— På befallning, ers majestät! svarade Silfvercreutz, som alltid var korrekt... Och i det han gjorde ytterligare honnör, svängde han om på sin högra klack och marscherade stramt som nyss från ett samtal med kungen, hvilket satte åtskilliga myror i hans visserligen allt annat än trögtänkta hufvud.

Konungen vände sig till en bredvidstående öfverste och sade:

— En f—dt bra knekt, den der Silfvercreutz!... Han blir väl snart major?... Eller hur?

— Två äro före honom i ordningen, ers majestät.

— Jaså två!... Nå då kommer snart hans tur... Jag skall gifva dig bud när tiden är inne.

Och han vände sig på nytt till Berthe d'Ormont och sade med ett förbindligt leende:

— Fröken Silfvercreutz är en barndomsvän, sade ni ju?... Nå, då kan det ju bli roligt för er att upplifva denna bekantskap i qväll.

Berthe d'Ormont rodnade... Hon svarade ja, men ögonen tycktes säga nej.





ÅTTONDE KAPITLET.

En kunglig fullmakt.

Ryttmästaren fortsatte sitt sökande, men allt jemt utan resultat. Inne i danstället kunde han ej finna, hvarken Siri eller prostinnan. Ej heller såg han längre till prosten, som kort förut, nyter och ovanligt upprymd, rörde sig med nästan ungdomlig vigör bland de uniformerade kavaljererna.

Baltältet var i det närmaste utrymdt. Endast en och annan af de äldre damerna syntes här och der med lugn resignation meditera öfver tidens gång, kanske äfven frammanande hågkomster från en tid, då äfven de varit unga, och minnande sig på, hur det var under den ståtliga Carl Johans dagar och äfven sedermera under hans son, den vackre och älsklige Oscar I... Nu var det en ny tid, hvars

friskare vindar de gamla lungorna voro för svaga att fullt supa in... Nu var det en folklig tid, utan de sirliga ceremonier, som förr liksom utgjorde ett bredt rämärke mellan adel och bönder å ena sidan, mellan prester och borgare å den andra.

— Ja, den kungen, den kungen! mumlade en gammal aristokratisk dam, hvares klädsel i allt förrådde »l'ancien régime»... Han är då så högst intressant.. Men...

Och tankarna, som skulle följa på detta »men», gräpde sig halft förskräckta ned i det fördolda; och luktsaltdosan kom fram liksom för att med en gammal kär parfym från unga dagar skingra intrycket af den moderna tidens liberalare syn på tingen.

Och hon vände sig till sin granne — liksom hon en prakttyp från gångna dagar — och i ett nästan hviskande samtal började nu de två representanterna från svenska adelns sista storhetstid att i systerlig endräkt gifva sig ut på minnenas blomstermarker, för att rädda en eller annan af en flydd ungdoms eterneller...

Deras gamla, fina drag fingo en högre färg, en svag skär rodnad, och med den lätta teint, som oftast framträder hos äldre damer, när deras gamla sinnen lifvas af ungdomliga hågkomster... Och de omoderna kanonlockarna vaggade i takt vid öronen, när hufvudets skakningar skulle starkare understryka en viktigare punkt i samtalet.

— Hör du, kära Beate, sade den först nämnda damen — enkefriherrinnan v. Buckholz, — har du gifvit akt på kapten Silfvercreutz' dotter?

Den andra damen — enka efter en öfverste Baarfeldt — tog på sig en min, som tydligen visade stor indignation, när hon svarade:

— O, mon dieu! Visst har jag!... Flickan är ju knappt hunnen ur pensionen; hennes far, ryttmästarn, har ju så godt som gjort cession, och hon, — ja, jag vill visst icke tala illa om en person, som jag icke känner — men du har väl attenderat, hvilken air hon tar sig?...

— Och hennes drägt, hennes coiffure, sedan! replikerade

friherrinnan... Helröd sammet!... Jo, jag tackar jag!... Och håret så löst uppsatt, att man hvilket ögonblick som helst kan vänta, att det skall falla ned.

— Det lär vara en högst excentrisk flicka, den der Siri Silfvercreutz... Jag har hört utaf min dotter Alice, som var pensionskamrat med henne en tid innan vi fingo upp Alice till hufvudstaden, ja, jag har hört, att egensinnigare flicka får man leta efter.

Öfverstinnan skakade sina kanonlockar och svarade:

— Ma foi!... Fast man på gamla dagar tillhör pauvres honteuses har man dock i sin ungdom icke behöft anlita krediten... Och en sådan klädsel som Siri Silfvercreutz nu har i afton, på en vanlig militär slutbal, skulle aldrig *mina* föräldrar låtit mig uppträda med, äfven om en qvitterad räkning legat i kjolsäcken.

— Du har alldeles rätt!... Men så var det också andra tider när du och jag voro unga... Tiden var så att säga mera gedigen... Man var, hvad man var, och det kom aldrig i fråga, att man ville sträfva att sätta sig öfver sin verkliga rang inom sociététen, tillade friherrinnan.

— Nej, pardon!... Sådant skulle ej heller gått an... Men när man som Siri Silfvercreutz är så godt som född utan mor, kan man ju stort ej begära, att hon skall veta bättre.

Friherrinnan lutade sitt hufvud närmare öfverstinnan och sänkte rösten nästan till en hviskning när hon fortsatte:

— Du gaf kanske akt, cher ami, huru hon förde sig vid hans majestät konungens arm?

— Ah, hur ignobelt! Man spårade icke alls något af den der sanna qvinliga blygheten, som i vår ungdom gaf den unga flickan hennes vackraste charme.

— Nej, icke alls, dyra Desirée!... Ögonen voro icke nedslagna, hufvudet var icke böjdt, gången icke lätt sväfvande, liksom med en svag darning... Och...

— Inte heller hvilade hennes hand knappt märkligt på

hans majestät konungens arm i françaisen, afbröt öfverstinnan i högsta indignation... Skulle *min* dotter hafva fört sig på ett sådant sätt, hade jag... Ja, jag vet icke, hvad jag gjort... Siri Silfvercreutz deremot...

— Förlåt mina damer! hördes en röst bakom dem...

De båda gamla sprutto till, och ^Trodnaden färgade de skrumpna kinderna med förlägenhetens kännetecken...

Friherrinnan fann sig först och utbrast:

— Ah! Ryttmästar Silfvercreutz!

— Till er tjänst, min nådiga!... Jag hörde just, att min dotters namn blef nämndt, och jag tänkte därför fråga, om hon möjligen blifvit sedd här af damerna.

— Nej, icke sedan hon hade den *stora äran*, att blifva uppjuden af hans majestät konungen, svarade friherrinnan med stor tonvigt på »stora» och »äran».

— Det var *icke* hans majestät konungen, som efter dansen förde henne ut till förfriskningsborden, det gaf jag akt på, inföll öfverstinnan, med tonvigt på »icke»... Men jag får verkligen gratulera ryttmästaren till att redan hafva en dotter, åt hvilken hans majestät konungen värdigats låna sin uppmärksamhet.

— Ja, flickan är ju riktigt täck, herr ryttmästare, tillade friherrinnan nedlåtande.

— Alltför artiga, mina damer!... Alldeles för stor ära!... svarade Silfvercreutz med en kort bugning, under det att de båda gamlas ord stungo honom som nålspetsar... Och han fortsatte:

— Äfven jag skulle gerna såsom en artighet vilja komplimentera fröknarna von Buckholz och Baarfeldt, hvilka jag till min öfverraskning här å lägrets slutbal sett *utan* kavaljerer, men jag blygs verkligen öfver, att min ohyflade krigarenatur ej för tillfället kan finna nog passande uttryck för deras behag... Men *täcka* äro de! *Rätt* täcka!... Farväl!

Friherrinnans luktsaltdosa kom i liflig rörelse, och öfverstinnan kunde den bortgående ryttmästaren höra brista ut i tre stegrade »*mon dieu!*», men hvilka ord icke alls

hade något af de religiösa tonfall, som deras innebörd kräfvär.

I sjelfva entrén stötte han samman med prosten, som, skinande af de festliga förfriskningarne, tågade in med sin välfödda prostinna under armen.

— Hvar är Siri? frågade Silfvercreutz kort.

— Ja, hvar i all världen är flickan? svarade prostinnan... Vi ha letat efter henne, gubben min och jag, som man letar efter en skatt, men vi få icke tag i henne.

— Högst besynnerligt, brummade Siris far.

— Ja, är det inte? fortsatte prostinnan, under det att hennes make föredrog att spela åhörare.

— När lämnade prostinnan henne?

— Sedan hon dansat med konungen... Hon mätte illa och bad att få hvila sig...

— Hvar?

— Hon gick in i ett tält här bredvid.

— Hur oförsiktigt!

— Tältet var tomt, käre ryttmästarn.

— Gör icke saken bättre. Ett lägertält är ett lägertält och icke något damrum... Men nu måste jag i alla fall hafva tag i henne...

— Tror jag det!... Hon skall ju vara med på konungens supé...

Silfvercreutz kunde icke dölja sin förvåning när han utbrast:

— Hur vet prostinnan?...

— Hon är bjuden med mig och prosten, svarade prostinnan med synbar viktighet, och...

— Och med mig är hon *befalld* till denna supé, afbröt ryttmästaren... Klockan är nu öfver nio... Sista dansen spelas strax upp, och klockan tio skola jag och min dotter infinna oss i konungens mess.

— Ja, vi få leta allt hvad vi kunna, svarade prostinnan med ett visst undfallande, då hon hörde att äfven ryttmästaren var inbjuden... Men, tillade hon med en smula

gift i rösten — det är ej så lätt för två gamla som vi, att hålla en yrhätta i styr.

Silfvercreutz fann en hel del sanning i dessa ord och han svarade artigt och ursäktande:

— Ej heller min mening, kära prostinnan... Varen därför af den godheten, att öfverlämna allt detta kinkiga bestyr åt mig ensam... Jag skall nog lyckas...

Orkestern gaf nu signal till slutgaloppen. Trumpeternas smatter genomskar den mörka och regntyngda luften... Utifrån hördes ett sorl af antågande glada röster, och in böljade nu par om par för att i en yster kotiljon stadfästa minnet af en synnerligt angenäm afton i lägret på Ljungby-hed.

Kinderna glödde, ögonen brunno och konversationens vågor brusade frigjorda från den första presentationens stela tvång... Man hade ju också hunnit till den punkt, der uppbrottet blir ett tungt ondt, som man så godt sig göra låter vill mota undan med den sorglösa uppsluppenhetens kavalleri.

Silfvercreutz hade ställt sig helt nära entrén... Par för par mönstrades af hans skarpa militärögon... Ingen gick honom förbi utan en hastig, men noggrann observation, alldeles som om han mönstrat sin sqvadron till kyrkparad. Han väntade att få se Siri stödd på någon kavaljers arm.

Men ingen Siri syntes till.

Nu steg ryttmästarens förargelse till oro. — Hvar kunde hon hålla hus? Hvart hade hon begifvit sig, när hon kröp ut från Kronborgs tält? — Och hvem hade ryckt upp de tältpinnar, som möjliggjort denna flykt? Ty icke hade hon kunnat hitta på att sjelf göra detta, innan hon gick in i tältet. — Hon visste ju ej, hvilken det tillhörde, och ej att hennes far skulle komma dit. — Allt var en slump. — Men hvart hade denna slump nu drifvit henne?

Han gick ned genom lägret. På en dansbana invid vägen svängde »gemene man» hurtigt om med rödkindade bondtöser vid ljudet af ett par virtuosmessigt trakterade fioler, till hvilka ett gnällande »piglock» försökte hålla

andra stämman... Illuminationen var i det närmaste utbrunnen. Papperslyktorna hade raknat i den fuktiga nattluften, och tjärblosser lyste djupt rödgula genom tjocka moln af osande rök.

Regnet, som nu började falla, var kallt och klibbigt. Fräsande föllo dropparna ned i den brinnande tjäran, under det att vakten på raglande ben hopsamlade de lyktor, som redan brunnit ut.

Omedvetet hade Silfvercreutz kommit fram till sitt tält... En sömnig gevärspost helsade honom maskinmessigt... Ryttnästaren besvarade helsningen på samma intresselösa sätt och steg in i tältet... Han kastade sig på sin säng och lät tankarna ett ögonblick flyga ut genom det djupa mörkret.

Plötsligt rusade han upp

— Fördömelse! mumlade han... Jag tror f-n farit i Siri... Klockan är väl snart tre qvart, och här står jag på samma punkt... Aran gör jag en konst i, men plikten! Plikten!...

Han drog eld på en svafvelsticka mot sina stöflar, och skulle just kasta en blick på sitt ur, då ett sammanviket papper på hans bord väckte hans uppmärksamhet,

Han tände det osande talgljuset, hvars »tjuf» hastigt bortsnoppades med en gammaldags ljussax... Det på bordet liggande papperet var en biljett, förseglad med mullack, som ännu icke hunnit torka.

Utanskriften var från Siri. Full af oro slet han upp skrifvelsen och läste:

Älskade fader:

Jag är förtviflad! Skydda oss båda för allt *ondt*, som nu lurar kring oss Akta dig för Lowin!... Jag har ridit till prestgården.

Din tillgifna dotter

Siri.

— Hon har bestämdt blifvit galen, eller hvad är det nu för griller, som anfäktar henne. Och hur har hon hittat hit? mumlade ryttnästaren.

Han öppnade tätluckan och ropade in posten.

— Har det varit någon här?

— Ja, ryttmästarn!

— Hvarför sade du icke det, din fördömda åsna, när jag kom?

— Ryttmästaren begärde ingen rapport.

— Nåå!... Hvem var det?

— Ett fruntimmer.

— Sa' hon inte, hvad hon hette?

— Nej! Men hon sa', att hon var ryttmästarns dotter.

— Och du släppte in henne bara på hennes ord?

Posten tog sig en djup funderare innan han svarade:

— Ryttmästarn! Jag skulle kunna gå ed på, att hon icke ljög.

— Hur så? En vaktpost måste ha klara bevis... Nåå?

— Hon var så sa ---, hm! *gräsligt* lik ryttmästarn.

— Nåå!... Får vara för den här gången, svarade Silfvercreutz med en dragning kring mungiporna... Gå!

Han kammade sitt hår framför en liten spegelbit, vred upp sina mustascher, putsade af sin vapenrock med en grof borste, stoppade Siris biljett i sin ficka och var nästa ögonblick åter ute i lägret, der regnet nu började falla stridare. Vid utgången hade han frågat den fysiognomistiske posten, hur dags fröken Silfvercreutz gick. Denne ansåg det vara för en halftimme sedan.

Så kom han ned till högvakten. Der fann han sin kalfaktor i språk med en på stallvakt kommenderad husar... Kalfaktorn kom fram till ryttmästaren och rapporterade:

— Ryttmästarns dotter har varit här.

— Nå, än se'n?

— Hon har lånat ryttmästarns tjenstehäst.

— Är du galen, karll!... Lämnade du ut hästen?

— Ja, ryttmästarn!

— Utan mina order?

— Mamsell Silfvercreutz befallde mig. Hon sade sig hafva ryttmästarens tillstånd.

— S—ns unge! mumlade Silfvercreutz mellan tänderna. Vänd till sin kalfaktor fortsatte han:

— Du får genast sitta upp och rida till G... för att hemta hästen... Och f—n skall taga dig, om du nästa gång gör om det här utan att se *skriftlig* order från mig... I väg!... Så det eldar om hofvarna! Om en halftimme skall hästen stå vid tjudret.

Förargelsen hade nu trängt undan all hans fruktan. Han var fullt lugn för att Siri skulle taga sig hem till prestgården, trots det rådande mörkret och den rätt svåra vägen... Men nu var han just genom detta satt i en ny svårighet.

— Hvad skulle han säga kungen? Och det var nu på tiden att genast infinna sig hos denne.

— Godt, mumlade han, i det han styrde sina steg mot det kungliga supétältet. Jag säger som det är. En Silfvercreutz gömmer sig icke bakom en lögn... Han frågar, jag svarar... Ack, du milde himmel, hvarför fick jag icke en son i stället? Då hade man kunnat hjälpt upp det här eländet med en grundlig portion smörj.

Och han urladdade sina strängt faderliga tankar med en hel del valda uttryck ur den tidens otvugna militärspråk, under det att hans vid ilmarsch ovana ryttareben halkade af och an på den af regnet slippriga kulle, som ledde upp till det tält, der den kungliga supén skulle serveras.

På andra sidan denna kulle syntes en lång fil af alla möjliga fordon, som nu förde bort hufvudkontingenten af de damer, hvilka hedrat slutbalen med sin närvaro. I regnet, som strömmade ned, såg detta tåg allt annat än festligt ut... Leran stänkte kring hjulekrarna, och kuskarna svuro långa ramsor öfver den eländiga marken, som här och der hotade att välta de gammaldags, klumpiga fordonen... Ett och annat gällt anskri lät förmoda, att de hemåkande damernas fruktan stod i jemnhöjd med körsvenner-

nas svårigheter att hålla ballans på det hela, och de vid skacklarna dinglande talgljuslyktorna gåfvo endast ett allt för svagt ledsken i det regndigra mörkret. Men så var man också i början af 60:talet och kände alls icke till de finesser, med hvilka man i våra dagar, äfven på landsorten, försett sina fordon. Till och med suffletter voro då för många en allt för omständig lyx. I regnväder fingo dylika ersättas med grofva täcken.

Silfvercreutz lät nu anmäla sig och blef införd i det rymliga tältet. En festlig supé var redan framsatt... Bordet, som räckte nästan öfver hela tältets längd, var dukadt på det konsternaste sätt, och i ett flertal höga kandela-brar strålade stora vaxljus med ett sken, som liknade något af kyrklig illuminationsprakt.

Här inne var élitén af slutbalssociététen samlad. Högre militärer i glänsande uniformer, och damer ur landets förnämsta kretsar — dels anlända från de kringliggande skånska magnaternas slott, dels äfven enkom nedresta från städerna, ja, ända från hufvudstaden — trängdes här.

Den nyss afblåsta balens glädje lät nu nöjets efterklangstoner svälla ut i full bredd. Man hade haft »förtjusande» roligt, och man väntade sig nu en kanske ännu mer »förtjusande» avslutning på en minnesvärd eftermiddag... Supén skulle vara till tolf, då hemtning borde ske... Till dess kanske äfven det förargliga regnet hunnit lägga sig.

Naturligtvis var skånska hufvudidiomet. Man var ju på skånsk mark, och gäst hos Skånes härtig såväl som hos landets kung... Franska blandades nog äfven in i konversationen, men man saknade ej heller det »danske heroiske Sprog», som smög sig som mjuk vadd kring högsvenskans mer vokaltunga satser. Och i allt detta surr af smicker och pladder blandade sig taffelmusikens fosterländska toner med folkvisorna som grundmotiv.

Konungen kom in. Enkel och naturlig som alltid, helsade han sina gäster på ett sätt, som ständigt väckte hänförelse.

Han ämnade just taga plats på den hedersstol, som var framsatt vid bordets öfre kortända, då han plötsligt fick syn på ryttmästar Silfvercreutz, hvilken mer likt en vakthafvande än en inbjuden gäst höll sig tyst för sig sjelf vid den entrée, som var på tältets ena långsida.

Carl XV gaf Silfvercreutz en vink. Denne hörsam-
made genast tecknet och närmade sig konungen. I det
denne räckte honom sin hand, just på det oefterhärmligt
älskliga sätt, som kanske, jemte mycket annat, gjorde ho-
nom så afhållen, sade han:

— Nå, du kom, ser jag!

— På slaget, ers majestät.

— Och hvar har du din »valkyria»?

Ryttmästaren fattade ej frågan och blef svaret skyldig.

— Du förstår mig visst icke?... sade kungen... Jag
menar, hvar har du din dotter?

— Hon har ridit hem, ers majestät!

— Ridit hem? svarade kungen, och en skymt af miss-
nöje bröt fram ur hans ögon... Sade du då ej, att hon
var inviterad till konungens bord?

— Jag träffade henne icke, ers majestät.

— Skulle hon icke ens säga farväl åt sin far? Hon
vet ju, att du bryter upp redan klockan fyra?

— Hon vet det, ers majestät!... Men...

— Men?...

— Hon är visst icke riktigt klok, med förlof sagdt, ers
majestät.

En glimt af svårmod drog öfver den hederlige knek-
tens rena drag, och en svag suck qväfdes med möda.

Konungen kastade en blick på några af de kringstå-
ende, som visat sig allt för nyfikna att få uppsnappa nå-
got, af hvad kungen så länge kunde hafva att säga åt en
ryttmästare.

De nyfikne förstodo denna blick, oeh drogo sig vörd-
nadsfullt, kanske äfven skamsne, längre bort från de båda
samtalande. Kungen vände sig åter till Silfvercreutz och
sade:

— Det är något, som trycker dig, Silfvercreutz? Jag ser det... Har du någon sorg på hjärtat, och jag kan hjälpa dig, så sjung ut, för tusan, som en hurtig krigare, hvilket du ju också är... Jag tycker om dig!... Och jag vill, att du skall betrakta mig som en vän... Och en annan sak... Det skulle bestämdt göra både dig och din dotter godt att vistas i Stockholm en vinter... Människan behöfver ombyte, ser du... Och Stockholm ger rikare tillfällen till förströelser än Christianstad.

— Kan så vara, ers majestät, och jag frambär mitt djupt kända tack för ers majestäts godhet, som jag aldrig kan nog värdera. Men...

— Återigen ett men... Hvad menar du?...

— Man kan icke allt, hvad man vill, ers majestät!

— Nej, du har nog rätt, min käre Silfvercreutz... Och jag förstår dig...

Konungens ögon fingo vid dessa ord ett varmt deltagande uttryck... Men så lyste åter hans glada grundelement fram, och han fortsatte med spelad högtidlighet.

— Hör du, Silfvercreutz!... Du vill väl aldrig underlåta att uppfylla mina befallningar?

Ryttmästaren såg häpen ut. Denna fråga var den han minst väntade från konungen.

Hans rena samvete återspeglade sig dock i den blick, som han nu, utan att blinka, fäste på Carl XV, i det han intog en ställning så rak som ett ljus, när han svarade:

— Gud förbjude något sådant, ers majestät!

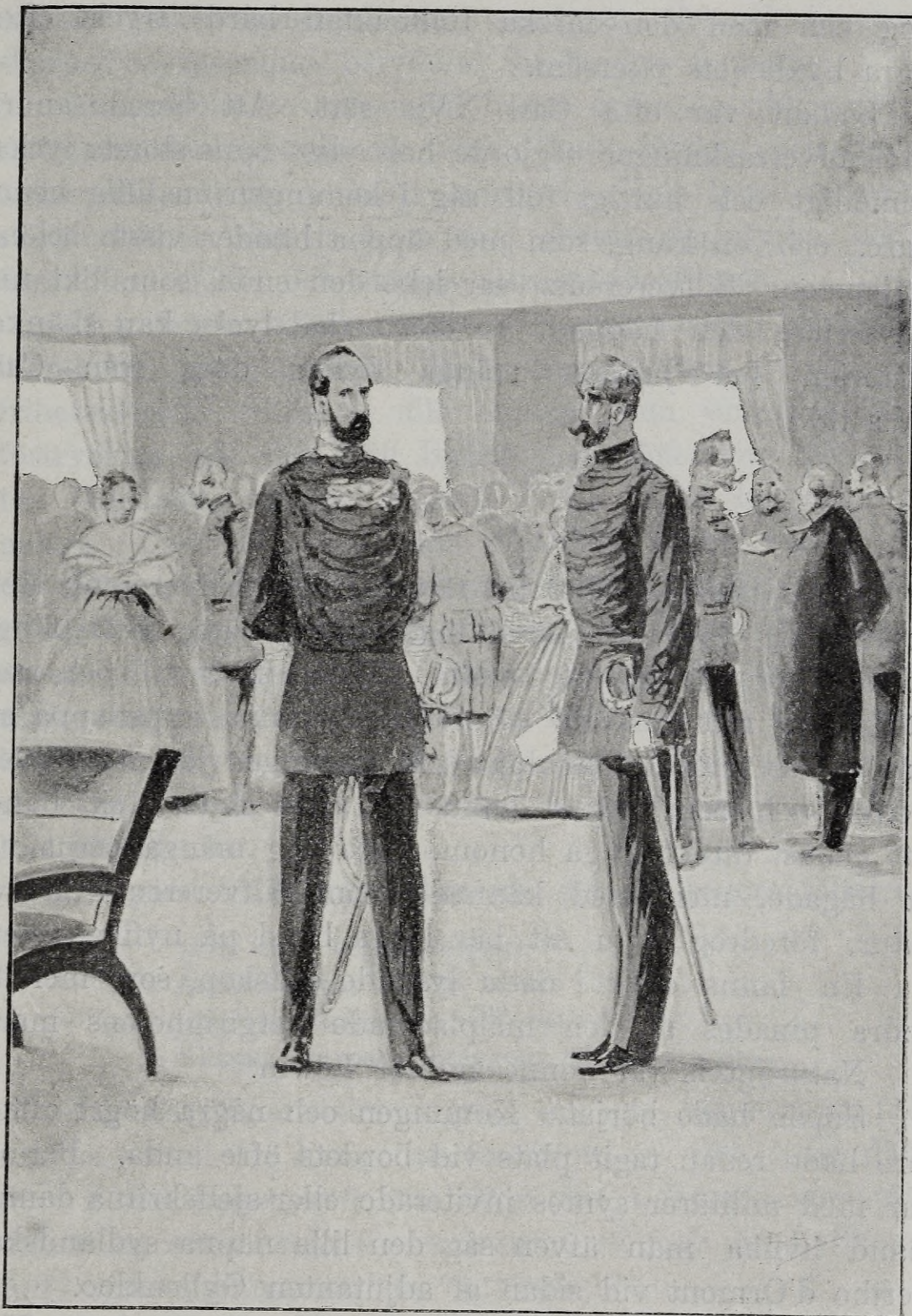
— Nåväl!... För tusan!... Jag väntade mig just detta svar... Och du lyder således?...

— Min krigsmannaed står i pant därför, ers majestät!

— Nåväl!... Du är nu major på stat... Och i vinter skall du bo i Stockholm.

Öfverraskningen gjorde Silfvercreutz svarslös... Konungen fortsatte, lycklig öfver den stora glädje, han synbarligen beredde den nyutnämde majoren:

— Din fullmakt är undertecknad i qväll, och här har du den... Jag vet, att den kommer i goda händer... Slit den med helsan!



— Gud bevare ers majestät... (Sid. 148.)

— Gud bevare ers majestät! var det enda svar, den nye majoren kunde gifva... Och en lång stund sedan konungen lämnat honom, stod han ännu kvar i sin strama hållning och med den färska fullmakten hårdt tryckt efter högra byxbenets yttersöm.

Sådant var ofta Carl XV:s sätt. Att bereda andra glada öfverraskningar utgjorde helt visst hans största lycka. Frimodigt och hurtigt folk såg i konungen en liflig beundrare, och en kung, som med öppna händer visste belöna förtjensten. Silfvercreutz var icke den ende, som, likt nu, fick erfara den häpnad, en oförmodad lycka kan skänka. Historien har bevarat många dylika drag från Carl XV:s tid.

* * *

När ryttmästar eller nu rättare major Silfvercreutz återhemtat sig från sin förvåning, märkte han, att åtskilliga blickar voro riktade på honom. Många hade till och med trängt sig rätt nära för att möjligen kunna uppsnappa arten af det stora konvulut, som konungen lämnat Silfvercreutz, och som denne ännu höll fast slutet i sin hand. Att genast direkt fråga honom, hade nog många gerna varit hågade, men med kännedom om Silfvercreutz' kärfvatur, föredrog man att här lägga band på nyfikenheten.

En fanns dock i detta lysande sällskap, som mer än andra pinades af den malplacerade vetgirighetens mara.

Naturligtvis var denne auditör Lowin.

Supén hade börjat. Konungen och några högre officerare hade redan tagit plats vid bordets öfre ända. Par om par med militärer syntes inviterade eller sjelfskrifna damer, bland hvilka man äfven såg den lilla näpna sydländskan Berthe d'Ormont vid sidan af adjutanten Gyllenkloo.

Konungens ögon blixtrade af ungdomlig liflighet. Han underhöll sig just med sin närmaste granne till venster, öfversten för norra skånska infanteriregementet G. R. A—n, hvars stora militära duglighet skattades mycket högt af

Carl XV, som ock, efter Reuterskiölds afgång, gjorde honom till statsråd och chef för landtförsvarsdepartementet. Samtalet med denne rörde sig nu som oftast om den allmänna folkbeväpningsidéen, samt om det då florerande skarpskytteväsendets betydelse för landets försvar.

Man skulle se konungen under dessa ögonblick för att rätt fatta den sprudlande elden i hans blickar, och det oefterhärmliga lifvet i hans minspel. Hela hans varma fosterländskhet kom då fram med obetvinglig styrka, och orden föllo snabba och skarpa som svärds klingor.

Det fanns också denna tid rika ämnen att tala om bland landets militärer. Hela Europa jäste... De polska frihetsidéerna smittade alla sinnen, som ömmade för de förtrycktas sak, och från Italien hade den store frihetshjälten Garibaldi's namn väckt eld och lågor hos unga som gamla. Carl XV, med hans ridderliga natur, var ej bland de siste, som kände beundran för och hänförelse af tidens stora folkliga och militära rörelser... Kanske drömde han äfven nu vid denna lilla militära slutfest de storhetsdrömmar, som så varmt återklingat i den på sin tid så populära skarpskyttemarsch, hvilken på begäran af konungen nu blåstes upp, och i hvars ord de närvarande med lif och lust stämde in.

Ja, med lif och lust brusade det nu genom tältet:

»För kung och fosterjord

Ännu klappar hjärtat varmt i Nord.

Och vid ett gladt: »Gif akt!»

Klingar skarpskyttesångens lätta takt» etc.

Ja, här fanns det ingen, som ej kände sitt hjärta klappa varmt för kung och fosterjord... Och i det dånande: *Lefve konungen!*, som efter denna marsch kom tältets dukar att svälla som för en stormil, låg ett lif, hvilket tillfullo visade denna kärleks outtömlighet.

Den skummande champagnen hade skänkts i. Konungen reste sig med glaset i hand. I några korta, kärnfriska ord, fulla af både allvar och humor, utbringade han sitt tack för detta »lefve», som han sade sig bokstafligen

känna strömma ut från de ropandes hjärtan. Och när detta rättframma, äkta svenska tack blifvit framsagdt, bröt ett nio-faldigt, dånande »hurra!» konungen till mötes under musikens genomträngande fanfarer. Damerna syntes lika hänförda som deras militäre kavaljerer... Afven deras stämmor blandade sig i lefve- och hurra-ropen. Afven qvinnorna ville hylla sin kung.

Lowin var kanske den ende, som ej öfverlämnade sig åt den allmänna hänförelsen. Hans funderingar öfver, hvad konungen haft att säga Silfvercreutz, upptogo hela hans intresse till den grad, att han ej ens gaf sig tid att som vanligt »hugga för sig», för att begagna ett mindre vackert, men här träffande uttryck.

Länge hade han tänkt, att Silfvercreutz i sitt ekonomiska bryderi skulle hafva för afsigt att söka hjälp af konungens alltid öppna börs...

Lowin kände sig som orm i myrstack.

— Icke kunde väl detta stora kuvert?... Nej, här var det något annat på färde... Tänk om han nu, trots alla sina svårigheter med att fånga Silfvercreutz i fällan, skulle se sig dragen vid näsan, när uppgörelsens stund skulle komma?

Denna tanke dref honom nästa ögonblick fram till prosten och prostinnan för att möjligen af dem finna en ledning.

Det värde prostparet hade inrättat sig så bekvämt som möjligt vid nedre ändan af det långa bordet... Rätterna hade här en strykande åtgång, och de serverande lakejerna togos genast i beslag så fort de dristade sig fram till denna matfriska punkt.

Champagnens förrådiska perlor hade höjt den manhaftiga prostinnans alltid bullrande lifsmod till den grad, att det endast med svårighet nu lyckades hennes make hindra henne från att högljudt stämma in i skarpskyttmarschens muntra toner. Och detta var för prestståndets anseende här en stor lycka. Ty när prostinnan från G... någon gång öppnade sin mun för sång, fick man höra ohyggliga

saker i tonväg... I hurraropen gjorde hon sig deremot alltid väl gällande. Ja, man kunde godt säga, att hon kunde hurra för fem.

Lowin hade otur. Han kom just att störa prostinnan, när hon nu samlade in luft för att efter konungens tack klämma i med hela sin kraft. Hon kom af sig då Lowin lade sin hand på hennes axel och frågade:

— Snälla prostinnan, säg mig...

— Hvad är det?... ropade prostinnan till så att minst ett par dussin ögon riktade en förvåningens ögoneld på hennes välfödda person.

— Jo, kan prostinnan säga mig, hur det kommer sig, att icke Siri Silfvercreutz är här? fortsatte Lowin hviskande och oberörd af de kringståendes fnitter.

Nu bröto hurraropen lösa... De fem sista hann prostinnan uppfånga... Men olyckligtvis hade Lowins störande mellankomst bragt henne ur räkningen. Och deraf kom det sig nu, att hon blef efter med sitt nionde hurra, som likt en mullrande åskskräll ensamt rullade fram mot konungens plats.

Det är omöjligt att beskrifva verkan af detta öfverloppshurra.

Carl XV vred sig i skratt på sin stol, och när han nu, som alltid vän af livvets humor, reste sig på nytt och fattade sitt glas, lyste den mest smittande skälmaktighet fram i hans blick då han sade:

— Vålmeningen håller ej så noga på antalet. Har man fått ett nionde hurra, vore man dum om man ej toge emot ett *tionde*... Jag dricker prostinnans skål.

Prostinnan sken som en sol. Prosten likaledes, synnerligast som han nu, när han på sin makas vägnar gjorde en djup bugning, just i ordet »tionde» spårade något, som kunde vara ett godt förebud till en hägrande utnämning förverkligande.

Lowin insåg, att han nu hvarken af prosten eller prostinnan kunde vänta sig några upplysningar i fråga om Silfvercreutz och dennes dotter. Majoren sjelf hade redan för

svunnit med sitt stora bref, och som supén närmade sig sitt slut, ansåg Lowin det vara klokast att följa Silfvercreutz' exempel. För festen hade han mist all håg.

Derute låg höstnatten tung och kall öfver det vidsträckta lägret, som några få timmar senare skulle bryta upp. Illuminationen var fullständigt slocknad, men emellan rifna moln kastade en blek månskåra ett svagt skimmer öfver den nyss så trolska och lifliga bilden af slutbälen på Ljungby-hed.





NIONDE KAPITLET.

En ömtålig bikt.

En grådaskig morgon hade följt på den föregående afto-
nens festligheter. Hösten syntes verkligen hafva brutit in på allvar. Tjutande kommo nordanvindarne med budskap om snö och kyla, och brådskande drogo sig sommargästerna från landsbygden för att i de mer ombonade stadslägenheterna bereda sig till vinterlivets bestyr.

Siri hade först kommit ned i den gemensamma matsalen. Prosten, som annars aldrig mankerade att infinna sig på slaget för de alltid punktligt serverade måltiderna, syntes ännu icke till, och prostinnan hade långt senare än vanligt börjat regera med sina deröfver högst förvånade pigor.

Något ovanligt måste vara på färde, derom var går-

dens folk fullt ense. Och något ovanligt hade ju också inträffat redan dermed, att prosten och hans maka varit på kunglig supé.

Och man utbredde sig i vidlyftiga betraktelser öfver denna märkvärdighet, från köket till rättarns, från rättarns till ladugården och sedan längst ut öfver prestgårdens ganska omfattande torpare och statareareal.

— Högfärdig var hon förut, sade pigan Fina till rättarens hustru. Men nu ska' en, min lif och knif, få se något etter värre. Men det ä' då för innerligt väl, att min städ-sel går ut vid Andersmessa.

— Ja, hon, är lycklig hon, Fina, svarade rättare-hustrun... Men vi andra få allt dra's me'na tills våra ryggar bågna under slafoket. Hade vi inte prosten att vända oss till när det blef för eländigt, då vore de' inte mycke' lönt te' vara kristen.

Siri stod just i begrepp att, i väntan på frukosten, göra några slag i trädgården bland dess nu prunkande höstflora, då hon på verandatrappan mötte prostinnan, som med ovanligt viktig min lade sin hand på Siris axel under det att hon brast ut:

— En så'n natt!... En så'n natt!...

Siri vände sina förvånade blickar mot prostinnans ovanligt sömniga ögon och frågade:

— Hvad menar tante?... Har det inträffat någon olycka?... Säg, har pappa?...

— Nej, kära barn!... Tvärt om! Tvärt om!... Kom in skall du få höra.

Och hon förde in Siri i matsalen, der de båda togo plats framför en riklig skånsk prestgårdsfrukost, af hvilken prostinnan genast bredde på åt sig en försvarlig limpsmör-gås, hvarefter hon bad Siri att följa godt exempel.

— Men farbror då? Kommer icke han ner?

— Nej, kära barn... Nog ligger han till tio i dag... Å, en så'n natt!...

— Nå, men hvad har då händt? frågade Siri med

stegrad nyfikenhet och förvånad öfver prostinnans ovanliga pratsamhet.

— Underliga äro Herrans vägar, kära Siri, fortsatte prostinnan, anslående en högtidlig ton... Men jag anade det, jag anade det!... Zacharias har alltid varit för tillbaka-dragen af sig... Det är jag, som gjort allt.

Hon kastade på Siri en blick, som syntes fordra ett erkännande af hennes stora förmåga. Men Siri uppfattade nog icke innebörden af denna blick, utan fortsatte i afvaktande lugn att skala sitt ägg, ett praktexemplar från prestgårdens hönseri. Prostinnan fortsatte:

— Aldrig har jag trott, att det kan hafva nytta med sig att icke kunna räkna till nio... Men så är det i alla fall... Kan du fatta nu då, Siri lilla?

Men det kunde icke Siri. Hon skakade sitt vackra hufvud och gaf prostinnan en hastig blick, hvori skönjdes lika mycken fruktan som förvåning... Tyst sade hon sig sjelf, att prostinnan bestämdt icke tålt vid den föregående qvällens festligheter. Hon ansåg sig emellertid böra säga något och sade därför:

— Tante talar så i gåtor... Och jag, som knappast fått en blund i mitt hufvud på hela natten...

— Kära barn, hvem har fått det?... Klockan var närmare ett innan vi åkte från lägret...

— Ett?... Drog det ut så länge? utbrast Siri öfverraskad... Såg tante till pappa innan tante och farbror åkte hem?

— Ja, för all del!... Men så fick han ett stort bref af kungen och...

— Ett stort bref? utbrast Siri, nu besluten att sjelf fråga för att få någon reda i gummans pladder... Hvad var det för bref?... Det vill säga, under hvilka omständigheter fick han brefvet?...

— Han kom in, när vi skulle äta, och så ställde han upp sig, rak som ett spjut, och så kom kungen fram med brefvet och så gick han...

— Pappa?...

— Nej, kungen! kan du väl förstå... Han gick och satte sig, och så började vi äta... O, du min store en så'n mat!... Der fanns nyrökt lax och der...

— Ja, snälla tante, nog kan jag förstå, att det fanns mat på kungens bord...

— Ja, dryck också, må du tro! Inte vet jag allt, hvad det kallas, men somliga voro i gröna glas och champagne sedan!... Två så'na der korkar har jag gömt hem, för de bli utmärkta till mina ättiksflaskor, och så fick jag en präktig bleckask, som de' varit kakor i, och...

— Men säg mig, snälla tante, nog förstår jag...

— Förstår!... Nej, aldrig i lifvet, när du icke varit med på en sådan fest... Nog har jag hört vid Bäckaskog, att det kunde vara fint, men aldrig har jag drömt mig maken... Bara man gjorde ett tecken, så kom det fram en fin betjent och gaf en allt, hvad man önskade... Smultron kosta väl nu, låt mig se...

Siri vred sig på sin plats af otålighet. Att nu få ett klart svar, på hvad hon helst ville veta, syntes vara omöjligt. Prostinnan hade kommit i riktig extase. Ofrivilligt måste Siri lyssna till dessa mera omständliga än tydliga beskrifningar och utläggningar af hvarje rätt och hvarje vin, som ådragit sig prostinnans uppmärksamhet.

Slutligen brast henne tålmodet. Nervöst reste hon sig upp från sin plats och bröt mot den vördnad, som hon var skyldig en äldre dam... Detta afbrott ingick emellertid icke alls i prostinnans plan. Hon grep ett raskt tag i Siris arm, drog åter ned henne på stolen och frågade högst förvånad:

— Nå men kära Siri! Vill du då inte veta, hvad kungen sa'?

En svag rodnad färgade Siris kinder. En blick af intresse syntes bryta fram ur hennes af nattvaket mörkringade ögon och hon tog åter plats, nu såsom mer uppmärksam åhörarinna. Prostinnan såg minst lika högtidlig ut som då hon om söndagarne presiderade i pastorsbänken uti G... kyrka. Derpå började hon:

— Jo man hade just sjungit och spelat den der sången »För kung och fosterland», som du vet, och så skulle vi hurra.

— Skulle tante?... afbröt Siri leende.

— *Naturligtvis!* Jag hurrar bra, må du tro... Då kom den der Lowin, auditören du vet, och störde mej... Men jag låter icke genera mig så lätt som du vet... Jag blef efter med ett hurra... och det var vår lycka det...

— Återigen en gåta, snälla tante! Förstår icke?...

— Jo, då blef kungen så glad så han tackade mig i alla gästernas närvaro... Och så sa' han något om tionde och slutade med att säga: Jag skålar med prostinnan!... Kan man tänka sig en så nedlåtande kung?... Ja, jag säger bara det, att maken till kung finns icke i hela världen... Och se'n, innan vi gingo, talade han särskildt med Zacharias, men han, stackare, har nu blifvit så glad så att jag icke kunnat få ur honom ett enda ord... Att Zacharias slutar som något stort, det är nu så godt som amen... Och nu förstår du, hvarför det kan vara bra att räkna fel ibland...

— Prostinnan reste sig, nöjd med att för en uppmärksam åhörarinna hafva fått lätta sitt hjärta. Hon ämnade skynda ut i köket, då hon hejdades af Siri, som med synbar oro frågade:

— Men träffade inte farbror och tante min far något sedan i går qväll?

— Nej!... Jo vänta!... Han lämnade visst Zacharias ett bref till dig.

— Ett bref?...

— Ja, något papper var det... Men i mörkret körde Kalle, som fått sig ett glas för mycket, i kull vid Grindtorpet, och då kom det der brefvet bort.

— Kom brefvet bort?

— Ja, nog letade jag i morse efter det... Men...

— Tante har icke fått tag i det? afbröt Siri otåligt.

— Nej... Och inte fins det i Zacharias kläder heller. Men var icke orolig... Har någon hittat det, så få vi det i

alla fall, för utanskriften var till dig, det såg jag då tydligt.

Liksom för att bekräfta prostinnans ord syntes nu en lång bonddräng klifva in i salen. I handen höll han en biljett, som han med åtskilliga fotskrapningar och breda bondgrin lämnade fram till prostinnan.

— Se här! utbrast värdinnan... Hvad var det jag sa'?

Och hon vände sig till drängen sägande:

— Tack min gosse!... Arlighet varar längst.

Siri fattade brådskande biljetten och gaf drängen en slant.

Prostinnan inföll på nytt:

— Gå då ut i köket, Lars, så får han en smörgås.

Drängen skrapade åter en gång sin ena träsko mot golvet och frågade:

— Snusar inte prosten?

— Visst snusar han, kära barn, svarade prostinnan något förvånad öfver frågan... Men hur så?...

— Jo, för då kanske det här är prostens dosa, sade drängen och drog upp en snusdosa ur sin ficka.

Prostinnan var icke sen att genast gripa den rätt dyrbara pjesen i det hon frågade:

— Låg den bredvid brefvet?

— Ackurat i dike', nådi prostinnan!...

— Godt!... Snuset är qvar ser jag... Fanns det icke något mer?...

— Något mer? Neej... Inte hvad jag kunde se...

— Jaså!... Nå, han skall väl ha sig en sup också för besväret... Men kom ihåg, att han inte bladdrar ut det här i socknen, för då så skall han få med *mig* att göra, skall han få se... Gå nu ut, han!...

Drängen var icke sen att efterkomma uppmaningen. Åter en skrapning och några tunga rullningar med kroppen, ännu ett bredt grin och så var den ärlige upphittaren utom dörren.

Prostinnan hade åter vändt sig till Siri i det hon sade:

— Slanten var onödig... Man skall icke skämma bort

folk.. Men du vill väl läsa ditt bref i fred, kan jag förstå?... Säg mig först bara en sak. Hvarför stannade du icke kvar i går... Vi letade alldeles fasligt efter dig både prosten och jag och de andra officerarna.

— Jag mådde ju icke bra, som tante vet.

— Kära barn! Man måste alltid må bra när man är bjuden till hofvet, svarade prostinnan med en ton, som förrådde, att hon kände sitt värde.

Och hon snurrade ut med näsan i vädret och händerna i sidorna, färdig att i dag sätta respekt i sjelfva Fina, hvilken, annars icke var den, som blef henne svaret skyldig.

Siri hade slitit upp sin biljett. Hennes nyfikenhet var lika stor som hennes oro... Andå i det längsta hade hon väntat sin far. Men när kalfaktorn kom och hemtade hästen, som hon utan lof begagnat sig af för hemfärden, och detta bud ej hemförde en enda skrifven rad, såsom hon hoppats, anade hon, att fadern i vredesmod ämnade bryta upp utan att ens säga henne farväl.

Brefvet var kort och lydde endast:

»Kära Siri!

Jag har stora nyheter att tala om för dig. Du får åka in till Christianstad, så att du hinner hem till i morgon förmiddag. Tiden tillåter mig icke nu att skrifva mer. Om en timme bryta vi upp.

Din tillgifne fader.

— Icke ett vredgadt ord! Han är således icke ond på mig! utbrast Siri, sedan hon läst om den lilla biljetten flera gånger. Och hon fortsatte i sina tankar: Men hvad kan det vara för stora nyheter, som han här skrifer om? Är det roliga eller tråkiga? Allt säger mig dock, att det måste vara något glädjande, ty annars hade han nog icke bedt mig komma så snart.

Och i glad förtröstan vek hon samman den lilla biljetten, som endast af en slump kommit henne till handa, och hon tänkte, i det hon stoppade de kärkomna raderna innanför sitt klädningslif:

— Och denna biljett hade så lätt kunnat komma bort, bara genom deras slarf på hemvägen... Bestämdt har den kungliga supén slagit både prosten och prostinnan åt hufvudet. Åtminstone var då icke tante sig lik i dag...

Hon försjönk en stund i funderingar. Derpå brast hon ut.

— Ett stort bref, sade tante... Ett stort bref som kungen gifvit min far!... Ah! Helt visst står detta bref i något sammanhang med de nyheter, som min far omnämner... O, jag tror jag dör af nyfikenhet, innan jag träffar honom!... Ack, att det redan vore i morgon... Men... Skulle jag icke lika gerna kunna resa hem genast?

Hon funderade synbart mycket allvarligt öfver denna sista fråga. Plötsligt reste hon sig och skyndade upp på sin kammare. I hast hade hon packat in alla de småsaker, som hon fört med sig till prestgården... Böcker, noter och klädningar kommo ned i hennes lilla koffert, och en timme senare stod hon fullt resklädd att taga afsked af prosten och prostinnan.

Men innan dess ville hon göra ännu en tur ut i trädgården. Drömmande syntes hon skrida fram öfver de vackra gångarna, der nu höstvindarna ystert dansade om i de granntfärgade löfkronorna. Blad för blad hvirflade ned mot den gulgröna marken, der gräs och strå liksom lifströtta smögo sig utefter jorden, rysande till i dödsfrossa då någon starkare il skakade deras späda lämmar.

Ja, sommaren var borta. Solens, blommornas och fågel-sångens tid var flydd.

Siri hade hunnit ned till den stora grinden, som förde ut till landsvägen. Drömmande stod hon der, lutad mot grindstolpen och lät blickarna ila framåt vägen.

Hon tänkte på den härliga majdag, då hon första gången färdades fram på denna väg... Luften var hög, solen strålade, foglarna qvittrade, och ur skogsdungen derborta öfver vägen hörde hon gökens klagande längtansfulla: Ku-kul... Ku-kul!... Hvad var det för gök?... Hvarifrån kom

hans siarebud?... Jo, från norr kom hans klagan, och »norr-gök är sorg-gök».

Sorg?...

Ja, hvad var väl hela hennes lif annat än sorg?... Hon föddes i sorg, och helt visst skulle hon äfven dö i sorg...

Men nu stod striden som hårdast. Nu måste hon taga det afgörande steget... Hon kände, att med denna sommar, som nu nått sitt slut, hade äfven hennes barndom och fria ungdomstid nått slutgränsen... Hon anade, att något nytt skulle komma, måste komma, lika oundvikligt som den ena minuten tränger undan den andra, lika visst som att på dag följer natt...

Hennes hjärta drog sig samman af en oförklarlig ångest. Hon tycktes sig gripas af ett osynligt ödes jernhårda fingrar och föras ut i en vild, brusande yra, full af bullrande gyckel och vansinniga upptåg... Hon såg sig naken piskas fram af rasande furier, som drefvo henne under larm och skrån mot en brant, utför hvilken hon till sist måste kasta sig för att undgå den tjutande massans slag.

Drömde hon då vaken? Var det hela icke bara en vision, som framkallades af hennes sedan gårdagsqvällen uppjagade nervositet, och som nattens vaka hade ytterligare förstorat?... Allt var ju ännu godt och väl... Hon följde ju än sin egen vilja... Och faderns lilla biljett från lägret andades ju icke den minsta förtrytelse för hennes uppträdande i Kronborgs tält, när den förrädiska reversen skulle underskrifvas... Nej, han lofvade ju henne *stora* nyheter, som otvifvelaktigt äfven måste vara *goda* när han nämde dem... Hennes far var hennes bästa vän; aldrig skrämde han upp henne med tråkigheter i förväg.

Hon kände sig på nytt lugnad. Tankespökerna flydde som morgondimman för solen, och med lättadt sinne styrde hon åter sina steg mot prestgårdsbyggningen för att säga till om skjuts för sin affärd.

Klockan var redan öfver tio. Helst skulle hon vilja komma i väg före middagen, och då skulle hon snart vara i sitt hem i god tid, innan solen gått ned, kanske äfven

undan det regn, som från tjocka moln när som helst hotade att falla.

Hon hejdade sig plötsligt i sin brådslande gång. Der borta stod en gammal mossbelupen bänk... Det var der som...

Hon fortsatte ej sina tankar, men hon drogs oemotståndligt, att än en gång, kanske, ja, helt visst den sista i hela sitt lif, sätta sig en stund på denna bänk, der *han* hade talat med henne om kärlek...

Och hon slog sig ned på denna plats; varmare om hjärtat och med högre färg på sina nyss helt bleka kinder... Ögonen fingo en liffigare glans, och tankens blickar spanade nu in i en värld, der lyckan log, lifvet lekte och timmarne flögo bort som sekunder...

Ah!... Hvarför var hon icke redan der?... Eller skulle hon väl någonsin komma dit?

Den stora bokens krona öfver hennes hufvud skakades i detta ögonblick af en brusande luftvåg... Ett regn af färgskrikande, vissna löf föll ned på den fläck, der Siri satt.

Förtrollningen var som bortblåst, och hon reste sig med en tung suck.

Allt var således endast tomhet, likt drömmen om sago-prinsen, som bar bort henne till salarna af »rödan gull», då när hon sof sin febersömn efter att första gången hafva mött hans blick.

Hur lyckligt om jag då fått somna in för evigt, tänkte hon. Somna och dö i min drömda lycka...

Mekaniskt hade hon dragit upp en liten dolk, som hon bar vid sitt skärp... Dess lilla skarpa klinga blixtrade till i en solstråle, som bröt sig mot dess blanka stål.

Hon såg sig spanande omkring, liksom för att se, om hon ej möjligen vore observerad af någon. Ingen syntes till. Allt var stilla. Endast från prestgårdens kök hördes prostinnans kommenderande stänmma blanda sig med den munviga Finas gälla diskant.

Siri närmade sig det stora bokträdet stam. Hennes vackra, välformade händer rörde sig liksom smekande öfver

den släta, jemna barken. Och så satte hon dolkens skarpa udd på en fläck, hvilken blänkte som renaste silfver... Och udden sjönk in i denna bark och vreds i ziratliga svängar, som mer och mer antogo formen af ett krönt C.

.....
Siri hade åter stuckit ned det lilla vapnet i dess slida.



Hon betraktade med en blick, hvori speglade sig ett utsägligt svärmod, det märke, hon ristat.

Länge stod hon försjunken i drömmar.

Plötsligt spratt hon till vid ljudet af steg, som ljödo mot vägens sand... Hon vände sig hastigt, och skulle just

utan att närmare gifva akt på hvem som kom, fortsätta sin väg, då en röst, som tycktes henne bekant, tillropade henne ett gladt:

— Siri lilla!... Siri!... Vänta!...

Siri vände sig om både brydd och förvånad. Under hela denna sommar hade hon icke en enda gång hört en bekant ungdomlig röst klinga sig till mötes i denna hennes sommarfristad. Hennes förvåning stegrades då hon på vägen fick se Berthe d'Ormont, hennes vis-à-vis i françaisen föregående qväll.

— Nej, men kära Berthe, du här?... utbrast Siri med ett tonfall, som allt för väl sqvallrade om hennes öfverraskning.

— Ja, tycker du icke, att det är underligt?... Jag kan icke veta, hur det kom sig... Men en oförklarlig oro har verkligen drifvit mig hit... Och...

— Oro!... Hvad menar du?... frågade Siri, ur stånd att längre lägga band på sin förvåning.

— Ack, kära Siri!... Sätt dig här på bänken, skall du få höra.

De båda flickorna togo plats på samma bänk, der Siri nyss hade setat. Den unga Berthe d'Ormont, som långt i från kunde kallas en fulländad skönhet, lät sina blickar tankfullt flyga ut öfver det bjärta höstlandskapet, och en lång stund satt hon sålunda försjunken inom sig sjelf innan hon fortsatte, utan att vända sig till Siri:

— Jag tror jag blir galen!... Mitt hjärta svider som af eld... O, om du visste!...

Siri lade sin hand på hennes axel och sade:

— Kära Berthe, hur är det?... Så eget, att du just skulle komma i dag, då jag står på resande fot,

— Skall du resa redan i dag?

— Ja, om en stund har jag tänkt... Jag har nyss packat in min lilla sommarutrustning och är i reskappa som du ser.

— Ja, jag ser det, jag!... Ack, så tråkigt! Och jag, som tänkte få stanna här hos dig hela dagen... Pojken, som

skjutsade mig, har jag redan skickat af. Han skulle ej hemta mig förr än i morgon. Ty ser du, jag ville just göra en riktigt lång visit... Det kom för mig i natt, och som du vet, är beslut och handling ett hos qvinnan... Ej minst hos mig.

Siri hade under denna väninnans långa utgjutelse fattat sitt parti. Nyfikenheten öfver de stora nyheter, som hennes far hade att meddela henne, var visserligen nog stark, att mana till oförtöfvadt uppbrott från sommarens korta idyll... Men å andra sidan blef intresset för väninnans oväntade besök starkare än den förra nyfikenheten... Hon kunde ju lika väl resa hem tidigt följande dags morgon och ändå vara punktlig enligt hennes fars i biljetten uttalade önskan... När hon därför vände sig till Berthe, sade hon beslutsamt:

— Vet du hvad?... Jag reser icke i dag... Jag väntar till i morgon.

— O, så roligt! kom det till svar... Nå då skola vi riktigt, riktigt prata bort en dag... Tack, tack snälla rara, Siri... Du kan icke ana hur glad du gör mig.

Och hon öppnade sin famn och drog Siri till sig med en våldsamt, som icke just var egnad att minska Siris förvåning, då hon gjorde ett svagt försök att frigöra sig från detta famntag. Men Berthe höll henne fast i det hon sade:

— Nej, nej! Jag släpper dig icke förr än du nu säger, att du riktigt är min vän.

— Du är så underlig, Berthe!... Jag förstår ej, hvad som går åt dig... Hur menar du?... Och hvarför frågar du så?

— Ack, jag må väl fråga... Lång är den tid, som gått sedan vi sist sågo hvarandra... Våra vägar hafva skilts betydligt, och båda hafva vi ju nu rätt att kunna kallas »stora damen»... Men säg mig nu... Är du samma Siri som förr?... Kan jag lita på dig som på en vän?...

— Ja, det kan du, svarade Siri, med en dyster aning om, att hennes vänskap skulle sättas på ett svårt prof...

Och hon fortsatte i det hon reste sig, orolig öfver den blick, som Berthe syntes kasta på det träd, der Siri nyss ristat in en del af sitt hjärtas hemlighet.

— Här blåser det kallt, Berthe! Vill du som jag, så gå vi upp på min lilla kammare sedan jag först fått presentera dig för prosten och prostinnan... Eller kanske du hellre vill, att jag gör det vid middagen?...

— Ja, ack ja!... Mycket hellre det... Ty först vill jag tala riktigt allvarligt med dig; ja, riktigt öppna hela mitt hjärta.

— Nå då kan jag helt visst bereda mig på åtskilligt nytt från en värld, som jag icke haft tillfälle att...

— Hvad menar du?...

— Jo, helt enkelt, att du för mig låter hågkomster från dina många resor, der ute i den stora världen, komma fram till mig, lilla stackare, som knappast känner till Skåne, svarade Siri med en suck.

— Ja, sedan, svarade Berthe, i det hon tog Siri om lifvet och sålunda qvarhöll henne, under det att de båda flickorna helt sakta styrde sina steg mot prestgården... Först måste du dock höra min hjärtebikt... *Du* just!... Ty *du* skall bäst förstå mig...

— Jag?... utbrast Siri häpen... Skall jag? Hur så?...

— Jo! Men svara mig först riktigt samvetsgrannt på en fråga?

— Det skall jag bara jag kan... Hvad vill du veta?

— Jo, är du icke kär?

En rodnad, mörk, som purpur, gled öfver Siris kinder. Denna fråga träffade hennes hjärtas finaste fibrer och gjorde henne för en lång stund mållös... Berthe, som med skarp blick följt denna förlägna skiftning i Siris ansigte, sade slutligen.

— Nåväl! Jag behöfver icke fråga... Jag *ser*, att du är kär.

— Men Berthe då!... Hur kan du tro?... Det var något helt annat, som...

— Ja visst; ja, visst!... Nog må du tro, att jag, som

varit kär minst tio gånger, förstår den der symtomen. För resten...

Och Berthe gjorde en tvär vändning och syntes med raska steg styra hän mot den bänk, der de nyss setat. Och i det hon brast ut i ett skalkaktigt skratt fortsatte hon:

— Hvad gjorde du vid bokens stam när jag kom?... Följ mig, skall du få bevis på att du *är* kär.

Siri kunde af förskräckelse icke svara ett ord. Hon skälfde, som om hon stått inför en dödlig fara... Berthe hade redan hunnit nästan fram till den förrädiska stammen, när Siri samlade hela sin kraft och ropade:

— Berthe! Gå icke dit!... Jag blir då din ovän för evigt!

Berthe hade hejdat sig. En stund syntes hon tveka. Men så sprang hon åter emot Siri med öppna armar i det hon brast ut:

— Till ovän vill jag aldrig hafva dig!... Och jag vet ju redan, hvem föremålet är.

Hon ville på nytt sluta Siri i sin famn. Men denna drog sig raskt undan i det hon kastade på Berthe en mörk blick och sade:

— Du, du ljuger Berthe!... Du *kan* ej veta...

Väninnan syntes brydd. Häftigheten i Siris röst, och det skarpa ordet gjorde henne svarslös för ett ögonblick. Så drog hon sig några steg längre bort från Siri och sade:

— Kors, hvilken ton! Skall nu det vara en hemlighet, som alla redan veta?... Tror du inte, att man i går...

— Tyst! Tyst!... Jag förbjuder dig, afbröt Siri med samma häftighet som nyss.

— Gerna! Men nog måste du medge, att du nu gör dig löjlig?... Löjtnant Kronborg sade sjelf...

— Kronborg? ropade Siri i det en lugnande balsam lade sig på hennes gnagande oro... Löjtnant Kronborg? Hvad sade han?...

— Hur skall jag våga säga det?... Du har ju stråneligen förbjudit mig...

— Förlåt mig!... Jag är så nervös... Jag vet icke hur

det kommer sig... Men jag blef nyligen så svårt skrämnd genom en malheur, som träffade mig, att...

— Förstår!... Ack, äfven jag har blifvit så nervös på sista tiden... Jo, här skall du få höra. Jag kom händelsevis i går att sitta vid ett bord helt nära, der löjtnant Kronborg stod i samtal med en annan officer. — Jag kan försäkra dig, att jag icke lyssnade. — Men hur det nu kom sig, hörde jag Kronborg säga: — »Ja till våren är man gifta karlen»... Den andra officeren svarade då: — »Såå? Skall du gifta dig så snart? Är det kanske malplacé, att jag frågar med hvem?» — »Nej icke alls», svarade Kronborg... »Det är Skånes fagraste ros!» Den andre syntes fundera en stund, derpå svarade han: »Från hvilket orangeri, om jag får be?» — Kronborg svarade — »Christianstad!» — »Ah, då förstår jag», sade hans vän, »Du menar fröken Silfvercreutz?» — »Alldeles», replikerade Kronborg... Och nu kan du ju förstå, hur jag visste, att du var kär, äfven innan jag såg dig stå och rista i den der boken.

Berthes pladder kom som hjälp i nöden för Siri.

Hon måste rädda sin farliga hemlighet med en lögn. Hon tog på sig en min, som skulle tolka lika mycket bryderi som förtrytelse när hon svarade:

— Ingenting är ännu afgjordt, kära Berthe. Och jag tycker sannerligen, att...

— Alla herrar äro sig lika, kära Siri, svarade Berthe hvilken syntes fastna i snaran... Egentligen borde en karl aldrig vara skapt med talförmåga i vissa fall, och aldrig då det rör samtal om qvinnor... Men Kronborg är ju en treflig gosse, och rik, kära du, mycket rik... Gratulerar!

Siri gjorde en ironisk nigning och svarade:

— För tidigt att sälja huden innan björnen är skjuten.

— Tror jag visst! Han såg då så förälskad ut som en klockarekatt. Men så är du ju också så söt som en...

— Nej, spar för all del dina artigheter, afbröt Siri, glad öfver sin lyckade list... Men nu äro vi framme vid mitt sommarresidens, och nu skall du också få se, hur jag har bott som inackordent i ett presthus på landet.

Och de båda flickorna stego upp för trappan och sutto snart i samspråk vid några förfriskningar, som Siri skaffat in på sitt lilla hemtreffliga rum.

Siris egen oro öfver de följder, som kunde hafva framkallats för den händelse, att den pratsjuka Berthe d'Ormonte hade fått se det monogram, hvilket Siri ristat in i bokens bark, hade tills nu lagt band på hela hennes tankekraft. Hon bäfvade för dessa följder, likt en tjuf, som plötsligt ser sig gripen på bar gerning, och hon fördömde den vansinniga ingifvelse, som drifvit henne till en så oförsigtig handling, hvilken, sedd af främmande ögon och tolkad af främmande tungor, skulle utsatt hennes hela qvinlighet för hånets, förtalets och de onda utläggningarnas giftiga pilspetsar... Räddad bakom sin nödlögn, hvilken Berthe d'Ormonte syntes upptaga såsom ett förläget medgifvande, vaknade nu Siris hela intresse att få veta den egentliga orsaken till Berthes ovanliga besök.

Hennes uppträdande föreföll Siri så mycket egendomligare, som någon verklig och innerlig vänskap aldrig förr egt rum mellan henne och Berthe. Hela denna unga dams lifssfär hade omfattat allt, som Siri Silfvercreutz saknade. För Berthe d'Ormonte låg rikedom, hög börd, lysande framtid och allt lifvets goda utbreddt som på en jemn väg, der intet hindrade henne att gå fram eller att hvila efter behag. Hennes umgänge hade aldrig sänkt sig ned till en så pass ringa samhällsklass, som den Siri var länkad vid, den fattiga adelsfrökens prekära ställning i lifvet. Och allt detta, jemte mycket annat, var ju tydligen anledning nog, att nu väcka hennes intresse för en väninna, som egentligen aldrig varit hennes väninna, men som nu så helt plötsligt trädde fram med alla vänskapens kraf.

Men hur det kom sig syntes Berthe icke nu så ifrig som nere i trädgården att få öppna sitt hjärta. Samtalet flög ut till minnen från pensionslifvets dagar och mycket annat, som visserligen äfven intresserade Siri, men, som dock icke nöjaktigt förklarade anledningen till Berthes besök i prestgården...

Siri hade en fråga på sina läppar, men insåg snart, att denna vore minst lika taktlös, som Berthes antydning om att Siri vore kär. Och Siri var af en allt för finkänslig natur, att af nyfikenhet vilja rifva om i andras hjärtegemömmor. Berthe syntes hafva ändrat mening, och Siri ansåg sig hafva nog af sina egna hjärteangelägenheter; ja, mer än nog.

Under muntert prat flög tiden fort. Innan Siri visste af det, hördes middagsklockans manande ljud. De båda flickorna gingo ned. Berthe d'Ormonte blef presenterad för den gästfria prestfamiljen, som hon observerat redan på supén föregående qväll, och samtalen var snart i full gång mellan henne och prostinnan, hvilken ej hade uttryck nog granna, att måla konungens, Carl XV:s, visade artighet och stora nedlåtenhet mot en ringa prestfru på landet.

Siri gaf under middagens lopp prostens del af hennes fars vilja, att hon redan följande dag skulle infinna sig i Christianstad, och afresan bestämdes till klockan sex instundande morgon.

Efter kaffet gingo de båda flickorna åter upp på Siris rum, som under natten äfven skulle delas af Berthe. Prostinnan ville erbjuda sjelfva högtidsrummet åt en så förnämlig gäst som en nära nog furstlig dam... Men Berthe afböjde detta med bestämd tacksamhet.

Skymningen hade redan fallit på... Den tända lampan spred ett värmande behag öfver Siris lilla rum... Derute hveno höstvindarna med stigande våldsamt och regnet hördes smattra mot rutor och tak.

— Ack, hvad det ändå kan vara treffligt i ett sådant här litet rum, hördes Berthe brista ut med en suck, sedan de båda flickorna länge setat försjunkna i sina egna tankar.

— Ja, nog tycker jag det, svarade Siri och spratt upp... Men du, som är så bortskämd vid den stora världens förfiningar, du skulle helt visst icke i längden trivas i en dylik milieu?

— Jo, svarade Berthe med ovanlig bestämdhet... Jag

skulle vilja lefva och dö i ett sådant här litet rum, om jag bara...

Hon tvärstannade. Siris ögon mötte hennes blick med förvåning när hon frågade:

— Om...?

— Siri! utbrast Berthe med djupt allvar... Skulle du kunna bära den smärta, som en qvinna måste känna, då hon med bestämdhet vet, att hon aldrig kan få den, som hennes hjärta tillber, älskar, afgudar?...

Siri spratt till. Hon måste böja sig ned liksom sökte hon något på den tarfliga trasmattan, för att hennes rodnad ej genast skulle falla Berthe i ögonen.

— Du svarar ej, Siri? fortsatte Berthe... Hörde du ej min fråga?...

Siri reste sig upp och gick fram till fönstret, öppnade detsamma för att hemta luft mot den beklämning, som hotade att qväfva henne.

Äfven Berthe hade nu rest sig och gick också hon fram till det öppnade fönstret. Hon lade sin arm om Siris lif i det hon på nytt frågade:

— Hörde du ej, hvad jag sade?... Nå, jag medger, att frågan kan synas för svår för dig... Du är lycklig och har ju redan så godt som fått den, du älskar och...

— Berthe!... Jag ber dig!... Icke så!... afbröt Siri med en rysning... Jag hörde, hvad du frågade och jag förstår dig...

— Ack, du kära!... Du *vill* förstå mig... Men du skall ändå icke i alla evigheters evigheter kunna fatta det oändliga svalg, som skiljer mig från den, jag älskar till vansinne... Ej jord, ej himmel kan hjälpa mig, och till ingen vågar jag vända mig att söka tröst... Ah!...

Och hon sjönk ned på stolen bredvid Siri, och en flod af tårar strömmade fram ur hennes mörka ögon.

Siri vågade icke röra sig. Hon vågade ej med ett ord, en suck förråda huru väl dessa bittra ord, denna gripande smärta kunde härja henne sjelf... Hon vågade icke ens tänka derpå.

Blek som en död hade hon böjt sig långt ut genom fönstret. Det strida regnet vätte hennes rika hår och strilades ned på hennes bara hals.... Men hon märkte det ej.

Vindens tjut och de klagande tonerna, som stormen kallade fram, då den kastade sig mot trädens grenverk, läto nu i hennes öron såsom en ljufvig musik, hvilken fullt harmonierade med det oväder, som rasade i hennes själ.

Allt för väl fattade hon Berthes förtviflan. Allt för väl såg hon i hennes qual sin egen smärta...

En varm känsla af medlidande smög sig öfver henne... Och efter hand lugnad, och med de brännande pulsarne nu något svalkade af höstens raseri, böjde hon sig ned öfver den gråtande väninnan och hviskade:

— Berthe!... Berthe!... Du *måste* lugna dig... Du är helt visst icke den enda qvinna, som lider eller lidit dessa qual... Och än skola helt visst många qvinnor liksom nu du få känna dess sveda...

Berthe slog upp sina tårdränkta ögon, blickade med ett uttryck af tvifvel på sin väninna och sade:

— *Du* tror?... Ack, nog vet äfven jag, att det finns, har funnits och kommer att finnas bittra kärlekssorger... Men ser du, lilla Siri, det gifves ett fall, och detta är ...

Hon hejdade sig på nytt och gaf Siri en förstulen blick.

Siris smärta var ej mindre än Berthes, men hennes själsstyrka större. Hon hade i detta väninnans uppträdande liksom sett en spegelbild af sitt svagare jag. Motivet till Berthes qual fattade hon dock ännu ej i hela dess vidd. Hennes kännedom om kärlekens lif var dunkel. Hon hade ju sjelf helt nyligen först vaknat till insigt om, att kärlekens fanns till i andra och högre former än de, som pensionslifvet och skolböckerna drogo fram. Men redan genom denna lilla hastiga blick bakom den passionerade kärlekens förlåt, der man och qvinna strida och

besegra hvarandra, hade Siri fått en känsla, eller rättare en svag förnimmelse af, att kärleken kan vara ett oerhördt lidande, helt visst det största onda, som fins på jorden.

Berthe hade visat henne ett fall, som i så mycket syntes harmoniera med hvad hon sjelf erfarit... Kanske var det här en man, som redan förut var bunden, åt hvilken hon skänkt sitt hjärta och sin tro?... Eller kanske denne man icke alls älskade henne?... Nå, hvilket som helst... Berthe hade nu kommit till henne för att lätta sitt hjärta... Siri vore nog — hon kände det sjelf — icke den rätta, att i detta fall kunna gifva tröst och frid. Hon var ju sjelf i ännu svårare fördömelse...

Men hon egde qvinnans djupa medkänsla för likars lidanden. Och så långt hon kunde, ville hon äfven trösta.

Hon lade sin arm om Berthes hals, och i det hon böjde den gråtandes hufvud bakut, blickade hon henne yarmt i ögonen i det hon sade:

— Berthe!... Sorgen, som du känner, kan dock helt visst dödas äfven den...

— Nej, nej, vid Gud, tusen gånger nej!

— Hör mig med lugn, Berthe!... Jag vet, att det lindrar den, som lider, då hon hör att äfven en annan lider samma plåga. Hur mycket mer skall det icke då lindra, då man får veta, att en annan lider ännu mer än en sjelf. Om nu jag kan öfvertyga dig om, att din smärta måste vara *mindre* än min, då...

Berthe rusade upp likt en furie. Hennes blickar borrade sig in i Siris, när hon grep henne om armen, och hviskade med ett hotfullt tonfall:

— Siri!... Du vet icke, hvad du säger...

— Lugna dig! Lugna dig!...

— Men säg mig då, i hvilket afseende är *du* så mycket olyckligare än jag?... Förklara!... Ha ha ha!... Du *tror*, att det finns motstycke till ett mer sataniskt lidande än mitt... Nå väl!... Låt mig höra då!...

Siri ryste... Denna vildhet, som intet syntes kunna

kufva, skrämde henne, denna blick, som förrådde en tårande själsbrand, gjorde henne förskräckt... Så, just så, måste visst en qvinna visa sig, då hennes kärlek blifvit hat.

Hon svarade ej. Hvad skulle hon väl också kunnat svara på detta vilda utbrott?... Äfven om hon lagt fram hela sin dystra, men ack, ändå så innerligt älskade hemlighet, för denna starka passion, denna kärlek så brännande som smältdt jern — skulle hon icke kunnat lindra.

— Nåå?... Hur går det? hväste Berthe fram. Ah!... Jag tror tillförsikten sviker dig, när du som bäst tycker dig ega den... Ja, ser du Siri. Så är det alltid, och så blir det evigt med oss qvinnor då det gäller vår innersta, ömtåligaste känsla... Jag tror dig!... Jag tviflar icke alls på, att äfven din kärlek kan vara hopplös... Du kan ju till exempel älska en man, som redan är bunden...

— Berthe!... Tig!... Du gör mig vansinnig! ropade Siri utom sig af sårad qvinlighet... Du...

— Nej, vänta, min lilla vän... Vänta... En dylik kärlek hyser äfven jag... Men hör nu... Här är just det mest djefvulska... Ha, ha, ha! jag skulle kunna skratta mig till döds... Ha, ha, ha!...

Siri ville skynda ut. Men Berthe grep henne på nytt hårdt om armen. Och på nytt hördes hennes ohyggligt irriterade stämma när hon nu närmade sin mun till Siris ena öra och hväste:

— Siri lilla!... Hur tror du det känns, att vara kär i kungen?

Ett högt skri banade sig väg öfver Siris läppar, ett skri, som tycktes komma från de eviga smärtornas rike. Medvetslös föll hon ned på mattan, under det att öfver henne lutade sig en qvinna, som i allt visade ondskans glädje öfver att få göra ondt, och dess jubel när det onda är gjordt.

Snart rycktes dörren upp. In rusade prosten och efter honom prostinnan och pigan Fina.

Alla visade tecken till den största förskräckelse. Siri



Snart rycktes dörren upp. (Sid. 174).

bars till soffan, men medvetandet syntes ej så snart vilja återkomma, trots alla ansträngningar.

På alla frågor gaf Berthe d'Ormont endast undvikande svar. Siri hade stått i det öppna fönstret och antagligen blifvit kall, hon skulle gå ned, träffades af svindel och föll med ett högt rop.

Läkare blef i hast efterskickad. Han konstaterade, att någon fara ej syntes vara på färde. Pulsen var något orolig, men patienten skulle helt visst komma till sans litet senare på natten. Något medicin ordinerades, stark värme tillrättades.

Med läkarens skjuts följde Berthe d'Ormonte från G... prestgård, redan samma qväll.

När hon satt sig upp bredvid doktorn i det allt annat än bekväma fordonet, som dock hade sufflett, sade prosten när han stängt dörren:

— Hör du, gumman min. Hvad var det der för en flicka?

— Fröken d'Ormonte, vet du ju.

— Nej, du Eva!... Det var en ond ande...





TIONDE KAPITLET.

Ett qvinnorof.

På kyrkbacken i Christianstad suto två medelålders män i lifligt samspråk dagen efter de händelser, som skildrats i föregående kapitel.

Båda voro civilklädda, men att döma af den till utseendet några år äldre mannens hållning kunde man lätt se att han var militär... Den andre deremot gaf intryck af

att höra till köpmannakåren och särskildt den kategori, som allt för tydligt lägger i dagen att penningen regerar världen. Den förre var major Silfvercreutz, den senare Christianstads förnämste handlande, Peder Madsen, af dansk extraktion, hvilket äfven var lätt att höra på hans med danska uttryck rikt späckade svenska.

— Ja, som ni hör, min bästa ryttmästare...

— Major,... rättade Silfvercreutz, väl för tionde gången.

— Ja, major, ville jag säga... Det är i dag icke en timma för tidigt, att jag säger rent ut, hvad mitt hjärta längtat efter... Jag har sedan två år med stor kärlek sett er dotter, och det är endast för hennes skull, som jag haft så långt fördrag med er skuld till mig... Och...

— Men min bästa herr Madsen!... Jag förstår verkligen icke, hvarför ni sammanställer denna affär med edra känslor för min dotter? afbröt Silfvercreutz med retande tonfall... Eller kanske ni hyser den meningen om mig, att jag håller min dotter till salu åt högstbjudande, liksom ni gör med edra varor under realisationsauktionerna?... Nej, vet herr Madsen! Nog har jag sett, eller rättare sagdt, hört talas om, hur mamsell Madsen, eder dotter, blef såld — ja, uttrycket är kanske skarpt, men dock träffande — alldenstund hon måste bryta med sin ungdomskärlek för att gifva sin hand åt den gamle klockaren. Men Siri får, som sagdt, följa sin egen böjelse då det rör hjärtats angelägenheter.

Man skulle kunnat vänta, att den värde Madsen vid dessa ord, som voro tydliga nog, borde brusat upp och gifvit svar på tal, beträffande sin dotters »försäljning» åt den både rike och betydande Christianstadsklockaren. Men detta syntes icke ingå i hans plan. Med djupsinnig min tog han upp sin pastilldosa och stoppade in en af dess pepparmynt-karameller mellan sina tjocka läppar. Till utseendet mycket oberörd af hvad han nyss fått höra svarade han:

— Ni har verkligen fått en skef synpunkt på tingen,

min bästa rytt... nej, major ville jag säga... Min dotters kärlighet till den pjasken, i hvilken hon, stackars barn, förgapat sig, kunde jag ju slett icke fördraga med likgiltiga blickar. Och då jag blef rädd för all den lättfärdighet, med hvilken de unga hängifva sig åt sina passioner, må ni väl för fänden lätt kunna räkna ut, att jag som förständig fader slutade upp med honom i mina affärer och gaf min dotter åt en man, som kan draga fram en hustru... Hvarför dessa afvikelser från ämnet?... Jag är i dag fast besluten att höra edert sista ord i denna sak... Och sedan vill jag säga mitt sista ord.

— Herr Madsen har hört mitt svar. Skulle Siri, hvilket jag har all anledning att betvifla, vara af en annan mening och föredraga er, så må detta blifva hennes ensak... Men min tro är, att våra barns lycka icke är ensamt beroende af penningar...

— Så! Det är eder tro... Jag ber i så fall om ursäkt... Jag har likväl både öron och ögon i bästa kondition... Och hvad jag vet, det vet jag...

— Förstår icke? svarade majoren, i det en mörk blick bröt fram... Hvad är det, som herr Madsen vet?

— Åtskilliga ting... Men bland annat, att eder dotter i dessa dagar skall knyta en förbindelse med en militärperson.

— Såå? Då vet herr Madsen mer än jag, svarade majoren med ett kort skratt.

— Ja, jag vet detta, fortsatte dansken något hetsigare... Och jag vet långt mer... Denne officer är en lättsinnig fyr, och... flere af hans papper ligga i min kassakista.

Majoren spratt till. Det låg något irriteradt i rösten när han frågade:

— Hans papper?... Herr Madsen menar väl icke löjtnant Kronborg?

— Just han, svarade dansken med ett hvasst skratt, som lät likt en gnäggning... Ni ser, att jag icke är så gallet underrättad.

— Skulle Kronborg hafva så dåliga affärer? Eller...

— Dåliga affärer!... Nej, hans ställning är charmant... Men ser ni, herr rytt — nej, major ville jag säga — Kronborg vill gerna, att jag ombestyr hans affärssaker. Ja, det är därför en eller annan liten mindre säker revers blir lemnad till mig.

Major Silfvercreutz kastade en förstulen blick på dansken i det han tänkte: Skulle Kronborg möjligen redan hafva gjort sig af med reversen från lägret och lemnat den till Madsen? Jag har ju tre månader? Detta vore ju ett fulländadt skurkstreck...

Med en blick, som syntes genomtränga danskens tjocka glasögon och bana sig välgångt in i dennes hufvud, sade han:

— Kronborgs affärer intressera mig icke alls... Och jag kan verkligen icke förstå, af hvad anledning herr Madsen gör mig delaktig af dem?

— Men det förstår jag, svarade dansken, i det han med en vridning gjorde sig fri från Silfvercreutz' blick... Ni säger, att eder dotter skall få taga sig en man efter hennes eget sinne... Nå!... Då vill jag endast lägga till, att jag vet, att hon *icke* alls vill ha Kronborgs hand... Hon älskar med andra ord icke denne rike officer; men det är genom *er* vilja, som det skall bli äktenskap mellan dem.

Han tog en ny karamell och väntade på verkan af sina ord.

— Hur vet herr Madsen det? frågade Silfvercreutz med en ny skarp blick.

— Hur jag vet den saken, må vara *min* hemlighet... Alltså, jag vet det!... Och då ser ni godt, att jag uppfattar, att äfven ni vill hafva en rik man till svåger... Det regnar just icke pengar, tillade han liksom mer för sig sjelf.

— Hon älskar Kronborg efter hvad jag vet, svarade Silfvercreutz undvikande.

— Det må ni säga en annan än mig... Hon vill allt annat än att få Kronborg till man. Och då nu sakerna stå på en sådan fot, kan det ju icke anses vara hänsynslöst att jag, som älskar henne lika högt som Kronborg,

äfven lägger min förmögenhet för hennes fötter... Mitt namn är lika godt som Kronborgs, och min förmögenhet liksom min längtan efter henne större än hans, och derfor...

— Nej, nej! Sluta upp för all del, min bäste herr Madsen, afbröt Silfvercreutz ej utan ironi. Det är ju Siri och icke mig, som ni vill gifta er med... Nåväl!... Fråga henne sjelf...

Dansken funderade ett ögonblick innan han svarade:

— Må göra! Dock vill jag nu gerna hafva ett bestämdt svar äfven af er...

— Jag tänker icke bruka mitt maktspråk mot henne i en så ömtålig sak, svarade Silfvercreutz kort.

— Men betäffande Kronborg kan ni göra det?...

— Det har jag aldrig gjort!

— Nå!... Lika godt!... Klockan tolf väntar jag ert besök på mitt kontor. . Summan är fyra tusen riksdaler... I annat fall...

— Oroa er icke, herr Madsen, svarade major Silfvercreutz kyligt i det han reste sig... Ni skall få penningarna på slaget... Adjö!

Lugn i medvetandet om att kunna hålla sitt löfte, tack vare de penningar, han redan erhållit på Kronborgs vaxel, gick major Silfvercreutz med stram hållning från Madsen och dennes giftassjuka pladder.

Med tecken till den yttersta förvåning hade dansken hört majorens ord. Längre satt han kvar på kyrkogårdsbänken och lät sina lurande blickar följa den bortgående, som med raska steg syntes taga vägen mot Stora torget.

Denne handlande Madsen — grosserere Madsen, som han älskade att kalla sig sjelf — var, som sagdt, en af Christianstads rikaste personer. Medlem af stadens komunalstyrelse, hade han äfven mycket att säga beträffande platsens förvaltning. Och som han dessutom var stor jordegare i länet, ansågs han till och med i inflytande kunna mäta sig med sjelfva landshöfdingen beträffande vissa fall, der hans penningar kunde komma med slående maktspråk. Enkling sedan flera år, hade han endast ett barn, en dotter,

hvilken på sin penningen afgudande faders vilja måst gifta sig med stadens mycket förmögne f. d. klockare, som dref en högst vinstgifvande handel med »goda papper», sedan han slutat sin befattning vid kyrkan.

»Grosserere» Madsen hade god blick för qvinliga behag. Man hade åtskilliga historier om detta i den lilla residensstaden vid Helgaån, och man hviskade ganska högt — åtminstone så högt man tordes för den mäktige mannen — om ett och annat kärleksäfventyr af rätt betänkelig art, der Madsen spelat en roll af tvifvelaktig moral.

Hans enklingsvåning var inredd på det komfortablaste vis, samt omfattade hela första våningen i hans vid Stora torget belägna egendom, ett af de vackraste husen i staden. Och från denna ungarlsvåning i stor stil, var det icke alls ovanligt att få höra stoj och skratt, muntra visor och pianospel långt in på nätterna. Stadens kaffesystrar kunde bäst lägga ut omfattande beskrifningar på dessa grosshandlar Madsens aftonunderhållningar, som alltid stego till sin kulmen så snart ett resande teatersällskap hemsökte staden för att gifva föreställningar i den i närheten af kyrkan belägna teaterladan.

Madsen svärmade annars för förnäma bekantskaper. För adeln hade hans beundran tagit de mest offervänliga uttryck, och hans största sorg var den, att dottern icke kunnat få sig en friare med vapensköld på Riddarehuset. Orsaken var nog den, att ingen »riddare» var nog hänsynslös att våga fläcka sin sköld med det Madsenska namnet, hur förgylt det än kunde vara.

När således icke dottern blef adelsfru, ville han nu sjelf knyta ett adelsnamn vid sitt eget. Och det var därför, som hans aristokratibeundrande blickar kommit att falla på ryttmästar Silfvercreutz' vackra dotter. Sättet att vinna sitt syfte hade han snart funderat ut. Silfvercreutzarna voro fattiga. En förbindelse med Madsen skulle häfva denna brist. Ryttmästaren var oftast i penningeförlägenhet. Madsen skulle generöst skaffa honom små lån, och till belöning tviflade han icke alls på, att få faderns sam-

tycke den dag, då han ryckte fram med en anhållan om dotterns hand. Som man ser var denna plan ungefär densamma, som Kronborg betjenade sig af. Hvilket ej heller var underligt, då det just var auditör Lowin, som konstrueradt intrigen åt dem båda. Madsen räknade Lowin till sina »bästa vänner» och lånade ofta dennes råd då hans egen förslagenhet tröt.

Genom sqvallret, som alltid haft telegraf, hade Madsen emellertid snart fått reda på, att äktenskap mellan Kronborg och Siri Silfvercreutz var under planläggning.

Det var detta han nu ville förhindra, och det var därför han, tidigare än ämnadt, bar fram sin hjärteangelägenhet för Silfvercreutz, som han till sin förvåning hörde hafva avancerat till major.

Han hade sett hur den nyutnämde majoren styrde sina steg ned mot Stora torget sedan han vikit in på Kyrkogatan, der Madsen förlorade honom ur sigte.

Den säkerhet, med hvilken Silfvercreutz hade uppträdt, gaf Madsen åtskilligt att tänka på. Han hade lofvat, att på slaget tolf infinna sig på Madsens kontor, och han såg ut att hålla ord, hvilket han för öfrigt alltid hade gjort. Men i stället att glädjas öfver denna rätt sällsynta dygd af en låntagare, betraktade Madsen nu detta som ett dåligt omen för framgången af frieriet till den vackra Siri. Och han kände sig för första gången i sitt lif förargad öfver att med sådan visshet kunna motse en punktlig liquid.

Pastilldosan kom åter i rörelse, liksom ville han ur denna hemta någon god ingifvelse. Men en pastill tycktes icke hjälpa, ej heller två, hvilket dock var den största qvantitet, som någonsin konsumerades af honom på en gång. Han blef därför oroligt förvånad då hans klumpiga fingrar mekaniskt fördes upp mot de sinliga läpparna, och en tredje pastill letade sig väg till hans mun. Hastigt reste han sig upp från bänken. Brådskande stoppade han tillbaka detta öfverflöd, i det han tänkte:

— Hm! Jaså det låter på detta vis... Jag tror till och med att han irriterar mig att taga fler pastiller än van-

ligt... Hm!... Få se!... Få se!... Jag har aldrig förr haft otur med flickor, och det skall nog gå bra äfven denna gång... Hon skall bli min...

Och han tog ut stegen, mumlande en hel del ord, hvilkas innebörd tydligen visade, att den penningedryga »gros-serere» Madsen nu fått kinkigare affärer i sitt hufvud, än han nyss beräknat kunna klarera.

Liksom majoren vek Madsen in på Kyrkogatan, svängde öfver Stora torget och derefter uppåt Östra Storgatan, der han i närheten af Tyghuset hade sin affär.

Silfvercreutz hade redan varit inne på länets sparbank och lyftat de af Kronborg lånade sex tusen riksdalerna, som utan vidare blefvo utbetalta. Han tog sig derpå en liten titt in till högvakten i Kronhuset, der han hade att göra upp en mindre skuld med en kapten vid Wendes artilleri. I sällskap med denne styrde han sedan med ovanligt upprymdt sinne sina steg till Frimurarelogens källare, der en liten läcker frukost skulle stilla magens kraf.

Under måltiden vände sig artillerikaptenen plötsligt till Silfvercreutz sägande:

— Nå, det må jag då säga, din utnämning till major kommer säkert att sätta myror i hufvudet på åtskilliga.

— Såå!... Tror du det? svarade Silfvercreutz... Tycker du, att den kom för tidigt?

— Nej, visst icke... Förstå mig rätt!... Jag menar bara, att omständigheterna kunna synas något ovanliga... Annars brukar...

— Ja, annars, svarade Silfvercreutz afbrytande och med viss nervositet... Om det nu någon gång icke går precis i de gamla hjulspåren, tvärt är man framme med sina dumma utläggningar. Jag tycker för min del, att äfven jag någon gång kan hafva rätt att fordra en uppmuntran, som jag verkligen tror mig vara förtjent af.

— Naturligtvis, bäste bror, svarade kaptenen, som hette Stålsköld. Du mer än många andra hästkarlar för öfrigt... Det är endast nyheten, som...

— Ja, Christianstad är och förblir en småstad och en

krämarestad framför allt, låt vara, att den har gamla krigareanor ända sedan Gustaf Adolfs tid... Det danska blodet hänger fast vid denna håla, och *krigaren* Erik Dalbergs minne aktas här mindre än *köpmannen* Cortmeyers namn och den tid, »spanie- och fransfarare» kunde lägga till vid stadens hamnskoningar... Men hvarför man besvärar sig med att sqvallra om mig, det vet jag verkligen icke, min käre Stålsköld.

Artillerikaptenen lade med skälmaktigt utseende sin hand på husarmajorens axel och svarade:

— Men jag vet orsaken.

— Nå låt höra då!... Skall verkligen bli högst intressant.

— Jo, du har en vacker dotter, en riktig skönhet, och...

— Nej, håll, jag ber, svarade Silfvercreutz med en otålig blick.

— Jo, du måste höra mina skäl. Det vill säga icke bara min utan äfven många andras mening, fortsatte Stålsköld, som blifvit pratsam till följd af den delikata frukosten, hvilken liksom utgjorde ett slags ränta på det åt Silfvercreutz försträckta lilla handlånet. Och han fortsatte:

— Man blir alltid uppmärksammad, om man har en vacker fru eller en dotter — Ja, bli nu inte ond och rynka ögonbrynen. — Saken kan icke bortdisputeras. — Din dotter är förtjusandel!... Vore jag icke redan bunden, skulle jag vara den förste, att anhålla om hennes hand.

— Och öka antalet af redan förut refuserade friare, inföll Silfvercreutz sarkastiskt, men inom sig smickrad af det beröm, som kom Siri till del.

— Säg icke det, replikerade Stålsköld, som var en grann karl och hade stort fruntimmerstycke... Nog tror jag mig om, att i så fall kunna slå den der valpen Kronborg ur brädet.

— Jag ber dig!... Kronborg är...

— Såå! Du tar hans parti? afbröt kaptenen... Nå ja!... Gossen är förmögen och...

— Siri fattig... Sjung ut du! Genera dig icke, inpassade Silfvercreutz med ett tvunget skratt.

— Nej, så var verkligen icke min mening... Men då jag ser, att detta ämne besvärar dig, så vill jag gerna sluta.



Som jag sjelf har en dotter, kan jag dock tillägga, att man nog gör dumt uti, att icke låta flickorna komma ut i socié-téten så fort som möjligt, ty det är just der, och under ungdomen, som de skola slipas till...

— Diamanter och blifva lika hjärtlösa som sådana, föll majoren in.

Stålsköld syntes besvärad af tolkningen. Han teg och fick plötsligt mycket brådt med att skära sin hönsvinge samt syntes ej vidare hågad att fortsätta med utläggningen af sin uppfostringsmetod för unga adelsfröknar.

Silfvercreutz hade också setat tyst en stund. Liksom djupt funderande lät han knif och gaffel hvila... Derpå fattade han vinbuteljen, slog i åt sin vän och sig sjelf, lyfte glaset och sade:

— Du har nog rätt, käre Stålsköld. Jag förstår din vänlighet, och jag vet, att du har en klokare syn på tingen än jag... Bättre sent än aldrig, säger ett gammalt ordspråk... Jag har under mötet ofta tänkt på denna sats... Och den har nu låtit ett länge närddt beslut mogna inom mig... Och...

Han hejdade sig ett ögonblick. Stålsköld betraktade honom nyfiket, i det han väntade på andemeningen af de ord, som majoren med viss högtidlighet framkastat... Silfvercreutz fortsatte:

— Ja, mitt beslut är fattadt... Jag kommer nu att med min dotter bosätta mig i hufvudstaden...

— I Stockholm! utbrast vännen med oförstald öfverraskning... Hela femtiofem mil närmare Haparanda... Det var minsann ett styft lopp.

— Ja, jag flyttar till Stockholm, fortsatte Silfvercreutz... Jag vill bort från denna sqvallerhåla... Och denna min vilja står dessutom i noga öfverensstämmelse med hans majestäts befallning.

Stålsköld, som fattat sitt glas, ställde det hastigt från sig i ett utbrott af den mest otyglade nyfikenhet. Han riktade på talaren en frågande blick, som tiggde en förklaring.

Silfvercreutz, som väl kände Stålskölds nyfikenhet och lösmynta tunga, kunde icke påträffa en mer nitisk budbärare för hvad han ville hafva ut i staden. Han log i sitt inre åt åhörarens stora intresse, men fortsatte med samma högtidlighet som förut:

— Ja, hans majestät har befallt mig till hufvudstaden.

— Har... hans majestät... sjelf?...

— Ja, personligen!... Och då vi nu för sista gången kanske sitta tillsammans här i gamla Frimurareorden, är det med en viss saknad som jag ber, att få tömma detta glas för dig, på samma gång som jag tackar dig för gammal vänskap... Skål, Ivar!

— De båda vännerna stötte samman sina glas och tömde dem. Stålsköld syntes hafva några svarsord på tungan, men kunde ej få fram dem, helt visst på grund af sin öfverraskning. Slutligen brast han dock ut:

— Ack, så sorgligt! Tomheten efter dig blir oersättlig!... Men din gård vid Skolgatan?...

— Den säljer jag, så snart jag får en köpare.

— Nå, detta var då stora nyheter... Och din dotter följer med till hufvudstaden?... Kanske äfven hon på hög befallning?

Silfvercreutz panna mulnade vid denna klumpighet. Med en viss skärpa svarade han:

— Ja, på den högsta order, som *hon* har att rätta sig efter, nämligen på sin *fars* befallning.

Stålsköld begrep att några vidare utläggningar icke nu voro att vänta af Silfvercreutz... Frukosten var dessutom redan expedierad, och man reste sig för att i ett angränsande rum ut åt kanalen och Långe Bro intaga kaffe med konjak. Härunder kom Stålsköld att säga:

— Nå, se der ha vi ju affischen... Vi ha fått hit Zetterholms trupp nu, och i qväll blir det nog fullt hus i teatern.

— Ja, jag ser det jag!... Skall du gå dit?...

— Kan inte, för jag har jour i qväll... Men min gumma och dotter skola gå.

— Kors, då gjorde du mig en verklig tjenst om Siri kunde få följa med dem... Hon behöfver litet förströelse, och jag sjelf har icke heller tid i afton.

— Gerna, gerna! De bli förtjusta.

— Om jag får lof, skaffar jag biljetter.

— Nej, för all del!... Det vore verkligen...

— Icke mer än på sin plats, svarade Silfvercreutz, som gerna ville visa sig liberal när han så kunde... Alltså! Siri har biljetterna med sig.

Silfvercreutz reste sig och kastade en blick på sitt ur, som nu visade tio minuter före tolf.

— Jag måste vara borta på slaget, sade han vänd till kaptenen... Stannar du kvar en stund?

— Nej, jag skall ned till vakten... Det här var bara en angenäm bondpermission.

Majoren ringde på uppasserskan och tog fram sin plånbok. Ur denna uppfiskades en ny, slät hundrariksdaler. Stålskölds ögon riktigt brunno af förvåning, då han märkte, att det rymliga plånboksrummet nästan var packadt med sedlar. Ur stånd att kunna hindra sin öfverraskning brast han ut:

— Se sedlar! sa' studenten... Och fina som Klippans postpapper... Jo, jag tackar, jag!

Silfvercreutz satte på sig sin mössa utan att svara. Ögonblicket derpå voro de båda gästerna ute på gatan.

— När reser du? frågade Stålsköld.

— I morgon måste jag i väg till regementet.

— Men när far du till Stockholm?

— Senast om fjorton da'r tänker jag hafva klart till denna färd.

— Ja, du är lycklig du!... Sjelfva konungens nåd!...

— Lycklig?... Ingen är lycklig före sin död, sa' Solon... Men, farväl nu till härnäst.

Silfvercreutz skyndade raskt mot »grosserere» Madsens kontor för att infria sin skuld.

Stålsköld stod en lång stund kvar och blickade efter den bortgående... Slutligen stannade hans blickar på det i kanalen blänkande vattnet, som trögt släpade sig fram mellan bäddarna. Det var som om han på detta silfverband trodde sig kunna finna en lösning på den gåta, hvilken föranledde den nyutnämde major Silfvercreutz att flytta till

Stockholm, sälja sin lilla gård och bryta med hela sin förra tillvaro i den lilla dansk-svenska artilleristaden.

Plötsligt blänkte det till i hans små plirande kattögon. Och han mumlade i det han tog vägen till Kronhuset!

— Ta' mig tusan, är icke saken tydlig nog!... Pengarna, utnämningen, kungens befallning, resan, allt är dotterns verk... Få se!... Få se!...

* * *

Major Silfvercreutz hade ännu icke träffat sin dotter. Sedan tidigt på morgonen hade han varit ute, och först efter besöket hos Madsen tog han vägen till sitt vid Skolgatan mellan Teatern och kyrkan belägna hem.

Hans hufvud var fylldt af en mängd tankar, som dock alla voro af glad natur. Men han afskydde nu Christianstad med en rent utaf oförklarlig intensitet. Och han brydde sig icke om att lägga denna känsla i skymundan, såsom vi funnit af hans samtal med artillerikaptenen Stålsköld, med hvilkens familj ryttmästaren och Siri umgåtts sedan flera år.

Det var ej utan beräkning som han nyss blottat på något af sina framtidsplaner för den mindre tystlåtna Stålsköld. Han gjorde det af fullkomlig afsikt, alldenstund han hellre ville hafva nyheten om sin utnämning och aflyttning från orten berättad af Stålsköld, än möjligen af Lowin, som märkvärdigt nog ej ännu anländt till sitt i Christianstad belägna ungarlshem, en anspråkslös dublett vid Östra Vallgatan. Majoren kände till Lowins sätt att förklara sina fienders framgångar, och han ville därför ej skaffa denne behaget af att få komma med nyheten i första hand. Alltid skulle det i viss mån stäfja Lowins elaka tunga, då han förnam, att Silfvercreutz sjelf hade bragt nyheten till torgs. Sedan fick skandalprofeten prata hvad han ville. Alltid skulle väl sanningen komma i dagen.

Silfvercreutz öppnade den lilla plankporten till sitt hem och steg in på den trädbevuxna gården.

Det var med en viss saknad han nu måste erinra sig alla de år af både glädje och sorg, som han haft att genomgå inom denna lilla krets. Här hade hans afgudade maka gått till en mer bekymmerfri värld, och här hade dottern tagit sina första stapplande steg i lifvet. Allt inom denna lilla krets talade sitt rika, men stumma språk till den nye majoren, som nu stod i begrepp att bryta med detta gamla, trots alla motigheter så kära hem, för att på äldre dagar slå in på en alldeles ny bana bland hufvudstadens skiftande, brokiga lif.

— Nå ja! mumlade han, i det en vemodig blick flög öfver den lilla träbyggningen... Lifvet är ju en vandring från vaggan till grafven... Allt rör sig, hvarför skulle då jag ensam då stå stilla?...

Han öppnade förstugudörren. En gammal tjenarinna kom utspringande från köket.

— Ar Siri hemkommen? frågade Silfvercreutz.

— Nej, ryttmästarn!... Fröken Siri har ännu icke synats till.

— Sää!... Bra eget, mumlade Silfvercreutz eftertänksamt... Det är ju icke mer än två mil härifrån till G... Och det borde man då godt hinna med på en half dag, äfven med den sömnigaste bondkamp, som finns till i hela Skåne.

Vänd till gumman fortsatte han:

— Jag har ett ärende till Åhus och kommer kanske icke hem förr än sent i natt... Nu går jag först ned till teatern att köpa biljetter... Siri skall dit i afton... Biljetterna lägger jag på mitt skrifbord... Säg åt Siri detta, i fall jag icke träffar henne innan jag far.

En qvart senare lågo biljetterna och några rader till Siri på majorens skrifbord. Kort derpå såg man honom i gästgifvarens droska kuska af genom Öster-tull.

Silfvercreutz hade knappt lämnat Christianstads gamla vallar och krutkapell bakom sig, förr än Stall-Kalle från G... körde in på Skolgatan och stannade framför majorens lilla egendom.

I den gamla klumpiga kareten satt fröken Siri, till utseendet långt blekare än hon var, när hon i vårens tid lämnade sin födelseort. Raskt steg hon dock ur och skyndade in på gården för att undvika nyfikna blickar från grannar, som naturligtvis genast skyndat till fönstren vid ljudet af åkdonet då det skrällande for fram på gatan.

— Är pappa hemma? var hennes första fråga så fort hon fick se husets gamla trotjenarinna.

Gumman, som hette Karna, likt alla veritabla skånskor, syntes gladt öfverraskad af att återse »lilla Siri», som hon sett ända sedan flickans barnaår. Med ett ljudligt »välkommen!» helsade hon den återkomna och svarade derpå:

— Nej, ryttmästaren for alldeles nyss till Åhus, men på bordet derinne ligger teaterbiljetter till fröken.

— For min far till Åhus?...

— Ja, men han kommer igen i qväll... Det finns bref derinne...

Siris förut tankfulla, nästan bekymrade min blef vid dessa ord ännu dystrare... Sedan hon affärdat skjutspojken, gick hon in, och fick der se brefvet. På detta låg tre teaterbiljetter.

Nyfiken bröt hon den lilla biljetten, men fann ej i denna orsaken till faderns resa. Deremot såg hon, att hon skulle bjuda kapten Stålskölds maka och dotter på aftonens teaterföreställning... Vid tolftiden skulle hennes far vara åter från sin tur till Åhus, Christianstads lilla hamnplats nära hafvet.

Några vidare meddelande förekommo icke, och Siri, som aldrig förr hört sin far hafva några affärer i Åhus, undrade därför storligen öfver, hvad det nu kunde vara på färde... Den ena nyheten trängde sig på den andra... Men ännu hade hon icke fått klart besked om någon... Och nu i qväll skulle hon på teatern...

Gårdagsqvällens tilldragelse hade lämnat ett smärtsamt intryck på Siris känslolif... I yrsel hade hon vaknat upp efter svimningen, då hon och Berthe d'Ormonte voro en-

samma i rummet. Hvad som sedan passerat, visste hon ej, förr än hon långt fram på natten vaknat upp och funnit prosten sittande vid hennes läger. Hastigt hade hon derpå återkommit till sig sjelf, och efter en lugnare sömn, vaknade hon först vid niotiden, tillräckligt återställd, att gör sig i ordning för affärd.

Efter många tacksägelse hade hon äntligen sagt sitt sista farväl åt prestparet.

På vägen ned till grinden kom åter den lilla dolken fram...

Nu skar den bort, hvad den förra dagen ristat in i bokens bark... Och en brinnande kyss lades som läkande balsam på det öppna såret.

En sista blick, och den för Siri Silfvercreutz' käraste platsen på jorden hade lämnats för evigt.

Och när hon sedan kuskade fram genom det ödsliga, flacka landskapet, lade sig en omätlig tomhet öfver hennes själ, en tomhet, som bjöd glömska öfver hvad som varit, och gaf en liknöjd slapphet öfver hvad som skulle komma.

Hon kände sig som tio år äldre än hon var. Hon kände qvinligheten stiga fram, men utan en leende solbelyst punkt, utan ett hägrande mål, dit hon sträfvade att hinna. I djupet af denna isande tomhet hörde hon Berthes passionerade klagan. Och de ljuden skuro hennes hjärta som en tveeggad knif, en knif med förgiftad udd.

På nytt tvingade sig feberdrömmen i Boklundatorpet på henne... Men ack, huru förvrängd...

Nu var det icke ensamt hon, som bars in af sagoprinsens i salarna af rödan gull... Nu var hela detta drömda palats öfverbefolkadt... Blonda, brunetta; stora, små; fula och bländande sköna, sutto de der radtals;... alla, alla, hvilkas dyrkan sagoprinsen skulle mottaga. Och hon, hon var den minsta, den sista, den ringaste af dem alla...

Hon var således åter i sitt barndomshem... Hon såg sig omkring på de gamla välkända möblerna, bland hvilka hon dock lefvat sin minsta tid. Hon kände inom sig likt en förnimmelse af att hafva varit borta minst ett år, nej,

många år, och hon smekte med mjuka händer soffor och karmar, liksom helsande en flydd tid, som på nytt steg fram med minnen från barnaår.

Allt såg så fattigt ut, allt sqvallrade om enkla vanor... men allt var ändå så innerligt kärt.

Så föllo blickarna på teaterbiljetterna.

Ett leende drog öfver hennes läppar... Teatern var för henne något nytt... Endast en gång förut hade hon bevisat en dramatisk föreställning. Men då var hon så minderårig, att minnet deraf hunnit förblekna...

Det gjorde henne också ett nöje att få bjuda kaptenkan Stålsköld med dotter på denna föreställning. Siri hade ofta varit en välkommen gäst i denna familj.

Klockan sex skulle spektaklet börja. Hon hade alltså god tid på sig, och det fanns mycket att ordna med sedan så pass lång bortvaro.

Men hur det var, ville det ej taga någon vidare fart med dessa bestyr... Och efter en stunds rifvande i lådor och garderob, finna vi henne drömmande vid det gamla klaveret, som så godt sig göra lät gaf form åt nyvaknade qvinnotankar.

Hon hörde ej att dörren öppnades och att någon kom in i den lilla salen, der hon med ryggen mot den inträdande, satt försjunken i sina fantasier.

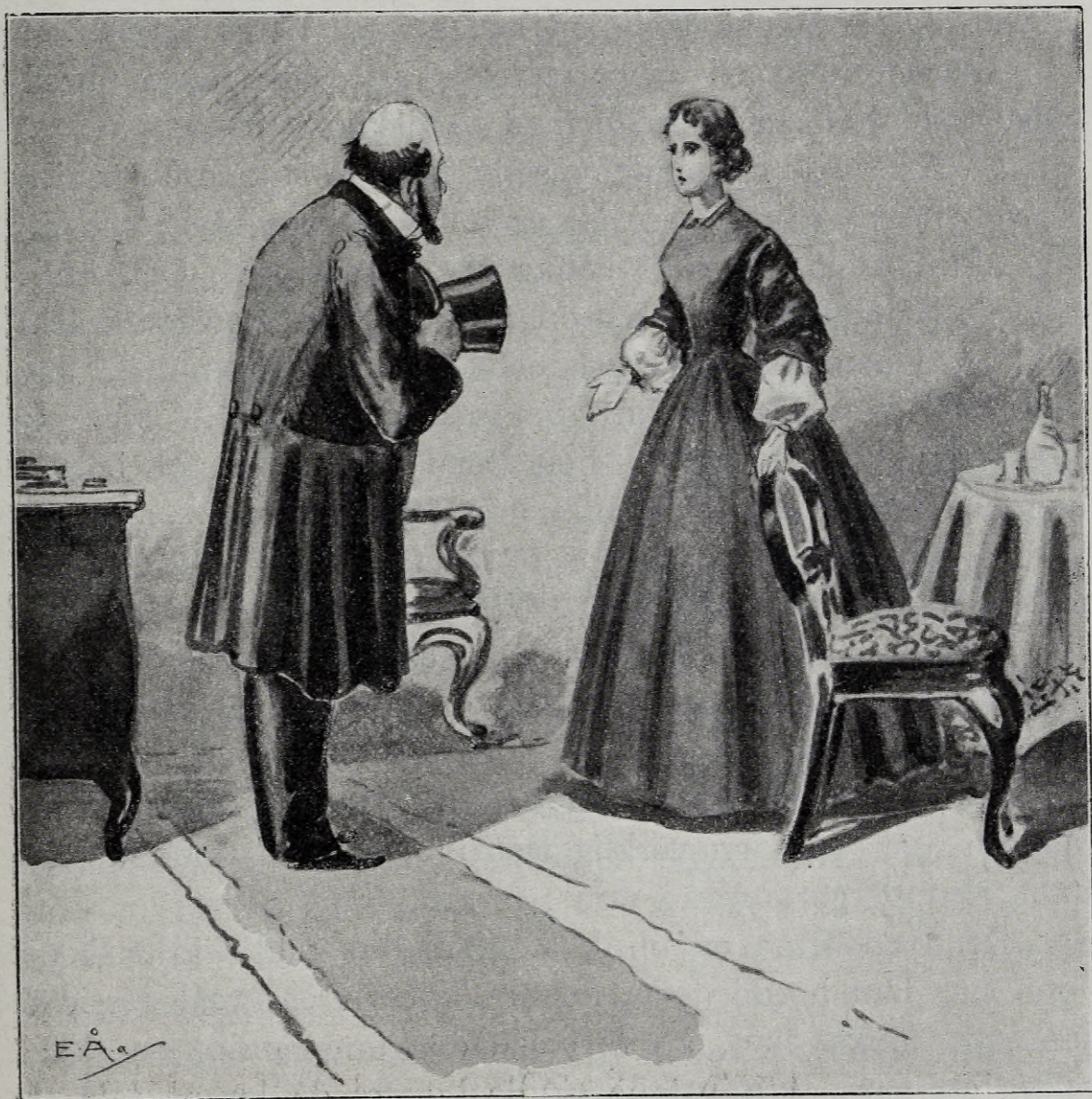
En hostning kom henne slutligen att vända sig om och hon fick nu syn på handlanden Madsen, som tafatt bugande ännu höll sig vid dörren.

Siri hade alltid haft en viss motvilja för denne man. Redan under pensionstiden hade hon hört saker om honom, som just icke voro egnade, att väcka en ung flickas sympatier. Som hennes far dock ofta måst anlita honom i kritiska ögonblick, hade hon alltid af nödtvång visat herr Madsen en gladare min än hon ville.

Hon reste sig från sin plats och sade, i det hon bjöd honom en stol:

— God dag, herr Madsen... Min far är icke hemma för tillfället...

— Många tack, fröken Silfvercreutz!... Jag har redan reda på er fars lilla resa... Mitt ärende är dock lätt sagdt... Den makalöse Zetterholm är i staden med sin trupp, och jag kommer för att bjuda på ett par bjudetter till i afton. Jag tänker också sjelf gå dit.



Erbjudandet föreföll Siri rätt egendomligt, ja, nästan oförsynt. Hon kände dock till af gammalt, att den penningdryge Madsen just icke var någon »världsman», och att man ej fick räkna så noga med hans »fauter».

I dag föreföll han emellertid Siri mer besynnerlig än vanligt. Hans ögon stirrade nästan oafvändt på henne, och sin hatt snurrade han af och an med nervös hastighet.

Tydiligen hade han något på hjärtat, som han ville hafva fram, men ej kunde få ord för.

Siri var nära att brista ut i skratt åt denna tafatthet. Hon betvingade emellertid denna lust, och sade, i det hon gick ett par steg närmare Madsen:

— Min far är icke hemma än, herr Madsen... Men kanske det är något, som jag kan stå till tjänst med?...

Madsen drog ett djupt andetag, satte sig på en bredvidstående stol och svarade med brådskande ifver:

— Ja, just ni, mademoiselle Silfvercreutz... Just ni... Ni vet nog, att jag har sett er sedan ni var liten, och att jag alltid känt ett stort behag af att se eder... Och nu...

— Nej, bäste herr Madsen, afbröt Siri, nästan förskräckt öfver köpmannens häftighet och besynnerliga min... Jag tackar för herr Madsens artighet med bjudningen... Men jag har redan, som ni ser — hon visade honom de på bordet liggande biljetterna — skaffat mig sådana, och...

— Ja, jag vet... ni har fått dessa af Kronborg! utropade dansken med häftighet... Men ni kunde ju i alla fall...

— Nej, tack!... Jag har tre stycken, och detta räcker mer än väl... Och hon fortsatte med en ton af förtrytelse och skärpa:

— Af löjtnant Kronborg har jag ej mottagit dem. Herr Madsen gör mig en verklig tjänst med att ej nämna löjtnant Kronborgs namn i min närvaro.

Det lyste fram en blink af oförställd glädje i danskens ögon när han hörde dessa hennes ord... Det är således icke sanning, tänkte han, att Siri och den unge militären skola blifva ett par. Åtminstone skulle hon ej då kunna tala så om honom.

Han reste sig från stolen och tog ett par steg närmare Siri... Så sträckte han ut sina händer mot henne och sökte att göra sin obehagliga stämma så smekande som möjligt när han sade:

— Jag har en bön till er, mademoiselle Siri... lilla Siri, söta Siri!...

Trots det obehagliga i situationen kunde Siri icke längre

hålla sig för skratt. Danskens komiska hjärtnupenhet föreföll som en öfverdådig parodi på hejdlöst förälskad narr, och hans gester vittnade om den största obekantskap med plastikens första elementer... Och hon skrattade med fulla lungor.

Hon insåg dock, att situationen äfven innehöll en hel del allvar. Men hon kände sig ur stånd att, trots en liflig vilja, kunna gifva honom svar på tal.

Danskens grofskurna drag hade mulnat. I den starkt rödlätta färgen på hans kinder, kunde nu spåras en framsmygande blekhet, och blickarnes plirande liflighet öfvergick till en fixerande köld.

— Jaså!... Ni skrattar åt mig; mademoiselle Siri? sade han med hotande tonfall... Ni vill alltså icke höra min bön?...

— Nej, bäste herr Madsen... Vi skola nu vara förståndiga båda två.

— Just så, inföll Madsen... Det är af detta skäl som jag här vill gifva eder mitt hjärta och hand... Siri! Vill du blifva min lilla hustru?...

Siri hade förskräckt dragit sig undan mot en dörr, som ledde ut till köket. Hon hvarken kunde eller vågade svara denne galning, hvad hon tänkte om detta frieri... Likt en flyende fågel, som söker undgå en jägares lod, ville hon nu med en hastig flykt rädda sig undan såväl obehaget af att svara, som den eventuella risken af att dröja qvar med honom ensam i detta rum.

Dansken, som märkte hennes afsigt, skyndade fram för att hindra henne... Men i samma ögonblick ryckte Siri upp dörren, och midt för näsan på dansken slog hon den derpå i lås så att hela huset skakade vid skrällen.

Madsen stod qvar utan att på en god stund kunna sätta sig in i situationen.

När han ändtligen uppfattade hur snöplig utgången blifvit på detta hans första frieri till en adelsfröken, gaf han luft åt sitt raseri i en äkta dansk svordom, som småningom öfvergick i ett långdraget mummel.

Med hatten djupt neddragen öfver den kala hjässan och nacken lämnade han derpå Silfvercreutz gård. Och under vägen till sitt kontor hördes han brumma:

— En sådan slyna!... Men vänta, min lilla vän!... Madsen är icke den narr, hon håller mig för... Vänta!... Jag träffar dig väl än en gång...

Denna dag var Madsen upptagen med helt andra tankar, än hvad som rörde penningar och räkenskaper... Vid fyratiden såg man honom i Tivolitrakten.

* * *

En teatertrupps ankomst till en småstad var på den tid, under hvilken dessa skildringar röra sig, ett événement af särskild betydelse... Helt visst var det dock mindre konstintresset, som väckte de goda stadsboarna ur hvardaglighetens ensidiga prosa, ty med den tidens landsortsband var det föga bevändt i »konstnärligt» afseende... Men man väntade sig små äfventyr vid sidan af programmets braskande lockelser. Och man blef sällan besviken i denna sin längtan.

Den trupp, som nu skulle gastera i Christianstad, var emellertid långt bättre känd än öfriga landsortsband. Dess direktör var ingen mindre än C. J. L. Zetterholm, om hvars många originella sidor en hel samling lustiga anekdoter sedan kommit i lopp.

Zetterholms fyndighet var vida bekant liksom äfven hans omutliga rättvisa, hvilken till och med tog sig uttryck äfven på högre ort. Som ett à propos till dessa tidsbilder, kan det derföre kanske vara på sin plats, att här anföra nedanstående, hvilket äfven delvis kan visa Carl XV:s tankar om teatern såsom konstanstalt, särskildt småteatrarna.

På Djurgården vid Stockholm fanns det en fabrikör, som hette Mineur. Med kungligt tillstånd hade denne låtit uppföra en träteater på Djurgården, för spel under sommarmånaderna. Men så brann den ned en vacker dag, år 1865,

och dess egare gjorde derigenom en rätt kännbar förlust. Han vände sig till sin vän Zetterholm, och bad om råd i sin nöd, särskildt emedan ett visst parti ogerna såg, att en ny teater skulle resa sig derstädes i den brunnas ställe.

Zetterholm tog sig en djup pris ur sin duktiga silfversnusdosa, funderade en stund och sade slutligen:

— Gå till kungen!

— Men, svarade Mineur, icke kan man väl vända sig till hans majestät med denna sak?

— Kan man icke?... Nå, då skall jag gå sjelf!... Bäst är det dock att den går, som eger teatern.

Mineur såg eftertänksam ut och frågade sedan, hur han skulle lägga sina ord!... Zetterholm gaf honom noggranna instruktioner, och Mineur, som hade haft åtskilliga tapet-affärer vid hofvet, tog slutligen mod till sig och gick.

Fabrikören-teaterregaren blef anmäld och kom in i konungens mottagningsrum. Carl XV vände sig till honom sägande:

— God dag, käre Mineur! Hvad vill du nu för godt!... Finns inga pengar, kära du! Allt har gått åt till kriget.

— Ers majestät värdes skänka mig nåd... Det är nu så, att djurgårdsstyrelsen vill sätta upp Bolinderska fontänen, som var utställd i expositionspalatset, på min teaterplats, det vill säga, der jag fått ers mejestäts nåd att hafva teater... Och då nu ers majestät är en stor vän af konsten och...

Konungen afbröt supplikanten leende och sade:

— Åh f-n! Tror du det?... Nå ja!... En teater är väl alltid konstigare än en fontän... Du skall icke vara ledsen... Du har mitt tillstånd, bara du flyttar in ladan närmare Skansberget... Gör ett staket mellan berget och ladan, så har du godt utrymme att bygga hur du vill. Kommer se'n fontänen framför, så är ju ändå teaterkonst för mer än bara vattenkonst.

Mineur gjorde sin djupaste bugning och vågade derpå fortsätta:

— Och när vi så få en sommartheater, som icke skäms

för sig, så tänkte jag våga anhålla om en ytterligare nåd af ers majestät:

Konungen syntes otålig af all denna enträgenhet när han frågade:

— Hvad nu?... Andå mer?... Kom icke med begäran om mynt, min gubbe.

— Nej, gud bevarare mig, ers majestät!... Jag hoppades att få se ers majestät på ett spektakel... Och...

— Jo, det blefve skönt!... Nåå?...

— Ja, och på samma gång finge ers majestät se hur en teater äfven kan reda sig *utan* statsanslag.

Konungen skrattade på nytt och svarade:

— Åh f-n!... Skall bli högst intressant... Ja, jag skall komma, fast jag har brådtom... Adjö, med dig, käre Mineur!

Den nya teatern, som än finnes qvar, blef färdig 1867 och räddades till och med undan den stora eldsvåda, som 1869 nedbrände »Blå Porten», den tidens förnämsta utvårdshus på Djurgården.

* * *

Men som sagdt! Zetterholm var nu på landsortsturné och hade hunnit till »Sveriges elegantaste stad», der han trodde sig kunna påräkna några väl fyllda hus.

På hans repertoire stod både allvarligare och skämtsammare saker, de senare kanske mest för att han sjelf skulle få lysa med sin oefterhärmliga komik. Också hade man denna gång med stor väntan motsett den omtyckte teaterledarens besök i den skånska residensstaden, som var känd för att hysa varmt intresse såväl för Thalias konst som för sångens och musikens njutningar. Man visste, att Zetterholm egde en ny och rik repertoire af glada och muntrande saker. — Man lefde i Offenbachs-kultens dagar. — Och de goda christianstadsborna njöto redan i andanom af melodier, som under stundande vinter skulle gifva stämning åt långa qvällars idelif, eller mana fram dansens sprudlande fröjd i

familje-pic-nicarnas triviala enformighet. — Man jublade vid tanken på Offenbach.

Men denna teaterafton, hvarom här är fråga, skulle »Zetterholmarna» bjuda på något långt allvarligare... Nu var det Victor Hugos dramatiserade samhällsdrama »Jean Valjean eller Samhällets olycksbarn», som redan under di rektor Roos tid ådragit sig stor uppmärksamhet, och som för denne på Djurgården blef en riktig kassapjes.

Den lilla enkla salongen var fullsatt med väntande åskådare och bland andra visade sig der kaptenskan Stålsköld med dotter, en adertonårig tärna af mycket behagligt yttre, men hvars skönhet dock ej på långt när kunde mäta sig med Siri Silfvercreutz' väna blomstring.

De tre damerna hade fått platsen helt nära scenen och afvaktade med en viss spänning det ögonblick då ridån skulle gå upp.

Siri, som läst romanen, ur hvilken skådespelet sedan utarbetats, hade för sitt sällskap redogjort för innehållets grundelement. Man skulle få kasta en blick in i pariserlivets revolutionära stormar och gatustrider med pöbel och barrikader, man skulle få se en bild af lifvet på galèrerna och en uppoffrande flickas mod, samt hur samhället kan förfölja de offer, på hvilka dess misstankar och hat en gång fallit.

För ungdomen är lifvet på de bräder, som föreställa världen, oftast rama verkligheten... Dess liffigare fantasi anknyter sina ingifvelser i närmaste kontakt med dikten, och en teaterafton kan för den skull ofta bli en verkligt upplefvad händelse, något, som de sjelfva varit med om, och der förmågan att tänka lifligt alldeles öfverskyler de brister i framställningen, som de spelande äro underkastade.

Trots att Siri, som sagdt, redan förut läst denna gripande samhällsroman, läst den på originalspråket, och redan på grund deraf var preparerad mot eller för dess skiftande hemska taflor, kände hon dock denna qväll hur hon allt mer så att säga flöt samman med de uppträdandes spel och sjelf uppgick deri. Hon darrade i alla leder, och

kallsvetten pressade sig fram i alla porer; hon led för den lilla Cosette och kände helt visst samma fasor som den sedan vuxna Cosette, då skådespelet skred fram mot sina mest spännande scener.

Gång på gång var hon nära att gifva upp ett högt rop af skrämself; och vid den scen, der Jean Valjean endast med slumpen till hjälp lyckades rymma undan genom ett fönster, just då gendarmerna storma in, anförda af styckets bof, var hon lika nära att med ett skri gifva luft åt sin glädje.

Kanske mycket af detta äfven berodde på den nervspänning, i hvilken hon redan förut befann sig med anledning af tilldragelsen i G... föregående afton. Scenen med Berthe d'Ormont och dennes bekännelse af sin kärlek till konungen, hade gifvit ett svårt hugg åt Siris hjärta, som ännu blödde af tidigare själsmarter... Och skådespelet Jean Valjean var nog minst egnadt att skingra dimmorna från ett sorgtyngdt sinne.

På scenen rasade man som vildar. Rop, skrik, skratt och larm fyllde den anspråkslösa teatern med ett oväsen, som den kanske aldrig förr bevittnat, om ej möjligen då ett sammanrafsadt slödder derstädes en gång tog sig för att på sitt vis återgifva Schillers »Röfvarbandet». I samma ögonblick, som »bofven» släpar bort med Cosette, kunde Siri ej hindra att ett rop af förskräckelse banade sig väg öfver hennes läppar. Krampaktigt hade hon gripit tag i kaptenskans arm, och under det hela salongens blickar för en stund uteslutande riktades på Silfvercreutz' dotter, såg man henne stödd mot kaptenskan vackla ut från salongen.

Snart var dock detta störande mellanspel öfverstökadt. Några halfhöga hviskningar och kommentarier öfver anledningen, och så fortsatte man att med spändt intresse följa dramats nervretande gång utan att fästa sig vid, att kaptenskan inom kort åter visade sig på sin bänk, under det att Siris plats fortfarande blef obesatt.

Jo, en annan af spektakelbesökarne hade genast gifvit akt på denna omständighet.

Denne var »grosserere» Madsen, som fått sin plats strax bakom den, der Siri och hennes sällskap slagit sig ned.

Liksom för att ej ådraga sig någon uppmärksamhet reste han sig helt försiktigt, när kaptenskan hunnit slå sig ned, samt lemnade salongen på tåspetsarne just som ridån skulle gå ned öfver akten.

Utkommen på Skolgatan styrde han raskt sina steg mot det hus, som egdes af major Silfvercreutz, och då han såg, att ljus brann derinne, smög han sig försiktigt mot den fönsterlucka, från hvars utskurna hjärta en ljusstråle sköt fram i den mörka höstqvällen.

Han märkte snart, att han icke kunde räcka upp till denna lilla glugg, och begaf sig därför in på en närbelägen gård, der han helt ogeneradt tillegnade sig en mindre regnvattenstunna, som hans seniga armar derpå med lätthet förde fram till nyss undersökta fönster.

Han var icke rädd för att behöfva bli uppmärksammad. Gatorna i en småstad äro efter mörkrets inbrottinga promenadplatser.

Madsen kunde därför med största lugn resa upp vattentunnan mot Silfvercreutz' husvägg, och han aktade sig att ej genom något buller väcka de innevarandes uppmärksamhet.

Snart var också hans observationsbas på sin plats, och med en vighet, som man ej skulle kunnat vänta af den lille, korpulente mannen, klängde han upp på tunnans uppvända botten och var nu tillräckligt högt för att kunna kasta en blick in genom hålet i luckan.

Till en början kunde han icke se till någon derinne. Den på ett bord midt för fönstret ställda oljelampan kastade ett sken, som bländande bröt sig mot rutan. Efter någon ansträngning varseblef han dock genom detta ljusken en qvinnofigur, som tagit plats längre in i rummet. Och när denna nu vände sig mot fönstret och betraktade detta som om hon anat, att någon lurade på henne bakom luckan, kunde Madsen tydligen se, att denna qvinna ej var

husets gamla trotjenarinna, utan just den han hoppats att finna derinne.

Han riktigt slukade henne med sin rofdjursblick, och ett ondskefullt leende lade sig kring hans blodfulla läppar.

Men denna lurande observation af den i sina drömmar försjunkna tärnan gjorde slutligen Madsen glömsk af nödig försiktighet... Hans ögon blefvo som förhexade af hvad han fick se.

Siri hade rest sig. Långsamt började hon knäppa upp sitt klädningslif. Och snart stod hon der i blottade armar, visande en barm, som endast med våld af den snäfva korsetten lät tillbakahålla sin rikedom... Hon öppnade nu äfven de band och hakar, som bundo krinolinens linning...

Madsen kände hur hans pulsar började bulta och dunka. Han grep ett fastare tag i luckans öfre kant, hans knän darrade, och när han nu åter böjde sig fram för att låta sin blick girigt sluka den unga qvinnans bild, som lofvade visa sig i kanske fullt naturlig skönhet, andades hans flämtande lungor så häftigt på den afkylda rutan, att hela det aftecknade glashjärtat belades med en tät dimma.

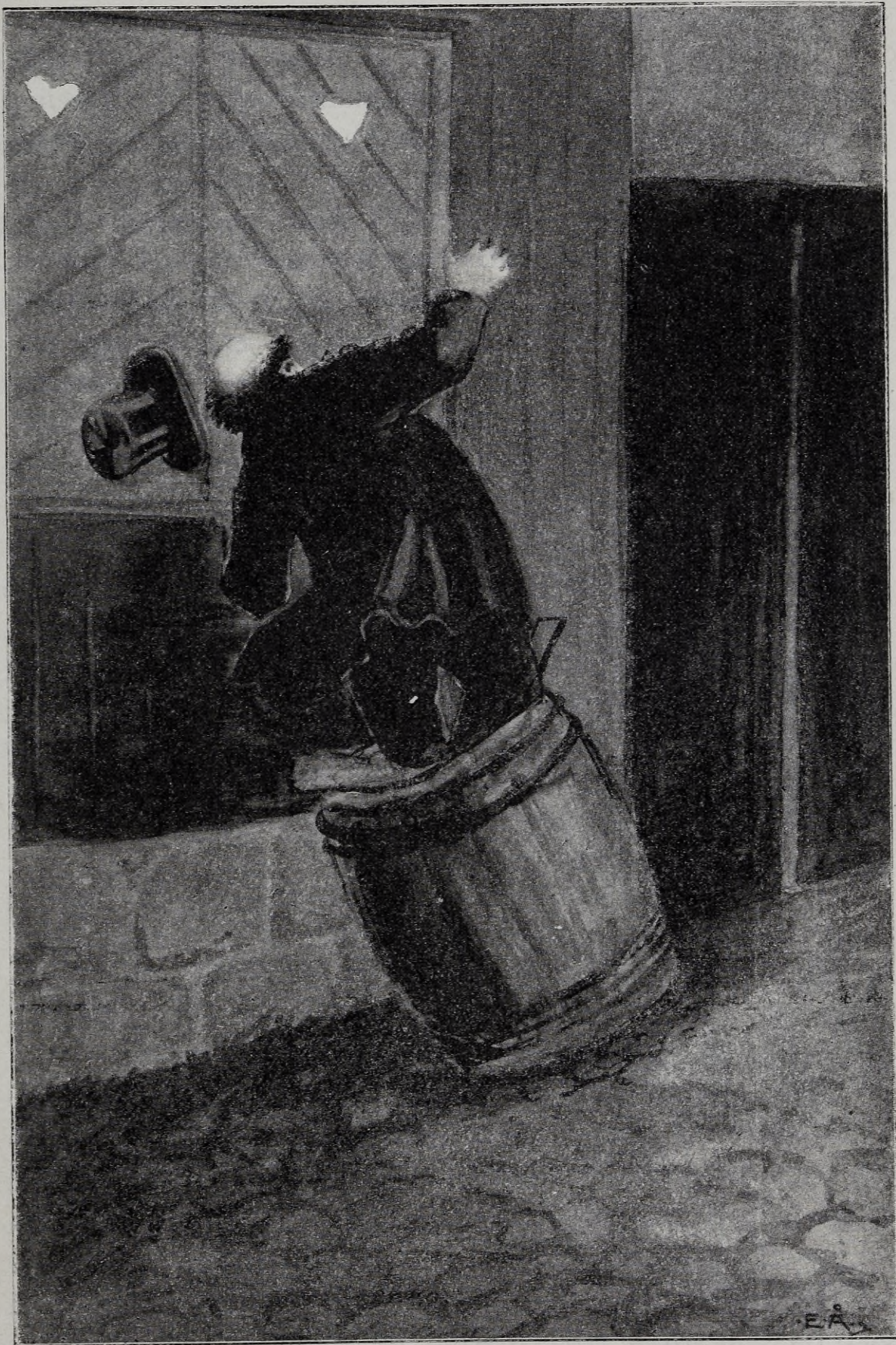
Madsen var nära att brista ut i en vild svordom. Han hade sjelf genom sin oförsiktighet satt en sköld mot sin tjufblick.

Hastigt trädde han in en snibb af sin näsduk genom luckhålet för att torka af imman, då han kände hur stödet gaf efter...

Tunnan började häftigt vackla, det knakade under hans respektabla tyngd.

I samma ögonblick som Siris krinolin föll till golfvat, gick tunnans botten ur, och Madsen sjönk ner som i en skorsten och rullade sedan, inklämd i tunnan, tvärs öfver gatan, just som Silfvercreutz' trotjenarinna på Siris rop vid det buller, som uppstod, visade sig i plankporten för att se efter, hvad som stod på utanför fönstret.

Madsen hörde ej till dem, som bli rädda i första tag



Tunnan började häftigt vackla. (Sid. 204.)

Men denna situation var dock allt för riskabel för hans anseende i staden.

Skulle folk få veta, att han på detta lumpna sätt spionerade in i en ung flickas kammare, blefve han föremål för det obehagligaste åtlöje. Och hvem vet om det skulle sluta med endast detta.

Siri var en majorsdotter, och hela garnisonen skulle taga hennes parti, och Madsens leveransaffärer till armén kunde bli omintetgjorda. Detta var för honom nästan värre än allt annat, ty penningen var först och sist hans gud.

Han kröp in i tunnans så godt han kunde för att om möjligt undgå att väcka trotjenarinnans uppmärksamhet. Hon hade också hufvudsakligen riktat sina spanande blickar mot den ifrågavarande luckan, från hvilken Siri hade sagt sig höra ett förskräckligt oväsen. Men trots gummans noggranna undersökningar, kunde hon derstädes ej se det minsta misstänkt, utan allt visade sig som det borde vara.

Hon gaf ej heller akt på den å andra sidan af gatan liggande vattentunnan. Och äfven om hon fått se denna, hade hon ej deri sett något oroande tecken. Ty att man hade vattentunnor och mycket annat fritt liggande utanför på en gata i Christianstad, var ej märkvärdigare, än om det gällt hvilken annan småstad som helst.

Lugnad gick hon in med sin rapport, och Siri trodde snart likt gumman, att oväsendet kunde vara förorsakadt af några okynniga pojkar, som denna qväll höllo till i närheten af teatern för att såsom alltid göra ohägn när någon trupp hemsökte staden.

Men knappt hade den lilla plankporten till Silfvercreutz' gård blifvit stängd af den gamla qvinnan, förr än Madsen fann ögonblicket vara inne att krypa ut ur sitt trånga fängsel, som på samma gång nu blifvit honom ett lika godt som oväntadt skydd.

Pustande vred han sig ur den hårda omfamningen och var snart åter fri och ledig på sina korta och klumpiga ben. Han såg sig försiktigt omkring för att se om ej någon obehörig gifvit akt på denna hans löjliga situation, men

utefter hela gatan kunde han ej, så godt mörkret tillät, varseblifva så mycket som en katt. — Han kände sig åter lugn.

Mot Siris fönster kastade han en blick, som tydligt tolkade den harm, han kände öfver att, just då himmelen syntes öppna sig för honom, skulle hans ögon slås med blindhet och han sjelf kastas tillbaka mot jorden.

Hur gärna han än ville, var det dock nu icke vidare att tänka på ett återupprepande af detta spioneri, ock utom dess väntade han sig långt större lycka längre fram på natten om blott hans planer ginge som han tänkt.

Han visste att Siri nu var hemma. Detta var tills vidare nog, och just hvad han närmast gått ut att kontrollera.

Så fort hans korta ben tilläto skyndade han sig nu mot stadens södra tull, och var snart framme vid Bäckhofvet invid Helgasjöns norra strand. Långs denna styrde han sina steg mot den plats, der ångpumpen nu är belägen. Han lät höra en gäll, kort hvissling, och straxt derpå kunde man märka skuggan af en farkost, som syntes ro ut från Qvinneholm. Båten närmade sig raskt och lade snart till vid stranden der Madsen väntade.

Två ruskiga figurer visade sig i det fuktiga mörkret. Madsen vände sig till den ene och sade på sin dansksvenska:

— Så! Godt att ni kom... Det blir som jag sagt i middags.

— Patron har alltså fått henne fast, hördes nu en af figurerna brista ut med en skroflig bränvinsbas... Ska' bli f-n så läckert att få betala henne för det der omaket vid Ljungby-hed... När får man börja transporten?

— Icke så högt, icke så högt! Man kunde lätt observera oss, min gode man.

— Var lugn, patron! Här är det ingen, som ligger på snok... och Varbergs-Olle är icke den, som man klipper ullen af innan han lagt sej.

— Inte af mej heller, föll den andra rösten in... »Lasse

med kroken» vet nog skicka sej om det blir fråga om dans... Och här skall patron...

— Nej, var lugn nu, afbröt Madsen... Ni må icke snacka så högt. Jag har vagnen i ordning, och ni kunna derfor vänta mig invid Silfvercreutz' gård, vid kyrkbacken. Kläder ligga tillreds hos Pedersen vid Tyghuset... Lycke på rejsen!

— Det skulle icke patron ha sagt, brummade Varbergs-Olle, som var skrockfull... Om man önskar lycka vid sådana här företag, så går det lätt åt fanders med hela komersen... Jag önskade en gång...

-- Slidder, sladder! Tror ni, att vi ha tid till sådant snack nu? afbröt Madsen... Ni må göra hur fanden ni vill, men flickan skall ni skaffa mig. För edert omak, är det jag, som betalar... Glöm icke! Klockan half tio.

Madsen skyndade efter dessa instruktioner hastigt bort från platsen och försvann snart i mörkret, under det att de båda skälmarna, som vi träffat förut en gång, då olyckan skedde vid Boklundatorpet, skyndade sig att förtöja den stulna ekan bland strandens lummiga albuskar.

För affärsmannen Madsen voro dessa figurer icke okända. Han hade redan länge haft Varbergs-Olle i sin tjenst såsom skicklig och rapp smugglare. Åtskilliga balar kaffe, tobak och annat jemte sidenvaror och utländsk spirituosa hade genom den sluge Olles förslagenhet blifvit landförda vid skånska kusten, utan att Madsen behöft betala ett öre i tull därför... Vid Spanska-redden, ett grund straxt utanför hamnen vid Åhus, hade Varbergs-Olle inrättat sin observationspunkt så väl, att icke ens det mest skarpa öga från en tulljakt kunde misstänka, att lurendrejare der hade sitt tillhåll. Och Varbergs-Olle, som tidigare haft åtskilligt annat otalt med myndigheterna, både till lands och sjös, var icke den, som onödigtvis blottställde sig och sina handtlangare. Men skrockfull var han i likhet med flertalet sjöfolk. Sjelf hade han i yngre år rest med »ostindiefarare» och derunder lagt sig till med vissa fördomar, som för honom gällde mer än lagar och förordningar. Att derfor Madsen önskat dem »Lycke på

rejsen» var för Varbergs-Olle ett dåligt omen och nedsatte i viss mån hans tro på företagets utgång.

Härmed förhöll sig sålunda.

När Madsen tydligen märkte, att Siri Silfvercreutz icke alls syntes hågad att binda sina öden vid Christianstads rikaste handlandes framtid, och han ej nu heller egde något bindande papper på hennes far, sprang en djefvulsk tanke upp i hans förslagna hjärna.

Han skulle med list locka henne i en fälla, så att hon sedan af hänsyn till sitt namn och sin börd måste gifva honom sin hand med eller mot sin vilja.

Slumpen syntes också gynna hans syften öfver förväntan. Ankomsten af teatertruppen kunde alltid bli en anledning att locka ut henne från hemmet; och hennes fars resa till Åhus samma dag, hvarifrån han ej gerna kunde hinna åter förr än vid elfva à tolf tiden på natten, gjorde utsikterna att lyckas så mycket troligare.

Nästa förmiddag vare det alltså påtagligt, att den nu stolta adelsfröken för skam skull, måste krypa till bönboken och gifva honom sin hand. Att det ej skedde godvilligt, var en sak, som Madsens rymliga samvete icke tog sig mycket af.

Men hur skulle han få henne upp i vagnen?

Denna fråga var nu den kinkigaste att besvara. Vore hon väl der, skulle det gå som ett huj att köra i väg till Nosaby på vägen till Åhus. Der hade Madsen ett slags filial och en kammare, i hvilken den stolta dufvan nog skulle få sina vingar klippta.

Men äfven här kom slumpen honom till tjänst. Varbergs-Olle hade samma dag anmält sig på Madsens kontor efter en kortare fribrytarefärd kring kusten. Han var mannen att kunna arrangera ett dylikt delikat företag. Och han blef genast villig så snart han hörde, hvem det var fråga om, ty Siri Silfvercreutz hade han sedan gammalt ett godt öga till efter äfventyret vid Ljungby-hed. Madsen skulle låna honom och hans stallbroder kläder, så att de ej sågo ut som banditer och »Lasse», eller som han äfven kallades

»Lasse med kroken» på grund af sin väldiga kroknäsa, skulle tjena som handtlangare.

Först hade man tänkt att snappa upp Siri på hemvägen från teatern och i en handvändning kasta in henne i den af Varbergs-Olle körda vagnen. Denna plan misslyckades emellertid på grund af att Siri tidigare än beräknadt lemnade teatern.

Madsen hade förtänksamt spionerat ut, att hon var hemma. Nu var Madsen viss på att kunna lyckas. Hans biträden hade fått noggranna instruktioner. Återstod endast att locka Siri ut.

Straxt för half tio på qvällen hördes en vagn rulla fram vid teatern. Detta var nu icke så ovanligt, alldenstund åtskilliga äfven icke stadsbor infunnit sig på spektaklet för att njuta af Zetterholms prestation. »Lasse med kroken» visade sig snart invid Madsens sida, der denne på en kyrkogårdsbänk afvaktade hans ankomst.

Han fick nu ytterliggre instruktion. Klädd som en bonddräng skulle han anmäla sig hos fröken Silfvercreutz och meddela, att henes far gripits af ett hastigt illamående samt derfor måste stanna vid Nosaby, hvarför man med skjuts skulle hemta henne dit... Detta var Varbergs-Olles sinnrika plan.

Siris förskräckelse när hon fick detta bud låter lätt tänka sig. Utan tvekan kastade hon på sig sina kläder, och under häftig oro och våldsam hjärklappning frågade hon sedan drängen, hvad som händt hennes far och om han vore mycket sjuk, kanske nära döden.

Lasse var äfven beredd på denna fråga. Det berodde nu på hans svar om den djerfva planen skulle kunna lyckas. Han tog på sig så trovärdig min som hans inpiskade skälmnatur kunde prestera, kliade sig betänksamt i håret och svarade på bredaste slättboskånska.

— Jag tror nog, att det är bäst att mansella skyndar sej, för doktorn har man redan hemtat och...

— Är doktorn der? utropade Siri, med stegrad oro och kastade en schal öfver sin tunna kofta.

— Jo men är han så, svarade den falske skjutsbonden. Men om vi fara nu, tör det nog hända att vi ändå icke komma för sent.

— Tänk om han dör!... O, min Gud! utropade Siri



och slog upp dörren till gården under det att trotjenarin-
nan följde efter med en lykta.

— En åderlåtning blir nog det bästa, gaf hon Siri till
råds samtidigt med att drängen öppnade porten till gatan.

I dunklet derute kunde man nu vid skenet af det
osande talgljuset se konturerna af en klumpig bonddroska.

Dess sufletter voro uppslagna och på ena skackeln hängde en lykta, hvars sken med möda spred en ljusare fläck framför den sömniga bondkampens hofvar.

Med trotjenarinnans hjälp lyckades Siri klänga sig upp i det otympliga fordonet, samtidigt med att Lasse klättrade upp på kuskbocken.

Siri hade låtit locka sig i fällan. Allt syntes gå efter Madsens önskan. Nästa ögonblick for kolossen skrällande ut genom tullen.

Men just vid vaktstugan dök nu upp en annan vagn, en eländig »rapphöna», med två personer.

Den ene af desse var Madsen, som, med rockkragen uppdragen och filthatten nedklämd öfver pannan, syntes allt utom angelägen att blifva igenkänd af artilleristen, som stod vid krutkapellet.

Körsvennen i denna vagn var tydligen mån om att så mycket som möjligt hålla sig i närheten af droskan.

— Nåå Olle, hördes nu Madsen hviska till sin kusk... Hur tror du att det går?

— F-n vet... Det var dumt af patron att önska lycka till...

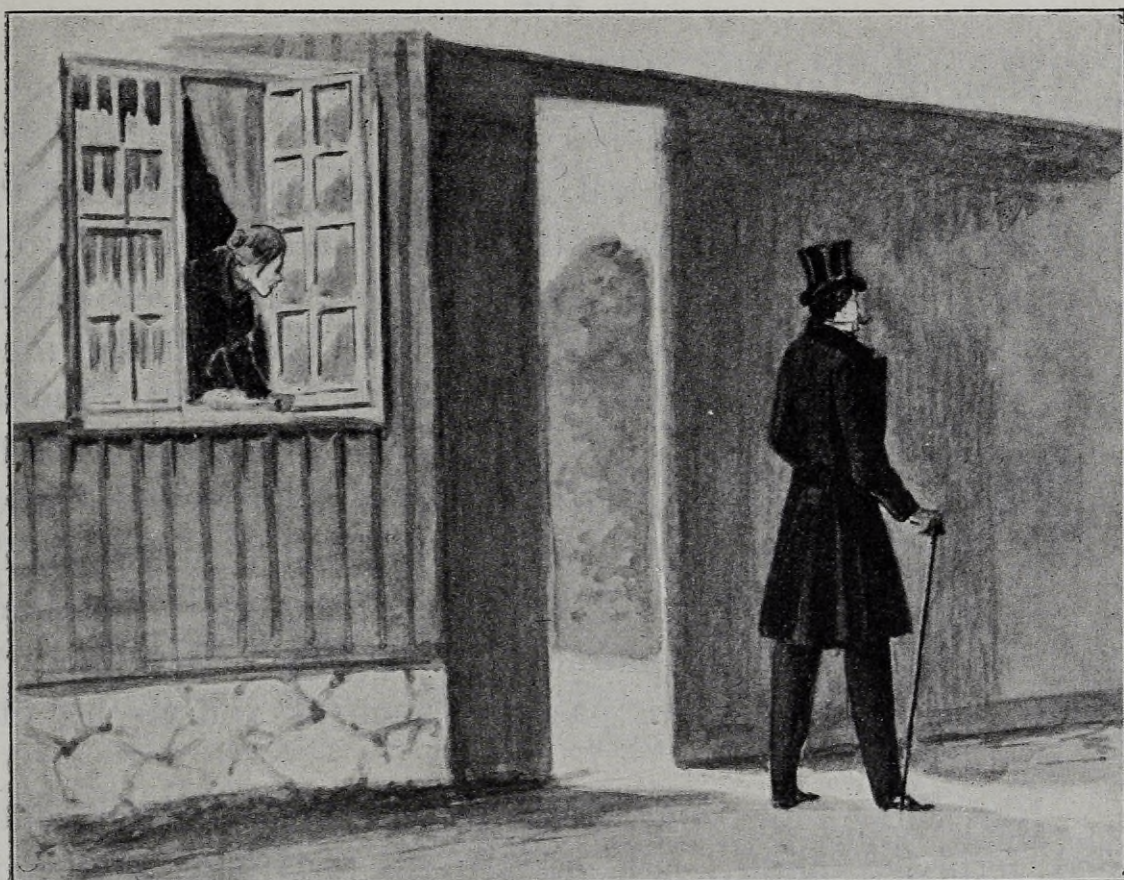
— Men du såg ju, att hon satt i droskan?

— Ja, *der* ha vi henne nog, så godt som i en liten ask... Men...

Samtalet afstannade. Droskan och rapphönan slingrade sig nästan ljudlöst fram på den mörka slätten, hvars gropiga vägar nu äfven började blötas upp af ett kyligt och häftigt nattregn.

Siri närmade sig allt mer det mål, der något helt annat än hennes döende fader väntade henne.





ELFTE KAPITLET

Den vackra enkan.

Major Silfvercreutz var glad öfver att få lämna Christianstad. Han hade nog länge närt en liflig önskan att kunna utbyta den sydsvenska residensorten mot landets hufvudstad, men hans knappa inkomster såsom ryttmästare hade ej satt honom i stånd, att realisera denna åstundan. Nu hade dock den ekonomiska delen af frågan i någon mån ljusnat, nu hade han ju så godt som en skyldighet, att åtminstone för en tid, slå sig ned i Stockholm, på grund af konungens uttalade önskan. Och snart skulle flyttningen också bli satt i verket.

Men det fanns ännu en annan sida af saken, som i viss mån gjorde majoren bekymmer.

Dottern kunde han väl knappast betunga med att öfvervaka det blifvande hushållet; utom dess var hennes erfarenhet i sådana stycken skäligen begränsad. Den gamla trotjenarinnan Karna, som nog var bra i Christianstad med dess mera landtliga lefnadsvanor, blefve helt visst i Stockholm alldeles omöjlig som hushållerska. Storstäder hade på hennes stillsamma sinne ett högst oroväckande inflytande. Silfvercreutz visste detta, ej minst med anledning af ett kortare besök, som Karna en gång gjort i Malmö derifrån hon återkom nästan smått kollrig. Som jungfru kunde hon kanske blifva passabel, men så alldeles att lita på var det ej.

När Siris mor dog, hade sorgen gripit Silfvercreutz med jernhård hand... På gränsen till förtviflan, hade han önskat sig sjelf döden, och hade ej den lilla Siri stått som en räddande engel emellan honom och de onda tankarna, hade han säkert gjort ett hastigt slut på en tillvaro, som ej längre syntes honom värd att förlängas. Tiden, i förening med ett sträfsamt arbete, hade dock så småningom förmildrat sorgens och saknadens bitterhet; och nu, efter nitton år, hade den själsskakande dödsqvällen fått en plats i hans hjärta såsom en försvagad bild af en nödvändighet, som icke kunnat undvikas.

Såsom alltid i en småstad hade man rika tillfällen att snart lära känna en hvar, som lefde och bodde inom stadens hank och stör. Silfvercreutz höll visserligen icke stora kort på dessa bekantskaper, men det kunde dock ej underlåtas, att han af vissa intressen måste närma sig stadens notabiliteter. Att bland desse äfven skulle finnas en hel del affärsmän på en så pass gammal mercuriplats som Christianstad, var ej att undra på. Och till de mer betydande räknades, utom Madsen, äfven kolonialvarugrossören Anders Sjöblad, som gerna visade sig i de framskjutna kotterierna å Frimurarekällaren. Der hade Silfvercreutz äfven gjort Sjöblads bekantskap.

Grosshandlar Sjöblads förmögenhet kunde visserligen icke mäta sig med innehållet i Madsens välförsedda kassaskåp; men i motsats till denne, åtnjöt Sjöblad helt visst större fonder af allmän aktning, hvilka han ock gjorde sitt bästa att bibehålla och öka.

Silfvercreutz hade emellertid, trots upprepade inbjudningar, aldrig hedrat Sjöblads familjefester med sin närvaro. Dessa voro dock mycket prisade på grund af den unga och vackra värdinnans charmanta sätt att göra les honneurs. Men sedan Sjöblad flyttat sitt hem till Åhus, hade Silfvercreutz på genomresa en gång gästade hans hus, och då hade han äfven blifvit presenterad för den omtalade frun, en ung, mycket behaglig stockholmska, som helt visst uteslutande för guldets klang låtit förståndet springa bort med hjärtat.

Det nygifta paret hade, som sagdt, först bosatt sig i Christianstad. Men redan följande år fann man dem installerade i Åhus. Sqvallret visste berätta, att hennes make funnit christianstadsofficerarne visa den täcka frun alldeles för stor uppmärksamhet, ehuru grosshandlaren visserligen alltid sjelf kände sig högst smickrad af att få räkna en eller annan officer till sin krets af bekanta, bland desse synnerligast den lugne och ståtliga ryttmästar Silfvercreutz.

Samma dag som Silfvercreutz kommit hem från mötet på Bonarps- och Ljungby-hed, hade han funnit en biljett med sorgkanter liggande på sitt skrifbord.

Öfverraskad hade Silfvercreutz slitit upp dess försegling och funnit ett kort meddelande om att grosshandlaren Sjöblad aflidit i Åhus föregående dag.

Brefvet innehöll derjemte en ödmjuk förfrågan från enkan, om ryttmästar Silfvercreutz skulle vilja åtaga sig öfvervakandet af den dödes boutredning... Hon sade sig hafva tagit detta dristiga steg på grund af sin kännedom om den aflidnes stora förtroende till ryttmästar Silfvercreutz, och slutade med en begäran om hans snara besök i sterbhuset.

Detta sorgbref var hållet i ordalag, som tydligt lät

den bildade kvinnans sätt att lägga sina ord på papperet, skymta fram, på samma gång han måste förvåna sig öfver det lugn och den besinning, hvilka, trots det hastiga dödsfallet, dock lyste fram mellan hvarje rad i brefskrifverskans biljett.

Han måste dock medgifva, att det låg något visst intresseretande öfver det hela, och han fattade sitt parti att genast villfara den unga enkans anhållan. Han lade så ifrån sig brefvet med en underlig känsla, hvori helt visst saknaden efter handlanden Sjöblad icke spelade någon större roll. Han tummade och vände det svartkantade papperet upprepade gånger och synade med riktigt kaligrafiska blickar den unga enkans handstil, liksom han af denna velat läsa sig till några drag ur författarinnans själslif, under det att hennes bild allt klarare trädde fram, trots att han endast en gång och helt flyktigt hade sett henne.

Tankarna på flyttningen till Stockholm kommo derunder ånyo öfver honom, och samtidigt såg han åter den brist han der skulle röna af, att hans hus icke hade någon presentabel värdinna.

Impulsen dref honom fram till den enkla spegeln, som hängde öfver tvättstället, och der finna vi den nyutnämde majoren sysselsatt med en riktig generalmönstring af sina något fårade, martialiska drag.

Kanske granskningen utföll till belåtenhet. Eller var det något annat än bara egenkärlek, som lät en glimt af ungdomseld smyga fram ur hans allvarliga ögon och kom den aristokratiska hållningen att nu framträda ännu ståtligare?

När major Silfvercreutz en stund senare lämnade sitt hem för att anträda resan till Åhus, var han iklädd sina finaste svarta benkläder, sin åtsittande lifrock, och en hög skinande cylinder, samt lackerade stöfletter med lädergaloscher... Det tjocka, spanska röret med silfverknapp, blänkte i hans behandskade venstra hand, och Karna, som nyfiket observerat sin husbonde då han gick ut, kunde ej hindra sig från att utbrista:

— Kors i all min dar, så schangtil!... Jag tror minsan, att han blifvit minst tio år yngre sedan han blifvit major... Den der kan hvilken mamsell som helst förgäpa sig i.

Och hon stirrade efter den bortgående ända tills han försvunnit bakom knuten; derpå fortsatte hon mer melankoliskt:

— Men det ha' de' min lif intet för. En karl som ryttmästarn — kors, majoren va' de' ju — gifter sig bara en gång. Det märks nog, när han i så många år varit trogen hennes nåds minne.

Karna lefde i en lycklig okunnighet om den genomgripande revolution, som allt mer närmade sig hennes fristad i majorens lilla enkla hemvist i Christianstad. Hon hade under årens lopp så vuxit fast vid den föreställningen, att allt skulle bli som det var, ända till döddagar, och att intet, om ej möjligen, att hennes fröken kunde gifta sig, skulle rubba den värld, i hvilken hon lärt sig regera med nästan oinskränkt despostism. — Ty vi böra kanske låta påskina, att Karna var en trotjenarinna af den gamla stam, som i vår tid är i det närmaste utdöd. — Hennes förskräckelse, när budskapet kom på qvällen samma dag, att husbonden träffats af hastig sjukdom och nu kanske i Nosaby drogs med döden, var helt visst jemförlig med Siris förtviflan, om ock motiven dertill voro af annan natur.

Och under denna oro skredo nattens timmar fram, allt fler och fler, trots att Karna tyckte det vara en evighet mellan hvarje qvarslag, som dånade från den gamla Helga Trefaldighetskyrkans slagverk... Hon kunde icke annat än ana det värsta när det så drog ut på tiden. — Till Åhus var det ju föga mer än två mil, och till Nosaby icke längre än en half, en lagom lång promenad. — Helt visst hade majoren fått slag och var kanske redan död.

Hon försjönk i dystra tankar, på hvad som nu skulle blifva hennes framtida lott. — Kanske finge hon till sist gå på roten eller hysas in i den förfärliga fattigstugan.

Med dessa sorgliga framtidsperspektiv för sina ögon, slog hon upp sin gamla psalmbok. Och öfver dess gul-

nade blad såg man snart Karnas grå hufvud, med »brillorna» på nässpetsan nicka till med korta knyckar under fåfång kamp mot den angripande sömnen...

Talgljuset hade nästan brunnit ned, och spred nu ett qväljande os under dess sista lifsflämtningar i den bredbottnade messingsstaken, skuggorna blefvo djupare, och snart låg major Silfvercreutz' gård insvept i nattens tunga slöjor.

* * *

I en mangelbod i Åhus står major Silfvercreutz vid en likkista...

Har har dragit undan en snibb af det lakan, som man lagt öfver den döde och med djupt allvar betraktar han Sjöblads svagt blåsvarta drag.

Vid motsatta sidan af kistan synes en svartklädd qvinna, som knappast kunde vara mer än några och tjugo år... Den skära hudfärgen och de röda läpparna, det rika, i flätor upplagda håret, sammanhållet af ett fint silkesnät, de fylliga kinderna och de små rosafärgade öronen, samt en bred vacker panna, utan ett enda veck, visade tillfullo, att lifvets vår ännu ej flytt från denna i sorgdok höljda gestalt. Det tätt åtsittande klädningslifvet framhåller en fyllig figurs mjuka linier, och från de snäfvä ärmarna nedfalla sorgmanschetternas konstrika knyppling öfver små välvårdade händer, som aldrig ristats af det tunga arbetets djupa runor. På venstra handens ringfinger blänka i mangelbodens sparsamma dager två tjocka, släta guldringar och på lillfingret en blodröd rubrin.

Denna qvinna är den affidnes enka.

Någon mäktig smärta står ej att läsa i hennes drag. Lugnt, som om det gällt en främling, ehuru väl med det allvar, som ögat alltid får inför dödens verk, låter hon blickarna granska de vanställda dragen af det knappast kallnade stoftet, under det att den högra handen med en lätt darrning förës öfver den dödes något gråsprängda, tunna hår.

Utan att rikta sina blickar på henne, hör man så majoren fråga med halft hviskande stämma:

— Var det klockan fem han dog?

— Half fem, kommer svaret lugnt och utan en skälning af rörelse.

— Således föga mer än ett dygn?... Döden kom hastigt öfver honom... Var det slag?...

Svaret dröjde en sekund. Derpå faller åter den lugna rösten in kort och afmätt:

— Hjärtkramp!

— Läkaren kom för sent?...

— Ja!... Anders hade gått in att hvila sig en stund efter middagen... Så kom krampen och döden... Inom en kvart var allt slut... Anders var nog icke så stark...

— Nog såg han stark och hurtig ut, sade majoren... Men mot döden kommer all vår styrka ändå till korta.

En stund blir allt åter tyst derinne... Bådas blickar hafva på nytt riktats mot den dödes anlete, hvars stelnade, förvridna drag kring munnen visade att dödskampen varit hård om än kort. Öfver de nedtryckta ögonlocken hade man lagt två tunga kopparslantar, för att dölja den stirrande, hemska dödsblicken.

— När skall jordfästningen ega rum? faller nu majoren in, hviskande som förut.

— I morgon, eller senast i öfvermorgon, svarar enkan hastigt, nästan med skygg tonlöshet, i det hon åter breder lakanet öfver den dödes hufvud.

— Redan så snart? utbrister Silfvercreutz något förvånad, då det annars var brukligt, att på landet åtminstone invänta närmast följande helgdag.

— Ja, helst så fort man kan hinna. Hvarför skall man dröja?... Men jag tror ej, att jag nu törs stå här ute längre... Det är kallt, och man kan lätt ådraga sig en förkylning.. Vill ryttmästar Silfvercreutz vara god att följa mig in?

— Naturligtvis, svarade den tillfrågade, hvars utnäm-

ning enkan ej hade reda på... Det är ju med anledning af fru Sjöblads bref som jag kommit hit.

Och han kastade på henne en blick, hvare deltagandet för sorgen helt visst fick mindre uttryck, än det vaknande



intresse, som han kände väckas för den lika vackra som ståtliga enkan.

Och han finner hennes lugn förklarligt... Icke hade den döde, som nu låg der i mangelboden, varit det ideal, som hon hade drömt sig... Nej, säkert icke... tänker Silfvercreutz i det han varsamt öppnar bodens dörr för enkefru

Sjöblad... Hon har tagit honom för pengarna .. Ja, ja... Penningen är en stor makt... Det får minsann jag, fattig f-n, kännas vid...

— Kanske ryttmästaren vill vara så god att dinera innan vi taga i tu med affärerna? höres nu enkan afbryta den fattige majorens filosofiska tankar.

Silfvercreutz svarar jakande och gör en världsmannabugning, i det han låter den vackra enkan stiga först ut på gårdsplanen.

En stund senare finna vi dem på tu man hand vid det rikt uppdukade matbordet, i en matsal, hvilken, hvad inredningen beträffade, visade arrangörens utvecklade smak och goda tillgång på rörelsemedel till de dekorativa anordningarna.

Silfvercreutz, som hade god konstnärsblick, kunde ej underlåta, att med välbehag göra dessa iakttagelser, på samma gång, som han insåg, att dessa arrangement ej gerna kunde vara ett verk af någon annan än värdinnan sjelf.

Vid ljudet af en på bordet stående liten »gong-gong» af silfver, och som värdinnan lätt vidrört med en rikt utsirad klubba, infann sig en tjensteflicka, klädsamt iförd en liten spetsmössa och ett till fötterna nående hvitt förkläde öfver den släta, svarta dräkten. Värdinnan gaf order om intagandet af någon varm förrätt. Derpå vände hon sig till majoren och sade, med en min, som icke alls tycktes squallra om någon djupare sorg:

— Tänk så eget!... Ryttmästaren, som var en af Anders' bästa vänner, har aldrig förut visat oss den äran att spisa middag i vårt hus... Och likväl hörde jag min man ofta tala om, hur gerna han velat se ryttmästaren på någon liten bjudning i vårt enkla hem.

— Beklagar verkligen, att min tjänst och andra göromål hindrat mig från ett så angenämt nöje, svarade Silfvercreutz belevadt, och med en blick, som sökte enkans ögon... Hvad hemmets enkelhet beträffar, fortsatte han, får jag verkligen uttala min beundran öfver den smak, som här är rådande... Just denna gamla antika stil är det, som

mest tilltalar mig. Ty jag har icke alls sinne för allt det moderna krims-krams, som våra yrkesdekoratörer nu föra i marknaden.

— Alldeles som jag, således, svarade enkan och fortsatte, i det hon räckte Silfvercreutz en rykande sopptallrik: Får jag lof, herr ryttmästare?

— Major, om jag får be, inföll Silfvercreutz leende, i det han mottog tallriken med en böjning af hufvudet.

— Major! utbrast värdinnan med synbar förvåning både i röst och min... Gratulerar!... Den utnämningen har således skett nu i dagarna?

— Alldeles, svarade Silfvercreutz... Och det bör kanske intressera er, att jag för denna utnämning blifvit så godt som kommenderad från denna ort, hvadan mitt uppehåll härstädes endast kommer att vara ett par veckor på sin höjd.

— Majoren kommer kanske att bekläda tjänst vid något annat regemente?... frågade enkan, synbart ännu mer intresserad, i det hon gaf den åter inträdande husan en vink att servera.

— Kanske, svarade Silfvercreutz tankfullt... Ingenting är dock ännu bestämdt. Åtminstone ej på grund af någon ansökan från mig.

— Men hvart ämnar majoren då flytta, om jag törs vara nog indiskret att fråga?

— Till Stockholm.

— Ah! ... Min födelsestad!... Ingen plats på jorden är så härlig och treffig som Stockholm.

Och under det att middagen fortsattes, utbredde sig värdinnan med stigande liflighet öfver de företräden och det behag, som hufvudstaden kunde uppvisa gent emot andra platser i riket.

Hennes drag fingo dervid ett lif och ett uttryck af hänförelse, som ovilkorligt var medryckande, och som äfven drog majoren med sig, oemotståndligt som om han lyssnat till de fängslande bilderna i en vacker saga... Det hastigt väckta intresset för denna underliga qvinna — som redan

dagen efter sin mans död, och medan ännu hans stoft stod ofvan jord, inom hans en gång egda gård och hem kunde så utbreda sig öfver lifsglädjen i en stor stad — detta intresse stegrades allt mer, på samma gång som en underström af konstiga tankar lade sig likt en vågbädd för loppet af de bilder, hvilka hennes ord manade fram i hans annars så lugna sinne.

Silfvercreutz kände sig verkligen underlig till mods när han vid desserten lyfte sitt glas för värdinnan och utbrast:

— Hvad ni nyss yttrat, min fru, gör det till en angenäm plikt för mig, att lyckönska eder till, att soliga ungdomsminnen kunna lägga en hugsvalande dager öfver den smärta, som nu drabbat eder... Och när jag nu med eder, den affidnes älskade maka, tömmer denna skål för vännens minne, ber jag att för framtiden våga hoppas på, att få mig tillmätt någon liten plats i tankarna hos min väns hustru... En plats i edra tankar, min fru... Den affidnes skål!

Med en min, som helt visst egde en djup fond af förvåning, blandad med ironi, hade den vackra enkan lyssnat till denna underliga skål, med dess ännu underligare begäran... Med qvinlig skarpsinnighet trodde hon sig dock hafva funnit af dessa ord, att något annat än vänskap till hennes döde man dikterat majorens anhållan, och med qvinlig sjelfförgudning var hon icke den, som häraf kände sig sårad...

Hon fattade sitt glas och stötte det med ett svagt klirr mot majorens, under det att hennes redan förut färgrika kinder öfverdrogos med en starkare rodnad, och de sänkta blickarna gömde sig under ögonlockens tunga fransar.

Hade Silfvercreutz i detta ögonblick kunnat läsa, hvad som rörde sig i denna qvinnosjäl, skulle han helt visst med förfäran rusat upp från sin plats... Han skulle ha sett det retande hos qvinnan falla bort, och demonen stiga fram i vild, otyglad nakenhet.

Men Silfvercreutz såg intet af detta. Han var redan förblindad, om han ock icke ännu fullt kände det mörker, som lagt sig öfver hans ögon.

Skålen tömdes. Till Silfvercreutz förvåning slog värdinnan genast i glaset på nytt.

Hvad menade hon?

Han kände, att de ord, han nyss yttrat, helt visst under andra omständigheter, och för den händelse, att andra åhörare än enkan funnits närvarande, skulle hafva



tolkats på ett sätt, som satt honom i en egendomlig belysning. Han kände detta med en inre blygsel och en förlägenhet, som helt visst icke skulle undgått en mer skarpsynt iakttagare än den unga enkan syntes vara... Och likväl hade han ej kunnat hindra dessa ord att släppas fram nu på en stund, då knappt ett dygn hunnit förflyta från det ögonblick, då döden med sitt obevekliga allvar trädde öfver tröskeln till detta hus.

Dock fick majoren icke lång tid till reflektioner öfver sin ogrannlaga skål. Vårdinnan hade fattat sitt glas, och i det hon med glänsande ögon vände sig till sin rådgifvare och gäst svarade hon:

— Herr major!... Vi qvinnor äro ej, eller, rättare sagdt, få icke visa oss som talare... Jag kan det ej heller... Men hvad jag kan, och med varmaste hjärta beviljar, det är den plats i mina tankar, som majoren nyss begärde...

Hon räckte honom sin hand i det hon lyfte sitt glas.

Med en oförklarlig känsla af såväl sympati som motvilja fattade han denna lilla mjuka hand, hvars värme meddelade sig åt hans hårda, muskulösa fingrar, och kom hans puls att öka. Omedvetet tryckte han enkans hand utan att tänka på att släppa den, och vaknade först till förlägen eftertanke, när vårdinnan med ett kort, gäckande skratt hördes yttra:

— Men majoren glömmer ju alldeles att dricka med mig.

Silfvercreutz kände att han rodnade. Mekaniskt förde han sitt vinglas mot vårdinnans och mumlade, sedan han druckit:

— Ack visst!... Jag tackar eder... Förlåt min distraktion... De många nyheter, som hafva mött dessa dagar, har gjort mig en smula distrahit...

Kaffe och likör hade serverats i en angränsande liten salong, hållen i rött och möblerad i senrenaissance. Enkan bjöd nu sin gäst taga plats i en bekväm hvilstol. Sjelf satte hon sig i soffan, bekvämt lutad mot en svällande skinnkudde, å hvars botten syntes broderadt ett konstnärligt sammanslingradt monogram af den afidnes initialer.

Silfvercreutz ögon hade stannat på detta monogram, och vårdinnan hade snart funnit målet för hans blickar.

I det hon fattade kaffekannen för att servera sin gäst, sade hon, med en suck, som verkade konstlad:

— Ja, Anders och jag hade samma initialer... Mitt

förnamn är nämligen Amalia... Således kan jag ju taga denna hans kudde liksom mycket annat till mitt enkesäte utan att...

Hon hejdade sig som om hon märkt, att hon sagt en oförsiktighet, någon allt för egoistisk framtidstanke... Men Silfvercreutz hade icke märkt denna vändning. Hans tankar, som väcktes af detta namn, Amalia, smögo sig samman med att slumpen gjort äfven honom till innehafvare af samma monogram, som det enkan egde, och som nu blänkte fram i guldtråd på kudden...

Något så särskildt märkvärdigt såg han visserligen ej genast i detta samband. Men efter hand tyckte han sig dock öfver detta sammanlänkade A och S se en gyllene adelskrona afteckna sig, en krona, som svälldes ut allt mer och mer, blef allt rödare och mer glänsande, som om den vore målad med ännu fuktigt blod.

Silfvercreutz kände en lätt rysning genomtränga sitt hjärta och med svindlande fart brusa fram som en köldström i hans ådror... Endast med svårighet lyckades det för honom att blifva qvitt denna bild af det krönte monogrammet. Fast han nu slitit sina blickar från kudden och lät dem irra kring i den lilla eleganta salongen, kunde han här och hvar se denna blodiga krona dyka upp; än på en stolrygg, än på dörrarna af ett rikt, snidadt skåp, än i mönstret på den storblommiga ljusa tapeten, som till illusion imiterade siden.

Med en kraftig själsansträngning slet han sig ändtligen lös derifrån vid det att värdinnan hördes säga:

— Min bäste major! Här sitta vi och grubbla så att kaffet alldeles kallnar... Var så god!... Kanske majoren behagar ett glas chartreuse?

— Gerna, min nådiga, svarade Silfvercreutz... Jag måtte bestämdt hafva öfveransträngt eller förkyllt mig något under mötet, och ber därför om ursäkt för min oartiga tystlåtenhet... Men från det ena till det andra... Ni har i brevet bedt mig öfvervaka bouppteckningen... Jag vill gerna villfara denna eder förtroendegifvande anhållan. Dock såge

jag helst, att någon annan än jag satte upp sjelfva boupp-teckningsinstrumentet och gjorde värderingarna öfver qvar-låtenskapen, under det att jag ginge igenom affärsböcker och dylikt för att, med stöd af dessa, ordna denna sida af min väns bo.

— Jag blir majoren högst förbunden... En ostörd kam-mare skall stå till majorens förfogande under den tid, som kan åtgå... Sjelf har jag naturligtvis mycket att göra med anordningarna till...

Hon drog upp sin spetsnäsduk och lät denna hastigt borttorka en tår, som i verkligheten var omöjlig att upp-täcka. Och i det hon åter visade sig som förut fort-satte hon:

— När kan jag våga hoppas, att majoren önskar börja med dessa besvärliga papper?

— Så fort begrafningen är öfverstånden... Men en annan sak... Den döde skall väl balsameras?

— Ja, jag har just tänkt på denna sak.

— Och i så fall naturligtvis äfven på läkaren, som skall förrätta obduktionen, fortsatte Silfvercreutz såsom en högst naturlig fråga.

Hade han ej i detta ögonblick kommit att vända sina blickar mot det oljefärgsporträtt af husets värdinna, som bredvid bilden af den affidne prydde väggen ofvanför soffan, skulle han helt visst blifvit obehagligt öfverraskad af den plötsliga blekhet, som vid ordet »obduktion» drog öfver enkans kinder. Nu märkte han det ej, och då han åter riktade sin blick på henne, syntes hon lika resigneradt lugn som förut då hon fortsatte:

— Men tycker majoren verkligen, att balsamering är af nöden... Vi hafva icke ens skaffat oss en familjegrav, och hvem vet, om jag kommer att dö på denna plats... Jag tror att...

— Ja, det är en sak, som naturligtvis uteslutande till-kommer er, min fru, att ordna. I detta fall vill jag verk-ligen icke råda hvarken till eller ifrån.

— Ju mer jag tänker på denna sak, ju bättre synes

det mig vara, att han icke balsameras... Man kan ju icke ändå...

Och åter kom spetsnäsduken i rörelse. Silfvercreutz tyckte sig bakom denna höra ljudet af en svag snyftning, som uttryck för en sorg, hvars första yttring han nu kunde spåra... Det var ej utan, att detta lilla tecken till en verkare natur fann en behaglig anklang i hans hjärta när han yttrade:

— Nej, ni har rätt... Jag uppfattar detta skäl och medgifver dess stora berättigande... Balsameringens kryddor kunna icke återgifva lifvet, och kroppen skall ändå förr eller senare gå förvandlingens lagar tillmötes... Helt visst skall det också blifva smärtsamt för er, min fru, att i längden vara bosatt ensam på denna plats, der er man lefvat och verkat... Och...

— Ja visst, inföll enkan med liflighet... Visst blir detta svårt... Också är min tanke, att så snart som möjligt komma härifrån... Gården och affären säljer jag, och sedan jag gjort en liten rekreationsresa till utlandet, som jag nu allt för väl kan vara i behof af, ämnar jag bosätta mig i hufvudstaden.

— Sää? utbrast Silfvercreutz... I Stockholm? Nå det må jag då säga... I så fall torde vi komma att träffas äfven der? frågade han med ett varmt ögonkast.

— Jag vill hoppas det, svarade enkan, som observerade sin rådgifvares blick, hvars innebörd så föga harmoniserade med stundens allvar... I Stockholm komma vi helt visst att mötas många gånger i vinter, framåt nyåret; ty förr lär jag nog icke få allt i ordning att flytta dit... Och min resa kommer säkert att vara en sex veckor.

Silfvercreutz syntes fundera öfver någon viktig plan, och svarade därför ej genast. Med ett allvar, som syntes båda ett viktigt meddelande sade han derpå:

— Som min fru torde veta, har jag en vuxen dotter.

— Ja, jag vet... Fröken Siri Silfvercreutz, inföll enkan och fortsatte... Jag har hört af Anders, att hon skall vara en fulländad skönhet... Och att hon...

— Öfverdrifven artighet, min fru... Men förlåt jag afbryter... Siri kommer antagligen icke att stanna hemma hos sin far så länge. Hon är i giftasåldern, och ett parti synes vara i görningen... Dock kan det väl ännu dröja en tid med dess realiserande, ty Siri är något nyckfull, skall jag säga... Derför vore det mig oändligt kärt, om hon, när vi nu komma till Stockholm alla tre, kunde få påräkna, att i er, min fru, finna en väninna, som jemnårig med henne, efter hvad jag kan tycka, eger fördelen af att vara infödd hufvudstadsbo.

— Allt för gerna, bäste major... Det skall bli förtjusande att få vara hennes cicerone. Hur gammal är lilla Siri?

— Nitton år, min fru!

— Ah!... Bara två år yngre än jag? Ack, att jag icke redan gjort hennes bekantskap... Majoren har varit riktigt stygg, som icke fört henne hit... Tänk så roligt vi kunde hafva haft.

Och åter syntes den unga enkan alldeles glömsk af sin roll som sörjande maka. Med en liflighet, som riktigt förbryllade majoren, lyfte hon sitt lilla likörglas och sträckte det mot honom sägande:

— I vinter alltså!... Och i Stockholm!... O, hvad vi skola få...

Hon stannade liksom förskräckt midt i meningen, hvars fortsättning ej var svår att fylla ut. Derpå reste hon sig hastigt och sade:

— Hur dags ämnar majoren resa?... Eller kanske det lämpar sig, att redan nu taga den lilla kammaren i besittning?

— Nej, icke i qväll, min fru. Har ännu något att styra om med i Christianstad... Jag åker därför hem så fort jag fått taga en hastig öfverblick af mins väns böcker inne på kontoret.

— Majoren är väl så god, att hedra begrafningen med sin närvaro?

— Gerna, efter ni öskar det, min fru. Den blir ju redan före söndagen.

— Ja, om fredag... I öfvermorgon...

— Jag skall infinna mig.

— Farväl således till dess... Kanske har majoren redan rest när jag kommit hem?... Jag har nu åtskilliga små bestyr, som jag redan i qväll måste arrangera nere vid prestgården och så... Ja ni förstår.

Hon betäckte sina ögon än en gång med näsduken, hvarå man ej kunde se spår af tårar... Och i det hon räckte majoren sin hand sade hon:

— Hvilken tröst är det ej för mig, att ni, herr major, Anders bästa vän, hjälper mig i allt detta sorgliga bestyr... Men kanske skall det förunnas mig att någon gång få visa prof på min varmt kända erkänsla.

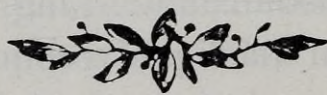
Silfvercreutz märkte åter den värmade ilen löpa genom sina fingrar, och det var endast med möda, som han gaf efter när enkan slutligen drog sin hand ur hans.

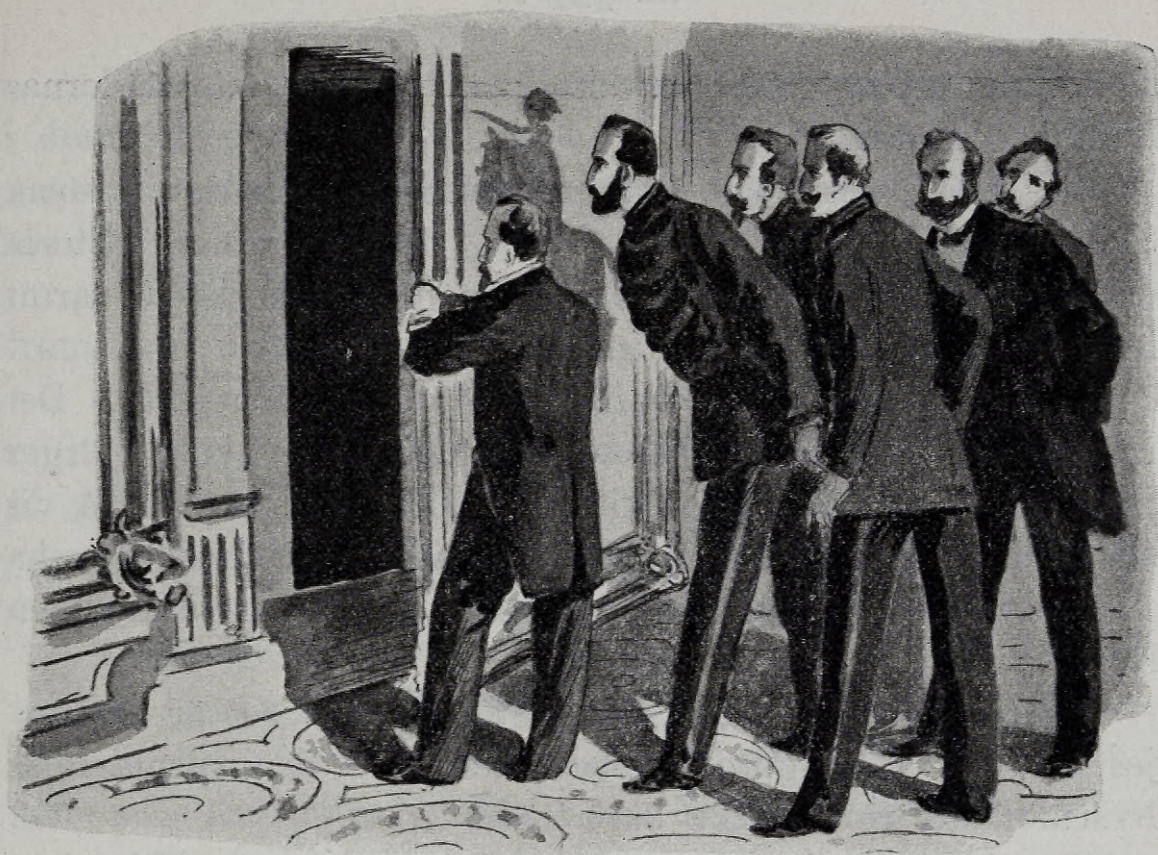
I sällskap följdes de öfver förstugan, der värdinnan öppnade dörren till kontoret och släppte in major Silfvercreutz sedan hon tillitsfullt lämnat honom en tung knippa smånöcklar, sägande:

— Farväl herr major... Det är så mycket jag skulle vilja säga er, men... Nu litar jag på er som på en förmyndare.

— Farväl, min myndling, svarade Silfvercreutz. Jag skall icke missbruka ert förtroende.

Ögonblicket derefter såg man major Silfvercreutz rota bland en massa papper, utbredda på kolonialgrossören Anders Sjöblads väldiga pulpet.





TOLFTE KAPITLET.

En stormig natt.

Vi befinna oss å Bäckaskog. I ett konstnärligt inredt gemak se vi — samma afton som Siri bortfördes till Nosaby och hennes far syntes upptagen med affärsböckerna på affidne Sjöblads kontor i Åhus — Carl XV och några hofherrar samlade under gladt samspråk om senaste militäröfningar. Bland andra syntes äfven konungens vän, artisten B., sedermera professor, och hvilken i konstfrågor utgjorde konungens factotum. Under samtalets gång hördes Carl XV brista ut i det han närmast vände sig till B.:

— Ack, nog är tillvaron på ett sådant här gammalt

slott bra mycket mer poesifull, än lifvet i storstädernas kungliga gemak.

— Helt visst, ers majestät, svarade konstprofessorn. Synnerligast bör Bäckaskog med dess urgamla historia också verka högst tilltalande på en för romantik så varmt intresserad natur som ers majestät.

— Romantik sade du...? Nå ja, hvarför icke... Det romantiska i tillvaron beror ju mest på, i hvilka färger man helst vill se sin omgifning. Ulriksdal har på så vis sin romantik, Bäckaskog sin... Hvilken af dessa ganska vidt skilda arter jag mest älskar, det vet jag sannerligen icke.

— Jag skulle våga påstå, inföll B., att det är ers majestät sjelf, som gifvit dessa båda slott den varma färg, hvarmed det romantiska bäst träder fram.

— Åh tusan!... Kan du också smickra?... Men vet du hvad?... Den hofkonsten skall du icke bry dig om att odla... Blif du och var min käre B. helt rätt och slätt, du är bäst, när du är dig sjelf... Men en annan sak... Du lofvade, att berätta en intressant historia, som stod i samband med denna gamla klosterborg... Nu, när vi sitta så här och njuta vårt »dolce far niente» efter krigarlivets mödor på hedarna, kan du gerna draga fram med den der historien.

B. syntes något generad när han svarade:

— Gerna ville jag det, ers majestät. Men...

— Inga men... Din tvekan endast retar mitt intresse... Som du vet, är jag f—dt nyfiken när det handlar om våra gamla slott... Det är väl kärlek med i den der historien? fortsatte han leende.

— Hm!... Ja... Nog är det kärlek alltid... Men pro primo handlar det om en kung... Och pro secundo har jag historien från en ung författare, som en dag kanske ämnar göra en hel roman deraf. Det är därför kanske icke så rätt af mig att...

— Prat!... Du tror väl icke, att jag tänker förekomma denne med den der romanen?

— Jag betviflar visserligen icke ert majestäts förmåga i detta afseende, till och med om hela romanen skulle skrivas på vers, likt Frithiofs saga, eller Axel och Maria, men...

— Nej, håll för tusan!... Bort med artigheterna och fram med historien.

Och i det kungen visade B. en beqväm stol, som stod midt i kretsen af de församlade, sade han, vänd till de öfrige:

— Silentium, mine herrar!... Nu är det B., som har ordet... Han skall berätta romantik om Bäckaskog.

Undflykt var ej att tänka på... Under det att den lilla utvalda kretsen väntansfullt inrättade sig som åhörare, sedan de i framsatta förfriskningar utbytt skålar med konungen och hvarandra, intog berättaren den anvisade stolen.

— Som bekant, började B. sin romantiska historia, har detta slott ursprungligen uppbyggts af bernhardinerbiskopen Andreas den spetälske, hvilken sjelf inrättade sig på ett underligt vis ute på den här från fönstren synliga Ifön, en förtjusande ö, liksom hela denna trakt förresten. Detta var dock först senare, innan hans spetälska tilltog i större grad... Då lät han vid Ifö kyrka mura in sig i en cell och lär der slutligen hafva svält sig till döds. Han blef helgon, naturligtvis, och en mängd märkliga historier hafva sedan dess — detta var i början på 1200-talet — kommit i omlopp och ytterligare smyckats med folkets fantastiska utläggningar. Sålunda vet man än i dag, att en löngång blef murad af denne Andreas från slottsparken alldeles invid hufvudbyggnadens äldsta torn och så ned i jorden och under sjön till Ifön, der den skall komma upp vid ett stenkummel på kyrkbacken... Jag har verkligen roat mig med att leta efter denna gång, som ju bör vara rätt lång. Och jag har på sätt och vis funnit på en dörr, som synes leda ned till en källare, hvilken verkligen i äldre tider kan hafva haft en gångliknande, nu tillmurad, fortsättning... Nå, dermed må vara huru som helst... Gammalt folk vet än i dag berätta, att biskopens vålnad går omkring

här i en svart kåpa med silfverkors liksom för att vaka på någon skatt.

— En skatt, säger du? utbrast Carl XV muntert... Nå, den skola hofarkitekterna snart fiska upp... I vår tid kan just skatter behövas... Alltså! Nu ha vi både vålnad och skatt... Men hvar är flickan?

— Hon kommer, ers majestät, svarade B. under allmänt skratt... Och riddaren också, hvad det lider.

— Skönt! Men fortsätt nu, för tusan!

B. syntes samla sina tankar ett ögonblick. Cigarren, som slocknat, tuggade han med en min, som vittnade om att hans fantasi lefde i en annan värld. Konungen, som aldrig tyckte om »kallrökare», tog hastigt en på det stora ekbordet stående tung silfverkandelaber och förde med spelad högtidlighet en ljuslåga mot B:s cigarr i det han sade:

— Lite eld, om jag får lof, till fantasiens rökoffer.

Trots det förnyade skratt, som detta kungens inpass väckte till lif, syntes berättaren oberörd af intermezzot, när han, efter en högtidlig bugning för majestätet, starkt blossande, fortsatte:

— Några hundra år efter biskop Andreas' tid infann sig här ett kungligt jagtfölje... Bäckaskog var då boställe åt husarbefälhafvaren i Skåne, och trakten häromkring var god jagtmark... I följet fanns generalmajor Schwerin och äfven en ung löjtnant Hane... Denne senare hade nu för afsigt att sammanträffa med sin kusin och hjärtans kär, en vän liten skånska, vid namn Cecilia, för att realisera sin länge närda förlofningsplan. På Ifön skulle han träffa henne, hos en annan kusin, syster till Cecilia, hvilken var gift med prosten derstädes. Emellertid hade denna flicka på vägen hit till slottet, dit hon tänkte sig för att få se en skymt af konungen och det kungliga jagtföljet, träffat samman med en elegant ryttare, som inledde ett samtal med den unga vackra flickan. Detta möte gaf snart till följd, att ryttaren blef så betagen i den unga damen, att han friade till henne, då hon ej annat än genom kyrkans band gick in på att blifva hans brud. Detta var i sjelfva ver-

ket ej så besynnerligt, alldenstund hon icke alls var kär i sin kusin löjtnanten... Men den mest romantiska sidan af saken kommer nu ..

Han tog sig en funderare och fortsatte efter en stund:

— Den nye friaren, som Cecilia fått för sig vara generalmajor Schwerin, enligt hvad en stalldräng sagt henne och ryttaren sedan medgaf, sade sig endast kunna bevilja henne *hemlig* vigsel på grund af den stora rangskilnad, som förefanns mellan hans och hennes familj. Som flickan var högeligen förälskad i sin förnäme tillbedjare och insåg ett visst berättigande af detta skäl, gaf hon äfven, efter någon tvekan, sitt bifall. Och så en natt smög hon sig i brudstass, åtföljd af sin gifta syster och en gammal fiskare, ned för den trappa, som förde till den underjordiska gången från Ifön hit till slottet. Vigseln förrättades i en kammare i gångens midt, och brudgummen förde med sig sin brud. Han var då klädd i svart kåpa med ett kors af silfver på ryggen... så att man lätt kunde taga äfven honom för bispens vålnad.

— Nej, hör du, min käre B. Nu har du bestämdt skenat i väg för långt... Den der historien låter som en amsaga för barn... Men hur gick det?

— Jo, genom löngången förde han bruden med sig hit in i slottet... Trappan finns märkvärdigt nog ännu kvar och leder, som jag kan visa ers majestät, rätt in i — *detta* gemak...

— Hvad tusan säger du? utbrast konungen öfverraskad. Leder en löntrappa hit in?

— Jag skall bedja att få visa den, sade berättaren i det han reste sig och gick fram mot en rikt dekorerad vägg... Se här, sade han, och drog med ansträngning ett stort porträtt åt sidan.

En kall, unken luftström, pressade sig fram ur den svarta, gapande öppningen, som var knappast bred nog att låta någon passera derigenom.

Ett sorl af förvåning hördes bland gästerna. Konungen såg öfverraskad ut när han äntligen utbrast:

— Sannerligen tycks du icke hafva rätt... Hvar gård den här trappan?... När fick du reda på den?...

— En dag när jag höll på med taflorna härinne och tänkte göra några flyttningar, ers majestät... För öfrigt synes trappan leda ut i parken, men den trånga utgången måtte ha blifvit tillmurad för mycket länge sedan.

— Nå, det skola vi, ta mig tusan, snart taga reda på... Aldrig trodde jag, att den gode bispren Andreas hade inrättat det så hemlighetsfullt här på Bäckaskog... Men nu stänga vi igen om hemligheten, och du fortsätter, sedan vi tagit oss en bågare för att stärka kuraget, ty det här tycks bli hemskt, som Rydingen sa' om hönsen.

En stund senare fortsatte B...

— Den sköna Cecilia försvann helt plötsligt... Bland folket kom det ut, att hon uppsnappats af bisprens vålnad och...

— Men Andreas var ju katolsk prest och alltså celibatets edsvurne anhängare? inföll kungen.

— Visserligen, sade berättaren skrattande... Men deri låg helt visst mindre ett hinder till äktenskap än att han redan var död några hundra år förut.

— Sannt, replikerade kungen leende... Nå hur gick det med Schwerin och hans brud?

— Jo, en qväll året derpå sammanträffade löjtnant Hane — som jemt rufvade på Cecilias försvinnande och pratet om »svarta kåpan» — i Stockholm en annan officer, som skulle ut på något politiskt spioneri. Hane följde med... Snart syntes en väntad vagn, och ur denna stiger en dam, som genom en plankport till Fersenska egendomen på Blasieholmen hastigt försvinner ur spejarnes åsyn... Några ord, som damén yttrat till kusken, läto genast Hane uppfatta, att denna qvinna just är hans försvunna ideal... Han beslutar sig för en undersökning. Och en qväll längre fram har han lyckats smyga sig in i den mystiska trädgården och till ett gammalt lusthus, ur hvilket ljus synes tränga fram... En stund senare är han ansikte mot ansikte med sin dyrkade Cecilia, som i det förfallna lusthu-

set, på den då så godt som obebyggda Blasieholmen, installerat sig med rent af furstlig lyx, såsom Schwerins i hemlighet vigda maka.

— Ah! En liten inklinasjon!... hördes en röst...

— Ja och nej! fortsatte B... Hon *var* en »inklinasjon», men visste ej af det sjelf.

— Nej, hör du!... Nu blir du till och med svårare än Boströms och Ribbings tentamina, utbrast kungen... Vara och icke vara!... Hur skall du nu reda dig ur klämman?...

— Saken är enkel, ers majestät... Cecilia var afgjort öfvertygad, att hon blifvit gift med generalmajor Schwerin, men blef nu upplyst om, att denne redan *förut var gift*, och att han med sin första hustru bodde på Riddarholmen... Det var därför som hon nu hölls i så hemlighetsfull afskildhet från den öfriga världen, liksom äfven vigseln här ute på Bäckaskog varit så full af mystik... Hennes misstankar hade blifvit väckta... Och med sin beundrare, den unge Hane, kom hon öfver ens om, att afslöja den förrådiske dubbelgemålen... En natt, då han väntades till lusthuset, hade Hane med några kamrater fattat posto i trädgården. Mot morgonen kommer den mystiskt ombonade älskaren ut och gripes genast med ett fast tag om armen af den till raseri svartsjuka Hane... Öfverraskad af anfallet, ryggar skepnaden till, faller och synes hafva brutit ett ben... Hanes kamrater rusa fram, men visas tillbaka af den anfallande, som med tydlig förskräckelse och alla tecken till vörndnad får brådt att hjälpa den fallne ut till den i gränden vid plankporten väntande karossen...

Berättaren tystnade en stund och syntes åter försjunka i tankar... Åhörarne, som icke syntes nöjda med denna afslutning, började blifva otåliga, och Carl XV utbrast slutligen:

— Nåå?... Hur gick det?... Var det Schwerin?...

— Nej, ers majestät, svarade B. tydligen generad... Det var icke generalmajor Schwerin.

— En så'n rackare! utbrast kungen... Fick man aldrig tag i bedragaren, för att få honom till laga näpst?

— Jo, man fick tag i honom... Dagen derpå såg Cecilia, som på Hanes enträgna begäran följde honom till riksdagens öppnande, sin s. k. make i den kungliga processionen... Men...

— Hvad för men?... Nu har du bestämdt kört fast med hela spökhistorien?...

— Nej, ers majestät... Men jag kan endast tillägga, att Cecilia måste uppgifva alla anspråk på sin älskare, så bedragen hon än var.

— Såå?... Ja, det må jag då säga, att du förstår att lägga oss på nyfikenhetens sträckbänk... Men har du sagt A får du allt också sjunga ut med B. Alltså...

— Det kan ju vara nog med att säga, att den man, som här gick under Schwerins namn, stod *öfver* lagarna, svarade B.

— Kungen? utbrast Karl XV förvånad.

— Fredrik I, ers majestät, svarade B. i det han reste sig för att skjuta till löndörren, som just i detta ögonblick liksom öppnad af en osynlig hand, åter sprang upp på vid gafvel.

Alla de närvarande, ej minst Carl XV, syntes obehagligt berörda af denna omständighet... Det var som om en osynlig ande dragit genom gemaket. Ljuslågorna i kandelabrarne flämtade oroligt, och de i kakelugnsspiseln glödande kolen flammade upp för ett ögonblick som fläktade af en osynlig pust.

Man förstod naturligtvis, att draget från löntrappan föranledde detta, och såg, att allt blef som förut när B. ändtligen efter en väldig knuff, som gaf ett doft eko från väggen, fått löndörren tillsluten... Men likväl fanns det ingen, som nu syntes hågad att komma fram med något skämt om spökeri.

I det konungen tände en ny cigarr och fattade sitt glas sade han:

— Ja, tack skall du ha, käre B... Den der historien var då icke för barn... Och som jag vet, att min salig föregångare, kung Fredrik, äfven gjorde sig skyldig till an-

dra dylika äktenskap till venster, till exempel med den vackra fröken Hedvig Taube, hvilken besynnerliga vigsel sjelfva biskop Calstenius lånade sig till — så tror jag nog, att äfven historien om Cecilia kan vara sann... Men nästa gång du berättar, får du allt hitta på mindre kusliga historier... Och den der löndörren skall ta mig f—n muras igen redan i morgon dag... På det här viset blir det ju riktigt hemskt att bo på Bäckaskog... Bispens skål, mina herrar!

Kungen vände sig derpå raskt till sin adjutant och sade afsides:

— Styr om att hästarna bli sadlade, käre Gyllenkloo... Har lust att inspektera vakten i Christianstad.

— Så sent? Ers majestät, klockan är öfver nio, invände adjutanten.

— Så mycket bättre!... Skall man öfverraska så skall det ske ordentligt... Tack vare B:s historia blir det dessutom olustigt att sofva i det här gamla munkrucket i natt... Om en qvart bryta vi upp.

Och han tog afsked af sin uppvaktning och sina gäster, af hvilka många med stilla rysning begåfvo sig till de rum, som voro dem anvisade i det gamla slottet. Vid Gyllenkloos arm gick kungen sjelf ned på borggården.

* * *

Carl XV var icke den, som kände sig besvärad af väder och vind... Hans hurtiga natur och äfventyrsälskande sinne och det intill dödsstunden käcka ungdomsmo- det, som ej ens sjukdomens svåra plågor mäktade fullt nedbryta, hade minst af allt sinne att krypa under skål och vägg för en regnskur eller en yrande hvirfvelvind... Så ej heller denna qväll, som bådade en natt med regn och storm... Ofta nog syntes denne monark sålunda göra »lust»-turer till fots eller helst till häst under de värsta oväder; och så såg man honom nu, endast åtföljd af sin adjutant och vän, storma fram på vägen till Christianstad för att, som han

sade, inspektera garnisonsvakten. Väglängden till Christianstad var ej stor från Bäckaskog. Med den fart, som Carl XV älskade att rida, skulle han snart vara der och ändå hinna tillbaka innan morgonen grydde, om han så ville.

— Nå, Gyllenkloo, hvad tyckte du om B:s historia i qväll? hördes kungen plötsligen fråga under det man sprängde fram med den fart, som mörkret och de redan uppblötta skånska landsvägarna kunde tillåta... I mitt tycke gjorde den der historien ett riktigt obehagligt intryck på mig...

— Med förlof sagdt, ers majestät, svarade Gyllenkloo undvikande, jag anser att B. pratat bredvid mun en hel del.

— Åh nej! Hvarför det?...

— Jo, mest därför, att folk alltid har så mycket obehagligt om kungliga personer, och i synnerhet om konungarna sjelfva.

— Nåja!... Du kan hafva rätt... Nog blir mycket tillsatt för att anrättningen skall smaka läckrare... Men hvad nu särskildt beträffar salig kung Fredrik, var det nog en hel del sanning i den der historien om skön Cecilia... Att han på sina jagtturer mer jagade flickor än harar och raphöns, det tror jag med visshet, fast han ej likt Frankrikes Louis XV fick tillfälle att inrätta en så'n der behändig »hjortpark» du vet.

— Kanske, svarade konungens vän undvikande... Men nog var B:s historia väl mycket pepprad... Den smakade något af skandal.

Carl XV svarade ej på en stund. Tankfullt lät han hästen löpa för lösa tyglar, och Gyllenkloo hade fullt arbete med att hålla sitt djur jemsides med kungens... Plötsligt brast monarken ut:

— Men för tusan!... Nog är det besynnerligt med den der löngången till Ifön... När jag kommer hit ned nästa år, skall jag verkligen låta undersöka saken. Fins den, så skall den rassetas... Endast derigenom blir fol-

kets skrock stäfdt och salig bispen Mathias' ande lämnad i ro... Till dess får väl den svarta kåpan löpa omkring med sitt silfverkors bland löngångar och löndörrar så att inte sjelfva f—n vill bo på Bäcka...

Konungen hann aldrig afsluta detta ord förr än hans,



häst i mörkret stegrade sig mot ett annat djur, som sprängde ut från en sidoväg.

Ryttarne hade så när båda kastats af vid den häftiga och oförmodade törnen... Nyfiken och förargad öfver detta kraftiga afbrott, svängde kungen hastigt sin häst på venster sida om Gyllenkloos och hviskade några ord i dennes öra.

Adjutanten uppfattade genast situationen, och då båda voro insvepta i långa ryttarekappor med kapuschonger, var det i det täta mörkret icke lätt att urskilja de ridandes anletsdrag. Till följd af detta kunde den öfverridande ej heller se, med hvilka han hade att göra. Medan han nu höll på att ordna sig i sin sadel utbrast Gyllenkloo med förställd röst:

— Hvem i h—e är du, som rider som en galning midt i bläcksvarta natten?... Du har så när ridit öfver konungens patrull, ditt nöt.

— Vet hut, karl!... Jag är löjtnant Kronborg vid husarerna... Är det patrull så följ genast med mig.

Åter med förställd röst svarade Gyllenkloo på order, som hviskande uttalades af kungen:

— Gud bevare löjtnanten!... Hvert går färden?

— Följ efter får du se, ditt nöt... Men sitt icke och sof nu; för här gäller det att se upp.

Dermed satte Kronborg sin häst i têtten och så bar det af in på en annan sidoväg, som han väl tycktes känna till... Hastigheten var nu om möjligt större än den kungen och adjutanten nyss haft, när de sammanstötte med Kronborgs häst. Ej heller red man nu uteslutande på jemna marken. Då och då bar det hän öfver en hage, ett afmejadt sädesfält eller öfver diken, vid hvars annalkande den med terrängen fullt hemmastadde ledaren gaf den förmodade patrullen välbehöflig order att passa på vid sprången.

Konungen, som först blifvit allvarsamt förgrymmad öfver den drumlige Kronborgs beteende och allt annat än humana sätt mot sina förmodade underlydande — hvilka konungen jemt visade vänlighet och öfverseende — hade snart fått en mer humoristisk blick på händelsen, och såg nu i det hela ett äfventyr, som kunde blifva intressant och spännande nog. Som vinden låg de ridande midt i ansiktet och borttog hvarje ljud af de efterföljande, kunde kungen nu utan att behöfva bli hörd af Kronborg meddela sig med Gyllenkloo. Vändande sig till denne, just som man sprängde upp på en jemnare väg, sade han:

— Hvert tusan tror du den der galningen ämnar föra oss?

— Har icke en aning om den saken, ers majestät. Men nog rider han, som om det gällde ett statspris.

— Ja, han rider f—n så bra... Men det är visst också det enda han duger till, svarade kungen.

— Vore det icke bäst, att jag gåfve honom en vink om bakfoten, ers majestät? passade Gyllenkloo in.

— Nej, du skall så tusan heller... Då går ju hela nöjet åt helsefyr... Gno på du bara!... Han skall väl icke rida genom hela Skåne heller.

— Ser så ut, svarade Gyllenkloo pustande... Men som ers majestät befaller.

Patrullens ledare syntes nu sakta farten just som konungen frågade sin adjutant:

— Hvar tror du vi äro nu?

— På vägen till Åhus, efter hvad jag kan tycka... Stugorna der borta synas mig vara Nosaby, der vägen tar af mot Gustaf Adolf och Rinkaby.

— För tusan!... Då har det min lif gått undan, som skåningen sa. . Se, nu gör han halt... Pass på och spela patrullbefäl som nyss.

Kronborg höll verkligen in sin häst, vände sig mot de efterföljande och uttalade ett oväntadt hofsamt:

— Patrull, halt!

— Han tycks hafva ridit morskheten ur sig nu, mumlade konungen skrattande, i det han samtidigt med Gyllenkloo höll in sin häst.

Man hade stannat alldeles invid uppfartsvägen till några stugor, hvilka i den regndigra natten mycket svagt aftecknade sig mot den tunga, stjernlösa himmelen... Från en af dessa stugor, som syntes inhysa en landthandelsbod, kastade en svagt lysande gasoljelampa ett smalt ljusband öfver vägen och blänkte till i de djupa regnfårorna.

— Du skall få se, att han ämnar bjuda på något snyggt innan vi trafva vidare, hviskade konungen till Gyllenkloo, som svarade:

— Ser nästan så ut!... Han tycker väl, att han var för sträng nyss... Karlen är dum, men elak är han icke i grund och botten...

Konungens humoristiska förmodan syntes vinna bekräftelse. Kronborg, som suttit af, sade nämligen, i det han kastade sina tyglar åt konungen, som han tog för att vara patrullens andre man:

— Se här!... Håll hästen medan jag går upp till handelsboden.

Och han fortsatte, vänd till Gyllenkloo:

— Håll något ur vägen... Om jag ger signal med min pipa, så rida ni som s—n dit upp, i annat fall bli ni kvar till jag kommer ned. I hvilket fall som helst, få ni ett kvarter brännvin för det här besväret... Och hvar sin cigarr..., tillade han uppmuntrande, i det han styrde sina steg mot den punkt, der ljuset strilade ut.

Knappt hade Kronborg kommit upp på vägen till handelsboden, förr än konungen brast ut i högt skratt, och, vändande sig till Gyllenkloo, som skyndat att fatta de tyglar, hvilka Kronborg kastat åt den förmodade dragonen, sade han:

— Jo, det här var en tusan så, behändig historia... Åtminstone har det väl aldrig förr händt, att en löjtnant vill traktera sin kung med ett kvarter potatislikör... Eller hvad tror du?

— Ers majestät!... svarade Gyllenkloo allvarsamt... Den här saken ser betänkelig ut... Hvad i all världen skall han här att göra så sent; och hur kommer det sig, att det lyser i en handelsbod midt på rama bondlandet när klockan är närmare elfva på natten?...

Han tog upp sitt ur från byxfickan, repade eld på en sticka, betraktade taflan och sade:

— Hon är half tolf, ers majestät.

— Skönt!... Spöktimmen börjar närma sig... Och... Han stannade plötsligt, liksom drifven af ett obehagligt minne från qvällens tidigare timmar. Derpå fortsatte han allvarligare:

— Ja, du kan hafva rätt... Något mystisk synes saken... Har du vapen med dig, Gyllenkloo?

— Ja, ers majestät... Min revolver sitter i hölstret sedan manövern.

— Godt!... Och jag har händelsevis stoppat min i lifremmen. Ge nu noga akt här nere, så skall jag smyga mig efter dit upp... Behöfver jag dig, lossar jag ett skott... Du kan tjudra Kronborgs häst vid grindstolpen här bredvid.

Gyllenkloo hade gerna velat invända något mot detta. Men som han kände Carl XV:s fasta beslutsamhet, dristade han sig ej att uttala sin mening... Tigande drog han konungens häst närmare sin, och tjudrade derpå Kronborgs djur vid grindstolpen, hvarpå han med spänd uppmärksamhet afvaktade hvad, som kunde komma.

Konungens skugga hade redan försvunnit der uppe på den nattsvarta vägen. Men i handelsboden tyckte adjutanten sig märka, att ljuset flyttades af och an, liksom hastigt fört från den ena änden af rummet till den andra.

Plötsligt såg han äfven ett starkare ljussken strömma ut från husets öfre våning, och i samma ögonblick ljöd ett skott.

Med lösa tyglar stormade Gyllenkloo sin herre till undsättning. Bredvid sig hade han Carl XV:s ystre springare, som lade ut i fullt karriär liksom äfven han förstätt att husbonden kallade.

Nästa sekund var han med hästarne på handelsbodens gårdsplan.

— Hallå! Ar du här?... Håll noga utkik, utropade kungen... Här tycks f-n vara lös... Nyss slog någon ut fönstret deruppe, och en qvinna skrek som om det gällt lifvet... Hvar är Kronborg?... Har du sett honom komma ut?

Samtidigt visade sig denne på handelsbodens förstugvist och en gäll signal ur en pipa skar genom natten.

— Löjtnant! svarade Gyllenkloo med förställd röst som förut.

— Ar husaren med?

— Ja, löjtnant!

— Ställ vakt vid baktrappan, och hugg in på första karl du får se smyga ut... Hörde du ett skott?

— Ja, löjtnant!... Det var då jag red upp...

Och vändande sig till konungen, kommenderade han:

— Post vid trappan!

— Och du stannar här, ropade Kronborg till Gyllenkloo i det han på nytt skyndade in.

Nästa ögonblick brakade ett nytt skott mullrande öfver byn.

— Hallå! hördes nu konungens stämma... Tag vara på den der gynnaren.

I mörkret syntes en svag skugga rusa förbi ned mot landsvägen... Gyllenkloo satte efter den flyende, men dumt nog icke till häst, ty han hade redan vid andra skottet kastat sig ur sadeln mannen var Varbergs-Olle.

Den flyende smög som en ål mellan buskarna. Och innan Gyllenkloo ens hann se hur det gått till, hade rymmaren fullständigt lyckats komma undan i det djupa mörkret och allt förföljande syntes därför lönlöst. Rädd att konungen sjelf kunde utsätta sig för någon fara deruppe vid den besynnerliga handelsboden, skyndade han åter dit, och hann just fram, då Kronborg på nytt visade sig på förstuguqvisten och ropade till ett par nyfikna bonddrängar, som lockats ut af skotten och nu med förvåning koxade på husarhästarne, hvars ryttare de ej sågo till:

— Hvem håller den här skojarhålan?

— Madsen, förstår han väl, svarade en af drängarna, med rogifvande flegma.

— Hvilken Madsen?... Fins han inte här?

— Neej!... Han ä' i Christianstad.

— Är det Madsen, grosshandlaren? sporde Kronborg, tydligen öfverraskad.

— Accurat han, fast det är Larsson, som förestår handeln, inföll den andra drängen, som syntes blifva mer intresserad af äfventyret.

— Hur skall man komma upp i vindskammaren?

— Uppför trappan, förstås.

— Nöt! Den är stängd. Bor Larsson alldeles ensam här?

— Ja, det gör han... Sara kommer inte förr än tidigt om mornarna.

— Men hvarför brinner det då ljus i boden så sent?

Drängarne betraktade hvarandra frågande, hvarpå, den ene hördes utbrista:

— Ja, det vete hornper... Kanske han är full.

— Tag brandstegen... Han står der bortnas vid lidret, inföll nu den knipslugaste drängen, som med en viss vördnad betraktade Kronborgs uniform... Jag skall hemta den jag, fortsatte han och kom snart släpande med ett redskap, som han syntes hafva en viss färdighet att balansera, kanske öfvad dermed under tidigare giljarefärder till de skånska dekornas »högan-lofts-burar».

Deruppe tycktes allt åter vara lugnt, ehuru det nyss uppslagna fönstret, och det brinnande ljuset förrådde, att rummets innehafvare ännu borde vara vaken. Denna omständighet, trots att de talandes röster nere på gårdsplanen väl kunde hafva väckt oro, föranledde Gyl-



lenkloo till försiktighet med att ej rusa fram förr än terrängen noggrannare blifvit rekognoserad.

I samma ögonblick som drängen ställde stegen mot gafvelfönstret och Kronborg beredde sig att klättra upp, ropade han:

— Står posten vid baktrappan?

— Ja, löjtnant, svarade Gyllenkloo.

— Godt!... Pass på vid stegen!... Håll karbinen klar!...

Nästa ögonblick hade Kronborg klättrat in genom den lilla fönsteröppningen, och i samma stund släcktes ljuset.

Hastigt hade Gyllenkloo kastat en blick åt stugans baksida... Hans oro ökades, då han ej vid trappan kunde se en skymt af konungen, som han tog för afgjordt ännu skulle hålla sig vid denna punkt... Under det han villrådig funderade öfver denna oroväckande omständighet, börjades larmet på nytt i gafvelkammaren och nu kunde han tydligt från fönstret höra någon ropa:

— Bevaka utgångarna!...





TRETTONDE KAPITLET.

I Madsens klor.

Siri Silfvercreutz anade ej den fara, som hon gick till mötes, då hon med oro i sitt hjärta skyndade upp i den af »Lasse med kroken» körda droskan. Alla hennes tankar voro långt förut vid resans mål, som hon delvis kände till såsom en mindre landthandelsplats.

Hon såg i tankarna hur hennes far, hastigt illamående, måst taga sin tillflykt till den lilla handelsboden, och hur han nu, kanske döende, väntade på sin dotters ankomst.

Hon vågade ej ens tänka sig klart in i alla de följder, som hennes fars död kunde medföra. Ensam, utan anhöriga och saknande det stöd, som ett litet kapital kan skänka, skulle hon helt visst komma att stå lika värnlös som ett litet föräldralöst barn, ja, ännu mer blottställd, då ju ett sådant oftast kan påräkna medlidsamma människors skyddande omsorger. Och hon ångrade bittert, att hennes nyckfullhet tanklöst bortstött alla de anbud till hennes hand, som åtminstone några varit fördelaktiga nog för en så pass

fattig flicka som hon ju verkligen i grunden måste bekänna sig vara... Hon insåg, kanske för sent, dårskapen i sina kapriser och alla de obehag, som hennes älskade fader helt visst ofta fått erfara. Men på samma gång hon lofvade sig sjelf, att nu låta förståndet tala, och lyda de råd, som hon redan fått, insåg hon, att denna ånger kommit för sent, och att just hon kunnat vara anledning till denna hennes fars resa till Åhus, hvilken möjligen påskyndat hans hastigt påkomna sjukdom. Visserligen hade hon aldrig förr hört honom ens nämna ett ord om, att han kände sig klen... Men hur lätt kan icke sjukdomen smyga sig på äfven de starkaste... Han hade, kanske ännu icke uthvilad efter ansträngningarna i lägret, varm och tunnt klädd i civila kläder, kastat sig upp i en allt annat än skyddande gästgifvareskjuts för att i regn och blåst färdas ut på de flacka gärdena, och under detta hade det onda hastigt kommit öfver honom... Dessa tankar af sjelfförebåelse marterade henne grymt.

Drängens ord hade icke varit egnade att lugna henne. Snarare tydde dessa på, att det var mycket illa stäldt... Med verklig ångest kom det för henne, att hon ej råkat sin far sedan uppträdet i Kronborgs tält, samma qväll då det var slutbal, hvilken hon nästan rymde ifrån af skäl, som hon nu ansågo rent af löjligt små.

— Kungen.. mumlade hon halfhögt, i det hon drog den tunna schalen tätare om sig för att utestänga verkan af en häftig regnblåst, som skakade den i väggroparna slingrande gamla droskan... Ja, hvarför skulle jag väl ej kunnat se honom i ögonen, äfven om det varit aldrig den med på den der festen?... Han har ju endast visat mig den artighet, som han helt visst förut egnat hundratals andra qvinnor... Så är hans sätt, och så...

Hon skar hastigt af denna tanketråd, som nu syntes vilja föra henne bort till ett ämne, öfver hvilket hon åtminstone icke *nu* borde rufva och låta sin själ idisla, som om allt annat i världen ej mer kunde ega något intresse för henne...

Och hon kände hur blygselns rodnad färgade hennes bleknade kinder då hon märkte, att tankarna på hennes far, hennes kanske döende, enda stöd i världen, ville låta sig trängas undan af de vansinniga griller, som huggit sina skarpa klor i hennes hjärta från den stund, då de underliga, mörkblå ögonen första gången brände sig in i hennes ur yrseln vaknade blick... Och hon bäfvade för denna känsla likt ett barn, som ryser sig till vanvettig skrämsel vid den tanklösa vårderskans härresande spökhistorier, men, som ändå, trots allt, vill höra — »hur det gick...»

Och när droskan ändtligen svängde upp på den väg till Nosaby, som vi redan känna till, hade Siri ännu ej kunnat fullständigt frigöra sig från att sammanblanda dröm och verklighet, lyckan, som icke fanns, och det förskräckliga, som väntade henne i kojans deruppe, ur hvars låga skyltfönster gaslampans bleka ljus trängde ut som skenet från en aflägsen fyr bland hotande bränningar.

Hon var nu framme vid målet för ett äfventyr, som hon aldrig kunnat drömma om.

I sin ifver märkte hon ej, att strax efter hennes droska körde äfven en »rapphöna» upp för sidovägen, hvilken omständighet, äfven om hon gifvit akt derpå, ej heller skulle väckt hennes undran, då ju platsen egde en allmän handelsbod.

I det hon raskt hjälpte sig sjelf ur droskan, frågade hon drängen, som kört för henne, hvar hennes far befann sig.

— Hos handelsman, svarade denne, som var väl instruerad af Madsen... Men det är nog bäst, att mamsella går varligt tillväga och låter Larsson först underrätta ryttmästarn om att hon är här.

— Är ingången genom boden?

— Raka vägen... Hon skall se'n en trappa upp, hvad jag vet.

Siri hade knappt hunnit in genom boddörren, hvars klocka väckte ett sprucket, skrällande ljud, förr än »rapphönan» svängde in bakom kåken, och en liten tjock figur

med uppviken rockkrage och neddragen filthatt raskt hoppade ur och försvann genom en liten bakdörr, som han derpå försiktigt stängde med dubbla lås... Han befann sig nu i en trång förstuga, från hvilken en smal och brant trätrappa ledde upp till husets vind.

Med återhållen andedrägt stannade han, medan hans försvarliga öron tycktes vänta en signal till fortsatt framryckande... Det var mörkt som i en graf derinne, men trots detta smög han sig efter en stund tyst som en katt tätt intill vinkeln mellan trappan och väggen, liksom rädd att sjelfva mörkret skulle kunna förråda honom och den glöd, som brann i hans små rofdjursögon.

Han spratt plötsligt till vid ljudet af hviskande stämmor, som hördes tala utanför dörren till gårdsplanen... Men att det ej var den signal han syntes vänta, framgick lätt af hans halfhöga, danska ed, när han hörde Varbergs-Olles röst oförsiktigt högt mumla på gården:

— Hvad ska vi göra nu på en stund?

— Vi ska hålla oss i närheten, sa' dansken, i fall de kan behövas vår raska handräckning... Men först ska vi ha in skjutsmojängerna i lidret.

— Har du någe brännvin, Olle?

— Om jag har?... Kom med ska' du få så det eldar ur halsen på dej.

»Dansken», som ej var någon annan än Madsen, hörde derpå hur hans värda biträden drogo af mot lidret med hästarna, just som en ljusstråle blänkte fram ofvanför trappan. Trefvande steg i det derpå hastigt åter inträdande mörkret hördes nu komma utför det knarrande, gamla trappvirket. Så hörde han en röst säga:

— Är du der, Madsen?

— Ja, hviskade denne till svar.

— Allt är klart... Se här har du nyckeln.

— Har hon kommit in?

— Hon sitter i soffan och ser ut som...

— Är boden tom?

— Alldeles!... Klockan går ju på elfva...

— Hon är mer... Men hör du, Larsson? Stäng nu och släck lampan... Man kunde draga misstankar från stora vägen.

— Var mans lugn... Här kan du vara säker som i ett kassaskåp, Skriker hon, så är det icke heller någon fara.

— Ar Sara gången?

— Hon fick ledigt vid sextiden.

— Godt!... Stanna i boden i fall det behöfs... Gå ut den här vägen.

Madsen öppnade gårdsdörren och Larsson, hans ombud på platsen, syntes kila ut som en skugga samt styra sina steg mot vagnslidret, der han fann Varbergs-Olle och »Lasse med kroken» uppkrupna i droskan, flitigt pokulerande ur en brännvinsbutelj. Snart satt Larsson i lag med de båda skålmarna, inbegripen i lifligt samtal om Madsens afsigter med den unga damen, hvars utseende slagit lifligt an äfven på Larsson, som redan börjat ångra, att han upplåtit sin kammare till Madsens syften. Men som äfven Larsson snart deltog i brännvinslibationerna, omtöcknades efter hand hans bättre natur mer och mer. Och då han ändtligen kom sig för att lämna sina stallbröder för att stänga boden, var hans gång lika vacklande som hans minne om hvad som händt var dunkelt. Det dröjde ej heller många minuter förr än den druckne Larsson sågs djupt insomnad på stolen vid boddissen.

Emellertid hade Madsen, under förlitande på, att allt var arrangeradt till det bästa och att han ej skulle kunna bli öfverraskad i sin tête-à-tête med Silfvercreutz' dotter, dristigt gått upp för trappan... Ögonblicket derpå öppnade han kammarens dörr och steg in.

— Madsen! hördes Siri ropa till, med ett uttryck af lifligaste förskräckelse, i det hon rusade upp från den gammaldags skinnsoffan.

— Som ni ser, lilla Siri, svarade Madsen med ett grin, i hvilket en hel del skadeglädje lyste fram.

— Hur vågar ni?... Hvad vill ni mig?... utbrast Siri

med flammande blickar, i det hon instinktmässigt närmade sig den dörr, genom hvilken hon nyss blifvit införd af Larsson... Hvar är min far?... Jag vill genast blifva förd till honom.

Det låg ett imponerande trots öfver den unga qvinnans person, hvilket för ett ögonblick syntes bringa den gamle skälmen ur fattningen. Men snart var han åter situationen vuxen, viss om, att det nu var han, som hade öfvertaget, och att ingen skulle skynda till den bortförda flickans bistånd.

Bodens afskilda läge och den vakt, som hölls dernere af så förslagna individer som Olle, »Lasse med kroken» och på sätt och vis äfven bodföreståndaren, hvilken Madsen dock litade minst på, garanterade fullständigt, att Siri var absolut i hans våld, och beroende af hans godtycke.

Det enda han något fruktade för, var att Siri skulle rusa fram till det lilla fönstret och i förtviflan kasta sig ut. Han iakttog därför noga hennes rörelser för att hindra henne närma sig.

Ej heller hade Siri någon utsikt att kunna komma undan genom den dörr, genom hvilken hon förts in. Denna, liksom bakporten, var läst med dubbla slag, och Madsen hade båda nycklarna i sin ficka.

Ännu hade icke Siri märkt att hon var instängd likt en fånge, när hon med handen på låsvredet befallande frågade såsom förut:

— Hvar är min far?... Hörde icke herr Madsen min fråga?... Man sade, att jag skulle finna honom här.

Madsen tog på sig en öfverraskad min liksom om detta meddelande varit en högst märkvärdig nyhet. Och han svarade med en ton af falsk förvåning:

— Siris far?... Nej, minsann jag i dag haft nöje af hans angenäma visiter... Jo, det är sannt, han var på kontoret i Christianstad i förmiddags och liqviderade en liten skuld. Han är ju i Åhus i qväll, har jag hört?

— Har varit, svarade Siri med vaknande oro öfver att man lockat henne i något försåt... Han har varit i Åhus,

men på återvägen derifrån har han träffats af ett hastigt illamående, enligt hvad drängen, som hemtade mig med droskan, har berättat... Och det är därför jag skyndat hit, der man sagt mig, att han nödgats taga in.

— Såå, svarade dansken, fortfarande med spelad öfverraskning... Icke har jag sett honom, och icke mitt biträde Larsson heller, hvad jag vet.

— Ni ljuger! utbrast Siri med den våldsamt, som förskräckelsen ofta gifver åt svagheten... Ni ljuger, herr Madsen!... Ert biträde har alldeles nyss sagt mig, att min far skulle vara här uppe... *Er* har jag allra minst väntat att finna här.

— Såå?... Men jag må verkligen säga, att detta är min affär... Och efter jag nu har äran att se min fröken här, må jag fortsätta med mitt afbrutna samtal på morgonen... Vill ni icke vara så artig taga plats?

Han sade detta med en röst, som kom Siri att häpna öfver denna oförsynta djerfhet. Hon började ana sammanhet med det hela, och hennes stolta natur vaknade genast till spänstig styrka. Kunde hon endast genom en hastig flykt åter lyckas komma ut ur den vämjeliga nidingens håla, tänkte hon, skulle det väl alltid finnas någon hederlig människa, som ville hjälpa henne, om man ämnade skrida till ytterligare våld.

Hon hade ännu ej släppt sitt grepp om dörrvredet när hon svarade med tydligt hån:

— Jag beklagar verkligen, att jag icke kan stå till tjänst med att uppfylla denna er begäran... En qvinna som jag är med all säkerhet icke lämpligt subjekt för ett nattligt rendez-vous med er och under så skamliga omständigheter, som här synas föreligga. Ni har tagit alldeles fel, herr Madsen... Adjö...

Hastigt vred hon till låshandtaget i afsigt att slå upp dörren och rusa ut samma väg som hon kommit, besluten att med hela sin kraft kasta undan de hinder, som kunde möta.

Men dörren gaf icke efter, och handen sjönk liksom

förlamad ned vid sidan... Skrämseln vidgade hennes ögon till onaturlighet och med darrande stämma hviskade hon:

— Inläst!...

— Alldeles så! svarade Madsen med ett ondskefullt skratt... Det är förmiddagens erfarenhet, som gjort mig vis... Undanflykter tjena här endast att blanda obehag i nöjet, och skola icke alls förmå mig att ändra mitt beslut... Nu *tigger* jag icke längre om din hand, Siri... Nu *skall* du bli min, om jag så skall...

Skurken närmade sig henne för att tydligen öfvergå från ord till handling.

Ett genomträngande skri blef Siris svar.

Detta skri, som väl kunde höras ned på gårdsplanen, men ej tillkalla undsättning åt den så lömskt bortröfvade flickan, syntes icke alls inverka på Madsen, hvilken snarare uppeldades deraf. Dock ville han ännu en gång med öfvertalande ord nå sina syften, och i det han åter drog sig några steg tillbaka sade han:

— Hvarför skrika?... Det tjenar här till intet... Jag har med omsorg tagit mina mått och steg, och ingen kan komma till Siris hjälp... Och om det skulle komma någon, blefve detta ju endast komprometterande för Siris rykte... Man skulle prata... och...

— Tig, usling! ropade Siri, allt för väl inseende, att den listige dansken nog kunde hafva rätt. Ingen skulle väl knappast kunna tro, att hon ej godvilligt låtit sig föras så lång väg från sitt hem så godt som midt i natten, äfven om hon skylldes aldrig så mycket på sin fars hastigt iråkade sjukdom... Madsen vore nog i stånd att gifva belackarne skäl.

Hennes knän darrade af den pinande ångest, som allt mer fick makt med henne. Vare sig hon nu kunde komma ut eller ej och undgå qvinnoröfvarens planer, skulle helt visst hennes anseende komma att lida skada då detta kom ut bland folkets sqvaller...

Det började svartna för hennes ögon... Tanken på att här, ensam, och utan minsta hopp om bistånd, vara öfver-

lämnad åt Madsens godtycke, gjorde att hon halft medvetslös sjönk ned på den vid dörren stående stolen, som hon nyss hållit mellan sig och den angripande likt ett visserligen svagt men ändock något skyddande värn.

Helt visst var det icke medlidande, som i denna stund kom Madsen att förgäta en del af den vaksamhet han nyss egnat fönstret.

Han närmade sig henne med segrande blickar, och hans köttiga läppar svällde onaturligt till följd af den passion, som till ytterlighet jagats upp hos honom.

Han var nu fullkomligt viss om, att Siri måste bli hans egendom, och nästa dag, kanske redan denna natt, skulle hon för att rädda sin ära, sjelf tigga om att få bli hans, den rike grosshandlarens maka.

Under dessa Madsens tankar hade Siri åter hemtat sig något... Hastigt kastade hon en blick på sin vaktare och ryste till... Hon hade märkt den segereld, som brann i hans små kattögon, och hon såg hur han allt mer närmade sig henne, smygande som ett rofdjur mot sitt byte.

Alla hennes nerver spändes... Hon visste, att det skulle bli en strid mellan dem, en vild kamp om hvilken som skulle segra.

Hon rusade åter upp.

Madsen såg tydligen hur Siri var beredd att göra kraftigaste motstånd, när hon nu åter drog sig bakom stolen och ordnade sig i försvarsställning. Hon såg icke ut att låta fruktan få nytt härravälde, och ur hennes stora ögon lyste en eld, som lika mycket vittnade om förakt som hat.

Han å sin sida kände hur tillförsikten något slappades af detta Siris resoluta uppträdande. Han hade väntat sig något helt annat, en till förtviflan dödskrämd liten dufva, som af fruktan skulle låta fånga sig utan att ens hinna tänka på försvar.

Tanken på att han dock här ej kunde frukta någon störande mellankomst, och ännu med harm i sitt sinne öfver det sätt, hvarpå han behandlats af henne, då han på morgonen framförde sitt frieri, väckte emellertid snart den

förra tillförsikten, och han beslöt, att ej låta detta lägliga tillfälle gå sig ur händerna. Han ansåg det dock säkrast, att än en gång taga sin tillflykt till list. Liksom lugnande drog han sig några steg åt sidan, och utbrast med ett tonfall, hvilket han försökte göra så välvilligt som möjligt:

— Men hvarför så rädd?... Siri kan väl förstå, att hela den här tillställningen endast är ett litet skämt. Och...

— Värdigt en skurk, afbröt Siri, som på nytt kände sig hafva öfvertaget... Läs upp dörren och låt mig gå!

— Strax, min lilla vän... Men först måste du lyssna till mitt hjärtas böner... Du måste lofva, att bli min hustru.. Ty dig, endast dig, håller jag kär.

— Narr! utropade Siri... Er tunga är lika falsk som ert hjärta... Och det sätt, hvarpå ni söker tvinga mig, kan aldrig betraktas annat än som ett nedrigt qvinnorof, hvilket förr eller senare skall bringa eder straff.

Under det hon yttrade detta, hade hennes blickar hastigt flugit fram till det lilla fönstret. Hon fick genast den ingifvelsen, att der skulle räddning vara möjlig. Men det återstod att kunna nå dit fram. Madsen stängde ännu vägen, och hon anade, att bakom den dörr, vid hvilken hon nu befann sig, lurade ett försåt, som hon måste uppbjuda hela sin energi att fly undan. Nådde hon bara fönstret, skulle hon ej draga i betänkande att hellre kasta sig hufvudstupa utför detsamma än falla i Madsens händer.

Snabbt kastade hon en förstulen blick på dansken. Denne syntes försjunken i uttänkandet af en ny anfallsplan.

Han hade ställt sig närmare soffan och lämnade sålunda större passage än nyss...

Han skulle just närma sig på nytt, då Siri fann stunden vara inne att våga ett djerft försök.

Med hela sin kraft kastade hon stolen mot danskens hufvud i samma stund som hon rusade fram mot fönstret, hvilket krossades så att glasskärfvorna yrde om hennes händer och armar, under det hon utstötte ett vildt rop på hjälp, ett rop, som gällt skar sig genom den tunga, mörka natten.

I samma ögonblick var det som man der nere aflossade ett skott.

Madsen spratt till och vaknade ur sin bedöfning efter slaget.

Ett hånande gapskratt hördes, då han rusade fram och bakifrån fängslade Siris händer.

Skrämd af skottet — som Madsen tog för gifvet vara lossadt af hans poster nere på gårdsplanen — hade Siri för ett ögonblick åter förlorat sin sinnesnärvaro.

Ett kraftigt ryck, och Siri, som redan kastat sig halvvägs ut genom det nu uppslagna fönstret, kände sig åter dragas in i rummet, lyftad på danskens armar.

Siris motståndskraft syntes nu alldeles krossad. Madsen jublade, viss om, att intet i världen kunde slita bytet ur hans våld, när han nu lade ned den afsvimmade flickan på soffan.

Försiktigt gick han nu åter fram till det öppnade fönstret för att kasta en blick ut på gårdsplanen och gifva de förmodade medbrottlingarna befallning, att icke skjuta. Men i samma ögonblick smällde ett nytt skott och Madsen fick till sin förvåning se, hur en mörk skugga rusade fram i dunklet der nere. Derpå hörde han en befallande röst ropa, att den flyende skulle eftersättas.

Skulle verkligen fara vara på färde? tänkte Madsen, hvars öron nu äfven träffades af signalen ur en hvisselpipa... Tänk om hennes far redan hunnit få underrättelse om flickans bortröfvande?... Kanske han redan hunnit fram med undsättning?

Detta måste han framför allt hafva reda på?

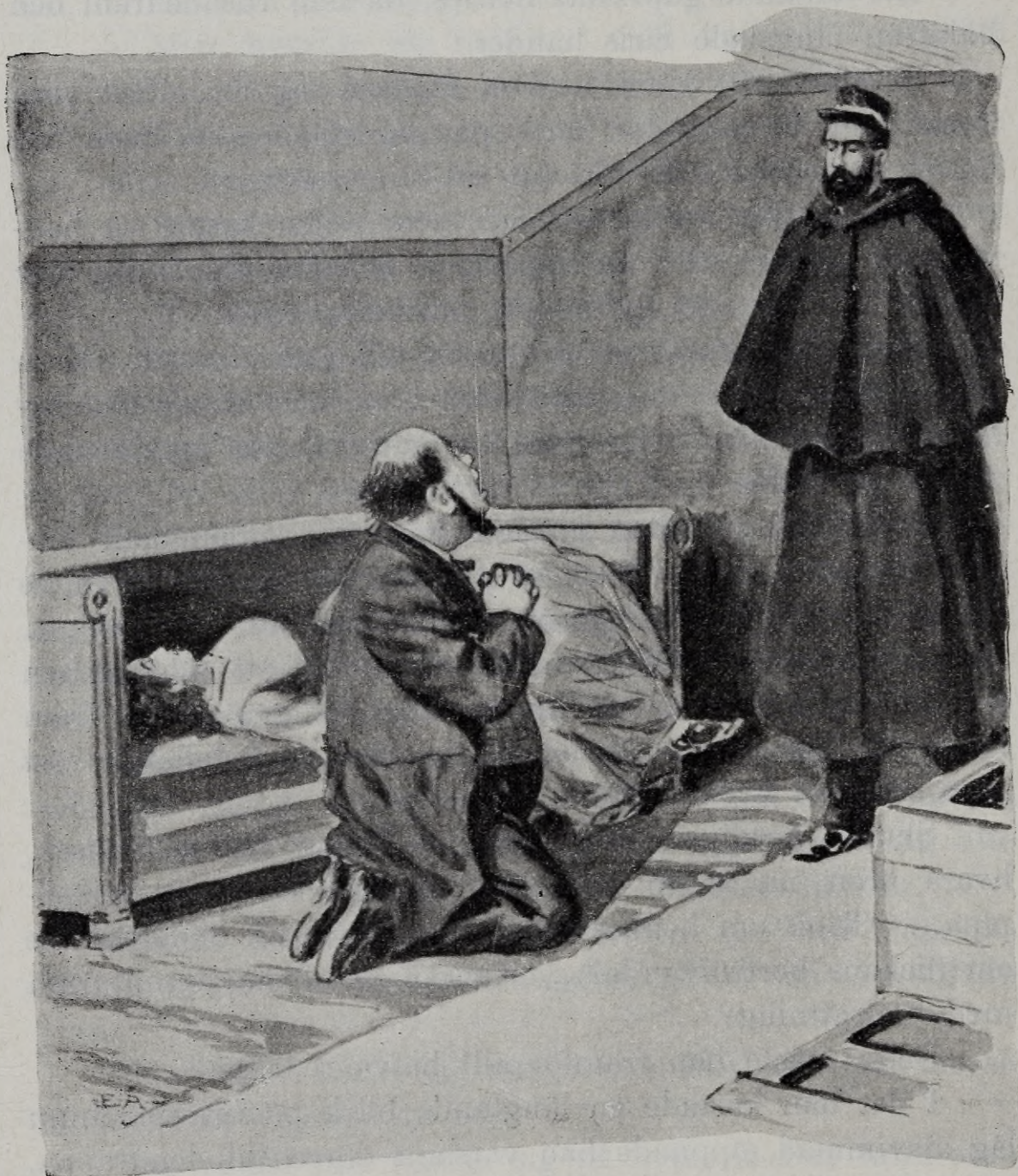
I det han kastade en långtande blick på Siri, som ännu låg afsvimmad, öppnade han varsamt dörren till den trappa, på hvilken han nyss gjort sin entré... Lika försiktigt läste han sedan upp dörren till gårdsplanen. Allt tycktes åter lugnt.

Han beredde sig att omsorgsfullt undersöka terrängen, samt skulle för den skull förflytta sig genom dörren, då han med en vild ed åter drog sig in i förstugan. En res-

lig skugga hade täckt utgången och en befallande röst hördes säga:

— Tillbaka!... Upp!... Skynda på!

Madsen var obeväpnad och utom dess ingen hjelte.



Han ryggade tillbaka steg för steg uppför trappan, som svagt upplystes af det från den öppnade kammardörren framträngande lampskenet.

Snart stodo han och hans förföljare ansikte mot ansikte i kammaren.

Den förskräckelse, han redan erfarit, nådde nu sitt kulmen.

Han sjönk ned på mattan invid soffan, der hans offer låg. Stönande brast han ut, i det han i sin förföljare igenkände kungen:

— Nåd, ers majestät!

Madsen hade icke sett fel, men han trodde knappt sina ögon.

Konungen kastade en föraktfull blick på den darrande uslingen, hvilken låg på knä framför honom och med förskräckelse motsåg det straff, som han hade att vänta för sitt qvinnorof.

Hade sjelfva afgrunden öppnat sig under hans fötter, kunde hans fasa ej blifvit mer framträdande än den var nu, då han tänkte, att Siri skulle vakna från sin svimning och berätta hur hon kommit in i denna kammare, och hvad som der hade händt. Han visste att årslångt straffängelse skulle öppna sina portar för honom, ruinera hans affär och krossa alla hans stolta framtidsdrömmar.

Hvem kunde nu hoppas, att hon, den så hänsynslöst förorättade qvinnan, skulle dölja en graverande förklaring?... Nej, derom fanns icke något hopp, ej ens en glimt af ett sådant...

Kungen gick nu fram till soffan. Knappt hade han fått ögonen på den afsvimmade, förr än han med ett uttryck af yttersta förvåning brast ut:

— Fröken Silfvercreutz!... Hon här, och i detta tillstånd?...

Vändande sig till Madsen, som fortfarande låg på knä, frågade han barskt:

— Hvad betyder det här?... Hvem är du?...

— Handlanden Madsen från Christianstad, ers nådige majestät, stönade qvinnoröfvaren.

— Hur kommer det sig, att denna fröken ligger afdånad här?... Jag hörde henne nyss ropa på hjälp...

Madsen stammade några osammanhängande ord och vred sina händer i utbrott af yttersta förtviflan.

— Svara mig, karl! utbrast kungen barskt.

— Jo, hon... hon... Det vill säga, hennes far...

— Ut med sanningen!... Den minsta lögn skall endast göra att ditt straff blir större.

Madsen syntes tveka, och en blick på den ännu vidöppna dörren, som ledde ut till trappan, vittnade om, att han helst skulle velat se denna dörr stängd mellan sig och den så oförmodadt uppträdande konungen.

Blixtnabbt flög denna tanke genom hans hufvud, medan han ännu i djup förlägenhet dröjde med ett svar, som han alldeles saknade ord att uttrycka.

Den oro, som gripit honom, gjorde, att han kände sig förlamad ej blott i tungan utan äfven i armar och ben. Och deraf kom det sig, att han ej reste sig utan låg kvar på knä liksom förstenad med händerna uppsträckta och hopknäppta.

I denna ställning och med sitt skinande fast nu bleka anlete stelt vändt mot konungen, gjorde den rike »grosrere» Madsen ett på samma gång frånstötande och löjeväckande intryck.

Han kände sig som en missdådare, hvilken öfverheten gripit på bar gerning.

Kungen, som redan tagit för afgjordt, att här förelåg ett svårt brott mot qvinnofriden, aktade ej längre nödigt att närmare inlåta sig på ett förhör med den synbart skyldige... Han beslöt därför att först egna sina omsorger åt den afsvimnade flickan, i hvilken han, som sagdt, med förvåning igenkänd den unga Siri Silfvercreutz, som han redan en gång förut kommit till hjälp under omständigheter, hvilka likväl på långt när ej syntes så vådliga som nu, om ock hennes blödande ansikte då hade squallrat äfven om yttre våld.

Den i rummet kullvräcka stolen, som i fallet fått ena benet afslaget, samt den krossade fönsterrutan och ropet på hjälp, hvilket väckt konungens uppmärksamhet, vittnade tydligt om, att en brottning måtte egt rum mellan qvinnoröfvaren och hans offer.

Han lade sin hand varsamt på Siris panna. Den kändes brännande, och blodet dunkade häftigt i ådrorna. De slutna ögonlocken ryckte till nervöst, och läpparna, från hvilka blodet nästan hade flytt, rörde sig krampaktigt.

Plötsligt syntes hon liksom afvärjande sträcka ut sina händer. Och innan kungen hann draga undan sin arm, hade hon liksom i yrsel gripit ett fast tag i denna, samtidigt med att hon hördes framstöta ett halfqväfdt rop på hjälp.

— Lugn! Lugn! sade kungen... Ni är nu utom all fara... Vakna upp och säg mig, hvad som händt.

Det var just detta ögonblick, som Madsen framför allt fruktade. Endast genom att först få sjelf tala med Siri och försöka af henne utverka en benådning, trodde han sig kunna undgå ett allt för svårt straff.

Hans oro tilltog, då han nu tyckte att en stege restes upp mot fönstret. En röst, i hvilken han genast igenkände Kronborg, kunde han äfven höra dela ut befallningar åt någon knekt.

Kanske — tänkte Madsen i detta kritiska ögonblick — man har omringat hela huset med militär, som man skickat ut att gripa mig... Kanske Silfvercreutz redan fått korn på min enlevering af dottern.

Denna tanke pressade fram ångestsvetten på hans panna och målade för honom en framtid, full af det gräsligaste elände.

I detta ögonblick fick han se det väntade hufvudet sticka upp öfver fönsterbrädan. Han såg, att det verkligen var Kronborg, och denna syn var icke egnad att göra Madsen lugn... Ty som sakerna nu stodo, voro han och den unge löjtnanten svåra rivaler; ja, Kronborg var ju så godt som förlofvad med Siri.

Madsen väntade icke något medhåll från Kronborgs sida, huru stora vänner de annars hade varit när det gällt affärer; ja, äfven kärleksaffärer, af hvilka de haft många gemensamt såväl i Christianstad som annorstädes.

Hans aning bedrog honom ej. Den blick, som Kron-

borg kastade på sin affärsvän, var allt utom lugnande. Men Madsens fruktan steg snart till den djupaste förvåning, när han fick höra den unge mannen ogeneradt vända sig till konungen och ryta till:

— Bind skurken!... Han skall föras till vakten i Kronhuset.

Madsen hade icke reda på de förvecklingar, som inträffat... Han kunde ej tänka annat, än att Kronborg i ett anfall af svartsjukans raseri tappat förståndet, när han så utan vidare vågade utdela en befallning till rikets konung och arméns högste befälhafvare.

Vid denna befallning, som vittnade om allt annat än lugn eftertanke, äfven om den befallande haft en underlydande framför sig, vände konungen på hufvudet.

Den rykande lampan fladdrade häftigt till vid fönsterdraget och slocknade. Likväl hade Kronborg hunnit se, hvem den förmodade patrullkarlen verkligen var. Häpen, slagen med bestörtning, stannade han midt på golfvet och hördes stamma:

— Ers majestät... Jag... Jag...

— Tänd lampan! hörde han en röst, som betog honom allt tvifvel, och kom honom att skälfva af fruktan öfver det sätt, hvarpå han behandlat majestätet allt från den stund, då han törnade samman med »patrullen» på landsvägen.

— Tänd lampan, löjtnant! befallde kungen för andra gången och med en röst, som kom den afsvimnade att spritta till och vakna ur sin skrämselfvala.

Hennes förrvirrade blickar spanade fåfängt genom det täta mörkret, och när hon kände att en hand, som hon antog vara Madsens, fördes öfver hennes panna, gaf hon upp ett genomträngande ångestrop.

I samma stund blef lampan tänd.

Siris ögon mötte — konungens blick.

Var då allt ett trolleri?

Madsen syntes ligga på golfvet tätt nedanför soffan. Vid bordet stod Kronborg och slukade henne med blickar,

som vittnade om djupaste förvåning, och bredvid henne, med handen på hennes panna, såg hon den man, som natt och dag stod för hennes tankar.

Feberdrömmar!... Vansinne!... sjöng det i hennes hufvud.

Hur skulle väl *han* kunnat finna henne i denna håla, dit man med list fört henne?

Och hon rusade upp, att på nytt börja en strid om sin heder, att kämpa mot en usling, som ej aktat för rof att bruka lömskt våld mot en värnlös qvinna.

Men i det hon af själsansträngning åter sjönk ned på soffan, började hon allt mer inse att hjälpen var en dröm, en yrsel, ett vansinne, som antagit form af den tydligaste verklighet.

Kungen hördes nu säga, i det hans hand lade sig på Siris axel:

— Var nu lugn, min fröken! Ni är utom all fara. Slumpen har åter fogat, att jag kunnat komma eder till hjälp.

Hon hörde detta såsom i en febersömn, ur hvilken hon, mer och mer vaknade upp till lugnare eftertanke.

— Löjtnant Kronborg! sade nu konungen... Säg mig hur kom ni på den tanken att skynda hit?

Annu förvirrad af all den öfverraskning, som här mött honom, stammade Kronborg:

— Jag red in till Christianstad för att få tala några ord med ryttmästar Silfvercreutz...

— *Major*, inpassade konungen, till lika mycken öfverraskning för Kronborg som Siri... Fortsätt!...

— Jo, då fick jag veta af tjensteflickan, det vill säga deras gamla Karna, att rytt... majoren blifvit illamående och tagit in här, samt att Siri...

— *Fröken* Silfvercreutz afbröt konungen tillrättavisande, under det att Kronborg rodnade af harm... Nå, och sedan?...

— Jo, Karna sade, att man hemtat Si... fröken, hit med skjuts, på begäran af hennes far... Det var en bond-

dräng, som kom med en droska. Men jag misstänkte att...

Madsen hade rusat upp. Blek som ett lik ställde han sig mellan Kronborg och konungen. Och i det han med bedjande blickar vände sig till sin rival, brast han ut:

— Nej, låt mig säga hur...

— Tyst! röt konungen... Fortsätt löjtnant!

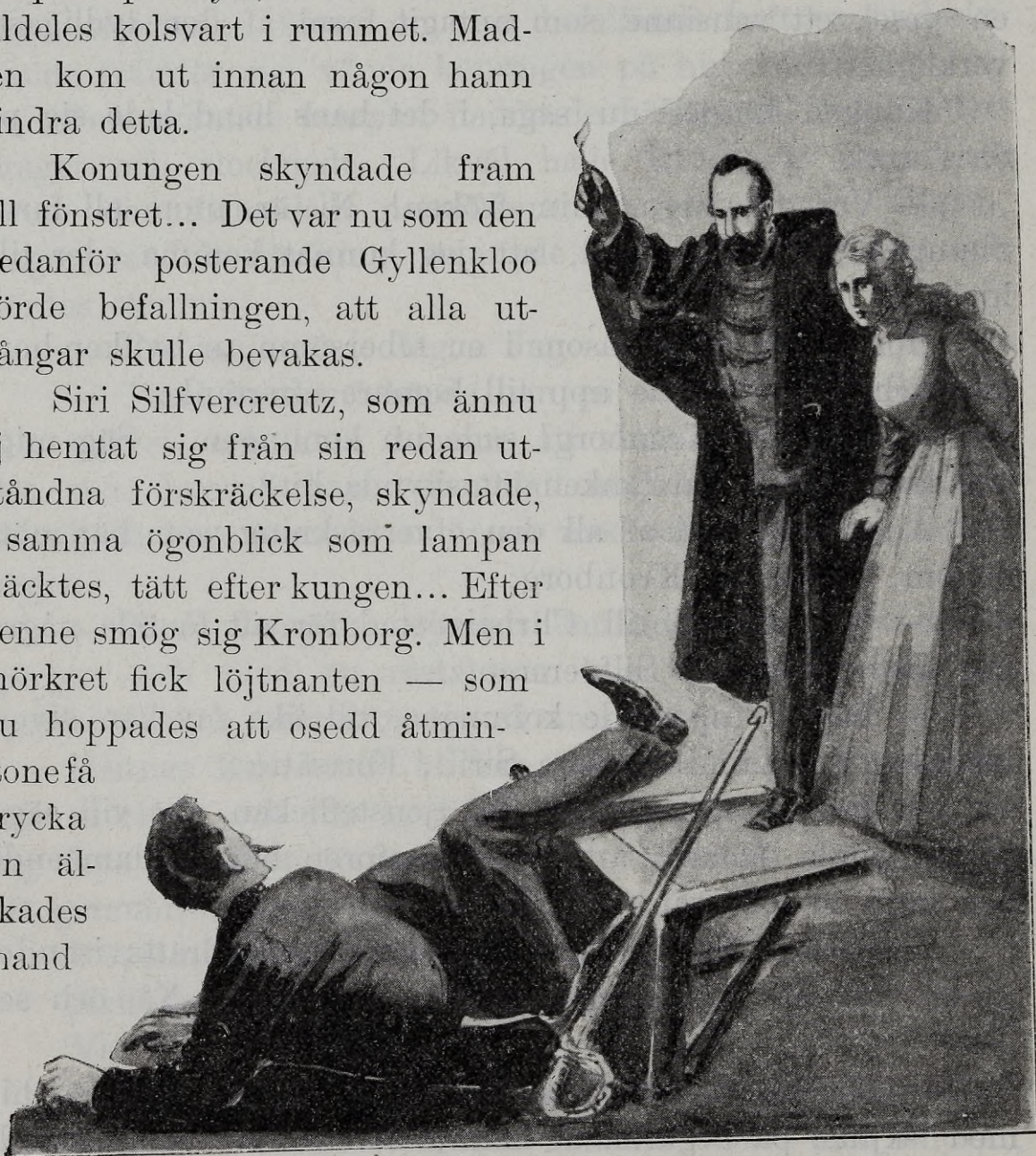
Men innan denne hann öppna munnen, tycktes Madsen hafva gripits af en djerf idé.

Hastigt rusade han fram mot den dörr, som ledde till baktrappan; och i det drag, som här af uppstod, slocknade lampan på nytt, så att det blef alldeles kolsvart i rummet. Madsen kom ut innan någon hann hindra detta.

Konungen skyndade fram till fönstret... Det var nu som den nedanför posterande Gyllenkloo hörde befallningen, att alla utgångar skulle bevakas.

Siri Silfvercreutz, som ännu ej hemtat sig från sin redan utståndna förskräckelse, skyndade, i samma ögonblick som lampan släcktes, tätt efter kungen... Efter henne smög sig Kronborg. Men i mörkret fick löjtnanten — som nu hoppades att osedd åtminstone få

[trycka
sin älskades
hand



- snart tag i en arm, som ej kunde vara en qvinnas, och som beskyddande lagt sig kring Siris lif.

Häpen drog Kronborg sig undan så godt han kunde det becksvarta mörkret... Under det att underliga tankar korsade hvarandra i hans hufvud, råkade han nu snubbla på den kullslagna stolen, just som kungen drog eld på en sticka för att åter få ljus i rummet.

Det var icke någon fördelaktig situation, i hvilken husarlöjtnant Kronborg nu visade sig för »sina drömmars huldgudinna», såsom han i mer poetiska ögonblick älskade att kalla sitt ideal. Och den belöning, hvilken såväl konungens som Siris samfälda löje skänkte den »fallne krigaren», kom som salt i öppet sår.

Långsamt kraflade han sig upp från sin mindre tilltalande positur, allt under det han lifligt inom sig fördömde den stuud, då han af kärleksifver lät förleda sig till en nattligt ridt, som slutade med dylika äfventyr.

Den smälek han redan fått lida af konungens tillrättavisande ord vore, ensamt den, nog att nedsätta honom som friare just i hennes ögon, för hvilka han ville framstå så behaglig som möjligt.

Han kände hur han mer och mer blef till åtlöje och hur Siri kom allt längre från honom. Och nu, i detta kritiska ögonblick, då han genom en rask mellankomst kunnat vinna så mycket genom att rycka den bortförda undan danskens klor, var det kungen — hvilken han sjelf i sin tanklöshet fört till målet — som fick skörda äran och tacksamheten från hennes läppar.

Ja, det var kungen, som här fick all ära.

Men den stackars Kronberg kunde allt mer och mer konstatera, huru den fagra Siri allt i honom såg endast ett redskap när det gällde att återvinna ordning i all denna oreda. Hans utsikter var absolut förlorade.

Larm och ordväxling hördes nu nere på gårdsplanen. Konungen skyndade fram till fönstret att se hvad som stod på, och i det han vände sig till Kronborg, hördes han hastigt brista ut:

— Löjtnanten får gå ned och hjälpa Gyllenkloo.

— Gyllenkloo? vågade Kronborg invända liksom begärande en förklaring.

— Hörde icke löjtnanten?... Min adjutant väntar dernere.

Och Kronborg måste gå, trots den harm, som brände inom honom då han tyckte sig märka den blick af löje, som blänkte till i Siris ögon.

När han hunnit ned i trappan, hördes konungen ropa efter honom.

— Den der Madsen skall åter föras hit upp. Se vidare till om det fins några fler sådana der gynnare der nere.

Räddaren och Siri voro nu ensamma i den lilla kam-maren.

Siris förskräckelse hade flytt.

Men i dess ställe hade nu kommit öfver henne en oro, som brände henne likt en eld, trots att hon ville göra allt att visa huru tacksam och lycklig hon kände sig öfver att hafva unngått den fara, som nyss kommit henne att förlora medvetandet.

Var det då så bestämdt af ödet, att hon alltid skulle finna konungen såsom sin räddare, så fort en stor fara stod före? tänkte Siri, der hon nu satt på stolen vid det utslagna fönstret, från hvilket inströmmande kalla fläktar kommo hennes under brottningen upplösta, rika lockar att vagga likt ett svall af tunga guldvågor.

Räddaren, som stod tätt invid henne, syntes liksom Siri försjunken i tankar.

Helt visst hade äfven han en förnimmelse af, att ett underligt öde ofta förde honom i Siris väg under omständigheter, som för henne måste vara af ingripande natur. Det var nu andra gången, som slumpen fogat det så, att han kunnat komma till hennes hjälp, och denna gång såsom hindrande en olycka, för hvilken hvarje qvinna känner sig genombäfvad af rysning.

Skulle kanske ett tredje möte i farans stund kunna komma?...

Han spratt till vid ljudet af röster, som hördes från gårdsplanen... Hastigt vände han sig till Siri och sade:

— Jag känner en sann glädje öfver att än en gång kunnat i tid hinna till eder hjälp... Nu liksom vid Boklunda är det dock endast en lycklig slump, som fogat det så underligt... Hur anser fröken Silfvercreutz att man nu skall göra för att lämpligast ordna det här till det bästa?... Hur har det gått till?...

— Ers majestät, svarade Siri nästan ohörbart. Jag kan icke nu säga det; jag vet endast, att jag blef hitförd under påstående, att min far skulle ligga svårt sjuk i detta hus... Han var eller är kanske än på en affärsresa till Åhus.

— Såå!... Jaså... Jag förstår... Ett nidingsdåd af värsta slag... Nå, den skyldige skall få det straff, som lagen bestämmer för dylika, dess bättre högst sällsynta fall.

— Ers majestät, föll Siri in, i det hennes blickar bönfallande sökte konungens ögon... Värdes förlåta, att jag här ber om nåd för handlanden Madsen.

Konungen spratt till af förvåning och kastade på Siri en blick, hvilken tydligen fordrade en förklaring.

Siri uppfattade denna stumma befallning när hon svarade:

— Om herr Madsen blir ställd inför domstol, kommer denna sak under allmänhetens diskussion och utläggningar. I så fall blir såväl min far som jag...

— Nu förstår jag... Ni har fullkomligt rätt... Men...

Ett starkt buller i trappan hördes. Nästa ögonblick stöttes Madsen in af Gyllenkloo. Efter desse båda följde Kronborg, hvars första blick girigt sökte Siri.

— Så der ja! Hafva vi gynnarn här nu? utbrast kungen, i det han ställde sig framför Madsen, som darrade likt ett asplöf... Var du verkligen så dum, att du trodde dig komma undan?... Har du ej reda på, att på brott följer straff, och att lagen har långa och många armar?

Madsen syntes åter färdig att falla på knä, men höll

sig genast upprätt så godt han kunde, när konungen med skarp stämma brast ut:

— Stå på bena, för tusan!... Du var minsan icke så knäsvag då du nyss satte i väg härifrån.

Och vändande sig till Gyllenkloo frågade kungen:

— Hvar fick du tag i den här karlen?

— Just som han smög sig ut genom dörren dernere...

Det var en bonddräng, som fick syn på att den här gynnaren ämnade kila i väg ned åt några materialbodas... Så fort löjtnanten kom, befallde jag drängarna att vända hem i lugn och ro, för nu kunde vi reda oss sjelfva... Ty jag ansåg deras närvaro mer störande än nödvändig.

— Rätt så, Gyllenkloo!

Derpå vände kungen sig på nytt till Madsen och sade:

— Vet du, hvad det här kommer att kosta dig, din kanalje?...

Madsen kunde af skräck ej få fram ett ord.

— Nå, du tiger?... Jo, sådana här bedrifter kan straffas med lifvets förlust, din krabat... Men är det icke bättre än ditt, så är straffet ändå icke stort nog... Det finns dock människor så ädelsinnade, att de bedja om nåd till och med för sådana uslingar som du. I detta fall är det ingen mindre än den värnlösa dam, som du listeligen narrat hit i ondskefulla syften... För hennes skull skall ditt straff nu ställa sig så, att du, pro primo, aldrig mer får närma dig henne, och, pro secundo, till denna kommuns fattigvård utbetalar tre tusen riksdaler riksmünt, som kontant skola erläggas inom två veckor från denna dag... Har detta då icke skett, skall du få se hur saken kan sluta på ett annat vis... Tänk nu på, hvad jag sagt, och akta dig för dylika tilltag en annan gång... Se nu till att vi få en vagn åt fröken Silfvercreutz...

Denna uppmaning var i sjelfva verket icke ställd till Madsen enbart, ehuru denne i öfvermåttet af sin glädje att straffet stannade vid bara böter, uppfattade det så. Med en liflighet, som alldeles kom honom att glömma konungens närvaro, skyndade han mot den dörr, genom hvilken

Siri blifvit införd. I sin ifver hade han dock glömt, att denna var låst, och att han sjelf hade nyckeln i sin ficka.

Kungen hade märkt att dörren ej gick upp. Han kom nu sjelf fram och fattade tag i låset, samt märkte, att här var stängdt. Hans blick mulnade, när han nu brast ut, vänd till Madsen, som fick ett nytt anfall af de förra frossbrytningarna:

— Du är allt en inpiskad skälm, du!... Så här bommar du emellertid helt visst in dig sjelf en vacker dag... Men öppna nu få vi se, hvad du har för öfverraskningar der inne... När allt kommer omkring, ämnar du visst inrätta hela kyffet till ett litet harem...

Han tystnade hastigt i det han mötte Siris ögon, som med spänd uppmärksamhet, i tro att hon ej var observerad, riktigt slukade konungen med sina blickar.

Det var här två själar, som på ett ögonblick hunnosäga hvarandra något, hvilket skalderna jubla öfver, filosoferna plocka sönder och hvardagsmänniskan brukar till bottensats för dagens sqvaller i slott som koja...

Det var ögonens språk...

— — —

Madsen hade äntligen fått upp nyckeln ur sin ficka. Med lampan i handen gick han före utför en trappa, som om möjligt var ännu brantare än den, hvilken ledde ned till bakdörren...

Efter Madsen, som beskäftigt höll lampan så högt i vädret, som hans korta armar kunde tillåta, kom först Siri, så kungen och derpå Gyllenkloo och Kronborg.

Efter rätt stor möda hade man äntligen hunnit ned i ett rymligt varurum. Der, nedkrupen i en tomlår, såg man plötsligt en besynnerlig figur titta fram.

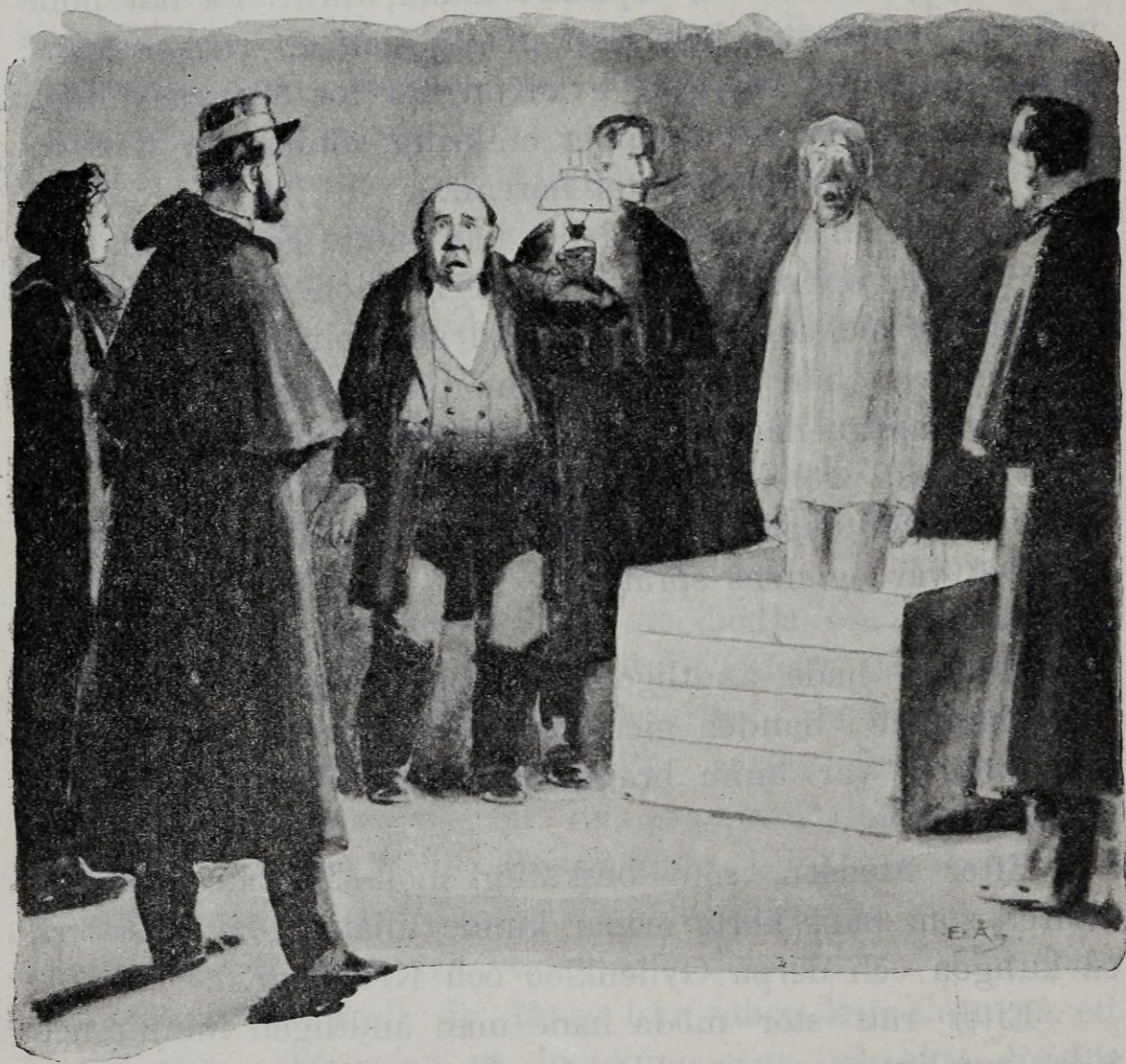
Siri blef förskräckt och misstänkte ett nytt försåt, och i sin ifver att lika mycket skydda sin räddare som sig sjelf, fattade hon dristigt tag i kungens arm och drog honom undan tillbaka mot trappan, just som Gyllenkloo och Kronborg skyndade fram mot den hotande punkten.

Madsen deremot höll sig nästan orörlig midt i bod-

kammaren, allt jemt med lampan lyftad och utan att säga ett ord, men visande lika stor förskräckelse, som det krit-hvita ansigte, hvilket plötsligt tittade fram ur lådan.

— Upp med dig!... Hvad är du för en? hördes Gyllenkloo bryta tystnaden.

En lång gänglig gestalt reste sig under konungens muntra skratt.



Från hufvud till fot var han alldeles hvit af det mjöl, som yrde likt ett snömoln omkring honom, när han med yttersta försiktighet kraflade sig ut ur sitt besynnerliga läger.

— Larsson! hördes Madsen ropa till.

En pipig, stammande röst, svag som ett barns stämma, svarade:

— Ja, det är jag, nådig patron... Jag trodde, jag trodde...

— Hvad trodde Larsson?... föll kungen in, nära att förgås af skratt.

— Att... att den onde farit i butiken...

— Ser så ut, min gubbe, fortsatte kungen... Fast den här gången är han *hvit* för ovanlighetens skull... Nåja!... Ombyte förnöjer, sa' f—n, dansa' i glasbyxor... Men hvad har du annars för sysselsättning än att kinesa i mjöl-lårar?

— Jag... är... patron Madsens biträde.

— Snygga biträden!... Är det därför du dragit på dig en så oskuldshvit dräkt?... Du vill ej att din svarta själ skall lysa igenom...

Alla de närvarande, undantagandes Madsen förstås, kunde ej låta bli att draga på mun åt detta träffande inpass. Kungen fortsatte:

— Kanske herr spöket nu vill skaffa fram en hygglig vagn åt oss dödlige?... Men ingen bagarvagn...

— Om jag får lof? dristade sig Madsen att falla in... Ty, ty...

— Hvad då? sporde kungen... Den der är ju så *hvit*, att lykta blir onödig, om vi få honom till kusk.

— Visserligen... svarade Madsen undfallande för detta puts, som liksom många andra i ännu befängdare stil ofta kommo som ett ögonblickets hugskott från den gladlynte monarken... Men jag tror att... att...

— Hvad då?

— Jo, att Larsson inte är riktigt...

— Comme-il-faut, menar du?

— Nej, nykter, ers majestät.

— Såå?... Ja, det ser nästan så ut.. Nå, *fulla* spöken bli nästan hemskare än Rydingens höns... Du får väl söka att få honom vaken då, medan du sjelf grubblar öfver ditt syndaregister. Gå nu ut och spänn för åt oss... Du består naturligtvis äfven skjuts hem, kan jag tro, när du var så liberal med skjutsen hit... Raska på!...

Och med svidande hjärta fick Madsen nu sjelf ordna den droska, som nyss fört ut hans retande rof, men som äfven bragt honom för alltid från ett mål, hvilket han för en stund sedan trott redan vara nådt.

Med konungens hjälp kom Siri åter upp i åkdonet.

En stund senare syntes den lilla kavalkaden hasta fram på vägen mot Christianstad.

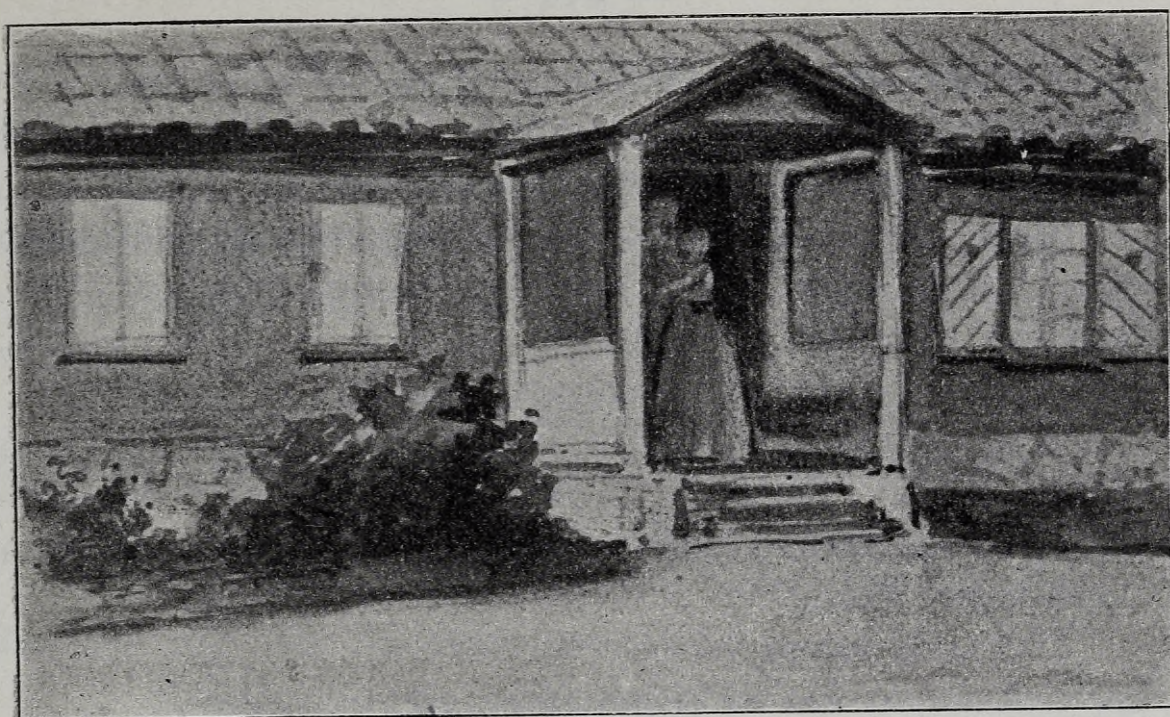
På kuskbocken satt Kronborg, medan hans häst, tjudrad vid vagnen, sprang efter.

I têtén af tåget red konungen och Gyllenkloo i halfhögt samtal om de äfventyr, som nyss hade utspelats i »grosserere» Madsens besynnerliga handelsbod.

— Nå, hvad tycker du? hördes konungen säga... Jag borde icke låtit den der skurken slippa undan så lätt.

— Ers majestät, svarade Gyllenkloo... Enligt min tanke blef den dom, som fälldes, verkligen en salomonisk dom. Genom denna blef flickans heder räddad undan sqvaller och förtal.





FJORTONDE KAPITLET.

Ringen med diamanterna.

Genom nattens mörker skymtar ett skuggornas tåg öfver den regndigra, flacka skåneslätten. Två förridare med fladdrande, vida kappor spränga fram i têtén. Kapporna likna väldiga, svarta vingar, spända till flygt. Så kommer en jättelik koloss, hvars konturer onaturligt svälla ut i det svaga, rödgula skenet från en dinglande taljlykta. Sist trafvar en ensam häst, liksom ville han ännu, fast hans ryttare fallit, hasta efter de flyende skuggorna.

I droskan sitter en dam. Hon är som bedöfvad.

Lutad mot den hårda stoppningen, har hon låtit ögonen sluta sig; och i viljelös afmattning aktar hon föga på, hvart man för henne. Då och då spritter hon till vid ljudet af pisksnärtens klatschar, eller när åkdonet hotar att stjalpa i någon djupare grop. Men så slumrar hon ånyo in i drömlös dvala.

Plötsligt stannar droskan med en häftig knyck. Hon hör sorlet af halfhöga mansröster samt smällarna af mot gatstenar sparkande hästhofvar.

Hon vaknar ur sin tankelösa slummer och kastar en trött blick åt sidan. Hon ser en man stiga fram. En röst, djup och klangfull, höres fråga:

— Vill fröken, att vi köra till porten?

Hon spritter till. Denna röst smeker hennes öron som vacker musik. Denna röst, som åter och åter med glödande tankar värmer hennes hjärta, skulle hon känna igen bland tusen andra.

Darrande svarar hon:

Ack nej... Äro vi redan framme?

— Redan?... Tycker fröken, att färden gått så fort?...

— Förlåt mig... Hur mycket kan klockan vara?

En annan röst höres svara:

— Half tu!

— Min Gud, så sent!... Hvad skall man tänka?

— Kanske frökens far nu är hemma? föll den förste in... I så fall borde vi möjligen...

— Nej, nej... Jag vill sjelf säga honom allt... Hvad skall han väl tro?

— Helt visst edra ord... Och skulle missförstånd inträda, skall jag gerna bekräfta...

— Nej, icke så... Men...

Fortsättningen af hennes ord qväfdes i en suck. Hennes vackra hufvud sjönk ned mot vagnens dynor, och ur det djupa mörkret derinne framträngde korta, nervösa ord utan mening.

— Hur tusan skola vi göra? hördes den klangfulla rösten... Inte kunna vi heller ställa det här droskskrället kvar på öppna gatan.

— Nej, men man kunde köra in den på gästgifvaregården vid Hästtorget.

— Duger icke!... Detta skulle bara väcka onödig nyfikenhet... Men till Södra-kasern blir bäst... Du kan ge vår kusk order.

Några ord vexlades mellan den tilltalade och kusken, som, i ett för en körsven högst ovanligt livré, skyldrade med piskan på konsterefarett sätt. Derpå vände sig den ordergifvande åter till den andre kavaljeren och sade:

— Kanske vi binda våra hästar här vid sidan af vägen?

— Ja, gör det... Vi äro ju snart tillbaka... Men det är sannt. Beskrif huset för mig, så följer jag henne.

Den unga qvinnan stack nu ut hufvudet och inföll:

— Ack! Gören eder icke mer besvär för min skull... Jag går nog den lilla biten ensam.

— Kommer aldrig i fråga... Först vid porten vill jag lämna min skyddsling... Får jag lof?...

Och han räckte henne sin hand, som hon darrande tog emot, i det hennes fot trefvade i mörkret efter det obehvämt placerade fotsteget.

Men innan hon funnit detta, kände hon sig på kraftfulla armar lyftas ned till marken, med samma lätthet, som hon varit en docka.

Mörkret dolde den flammande rodnad, som drog fram öfver hennes kinder... Och skramlet af droskan, som nu satte sig i rörelse, döfvade ljudet af den kyss, som glödde på hennes lilla mjuka obehandskade hand, då hon lyftades ned.

— Stannar du kvar?...

— Ja, er...

— Tyst, för tusan!... Jag kommer snart... Au revoir!

Öfver Stora torget gled o snart två svarta skuggor, knappt möjliga att urskilja i det tunga, regnfyllda höstnattsmörkret. Det var en man och en qvinna... Han insvept i en lång, svart kappa med kapuschongen dragen öfver hufvudbonaden. Hon har virat en schal kring halsen och så högt, att knappast mer än ögonen blänka fram af det för öfrigt i en hufva insvepta hufvudet.

Trots den sena timmen — klockan har nyss slagit half tre i kyrktornet — synas de vandrande ej besvärade

af någon brådska. Likt älskande gå de arm i arm, och hviskande föres det fåordiga samtalet.

Nu stanna de vid en låg plankport på Skolgatan. Gripna af stundens lycka hafva de ej gifvit akt på att någon observerat dem... Just som de passera Kronhuset, hade en lång, gänglig figur dykt upp. Nyfiket hade han stannat, och derpå spanande dragit sig undan i en smyg, från hvilken hans små plirande ögon ifrigt följa deras rörelser.

Ett ljud af den vid hans sida hängande sabeln bröt nattens tystnad... Oförsiktigt hade han låtit vapnet skramla till mot gatstenarna.

Som genom ett trollslag försvinna de bespejade skuggorna genom den lilla plankporten.

Den lurande lät höra en mumlande ed.

Tyst, nästan på tå, smyger han fram mot den låga träbyggningen. Men olyckan vill nu, att han plötsligt råkar ut för svårare missöde än nyss.

I hans väg låg ett hinder, som han icke observerat. Hufvudstupa störtar han öfver ett föremål, som rullande ger efter.

Detta var just den tunna, som »grossere» Madsen några timmar förut använt vid sitt spioneri genom Siri Silfvercreutz' fönster.

Plankporten öppnas häftigt. Den resliga skuggan i svarta kappan visar sig i öppningen för att efterse orsaken till det larm, som den fallne förorsakat. Men nu märks intet. Hal som en ål har den förföljande halkat in på den midt öfver gatan belägna tomtten...

Mannen var Lowin.

Nu höres en qvinna hviska:

— Min Gud, hvad var det för larm?

— Kanske några kattor, som slogs.

— Åh nej!... En gång förut har det varit så'nt här oväsen i qväll... Men icke heller då kunde vi upptäcka orsaken...

— Så?... Kanske spöken från den gamla kyrkan?

— Gud, hvad jag är rädd!... Skräm mig ej så!... För då jag blir ensam...

Och hon fattade krampaktigt hans hand och drog honom åter in genom porten.

Fortfarande hållande hans hand i sin, leder hon honom öfver gårdsplanen fram till en liten förstugqvist, som svagt aftecknade sig på husets facad. Båda gingo de upp och satte sig på dess bänk i det hon hviskade:

— Så underligt!... Ingen tycks vänta mig; ty i så fall skulle det väl synas något ljus derinne...

— Kanske er far icke ännu hunnit hem?

— Nej, helt visst... Han kommer nog icke förr än i morgon... På förmiddagen menar jag... Hon är ju snart tre... O, hvad jag är rädd...

Mannen i kappan hade rest sig. I det han tryckte hennes hand, sade han:

— Klockan är mycket... Jag måste söka upp min väntande vän... Är ni ännu rädd?

Svaret kom nervöst och sväfvande.

— Nej!... Jo!... Ack, jag vet icke... Tänk om?...

Hon fortsatte ej sin påbörjade mening.

— Hvad då? frågade mannen i kappan och lät sin hand smekande glida öfver hennes kind.

— Kanske blir jag ensam der inne... Vår gamla Karna sofver nog nu. Hon sofver tungt.

— Ensam har ni väl varit förr?

— Ja, men icke som nu... Jag... Jag vet ej hur det kommer sig... En förfärlig oro sliter sönder mig och hjärtat bultar, som ville det springa sönder...

Och hon förde hans hand mot sitt bultande hjärta i det hon reste sig med febril häftighet och fortsatte:

— Nej, nu *måste* jag gå in... Tack, o, tack för all godhet... Ah!... Om jag vågade...

— God natt, vackra barn!... I Stockholm träffas vi ju åter?... Säg, icke sannt?... Ni vill ju det?

Den sonora stämman kom mjukt som en smekning när han reste sig och tryckte hennes hand som till afsked...

— Nej, stanna! O, stanna! lät det som en lidande kvinnas bön... Stanna!... Kom!...

Nu ljödo orden snärjande, som smeket från sirenläppar.

Det låg ett trots i detta »kom», som tvang till eftergift, när hon gled allt närmare honom.

Allt var ljudlöst stilla derinne.

Det täta mörkret låg som en ogenomtränglig vägg för deras ögon och dolde den fuktiga glans, som brann i hennes blickar...

Viljelöst, och dock med glödande värme, smög hon sig ännu närmare honom... Stormande häfde sig nu hennes jungfruliga bröst i vågor, och i en hviskning, svag som en tanke, darrande som aspens löf, hörde han henne på nytt bedja:

— Kom!... Jag — är — så — rädd.

Och hon öppnade en dörr... Knarrande gaf den efter... Hon spratt till och gled undan honom... Tyst som en ande smög hon sig mot en dörr, hviskande med afmått, stötande andedräkt:

— Vänta!... Kanske — hon — vaknade...

Tystnad härskade en sekund... Derpå hviskade hon åter, i det hon famlande grep hans arm:

— Kom!... Hon sofver!...

Ännu ett steg... En varm luft, fylld af en svag väl-lukt, slog emot dem... Den knarrande dörren stängdes... Berusande, vaggande mörker döfvade tankarna...

Det var två själar, som funno hvarandra.

Nu var hon ej längre den darrande blyga jungfrun... Nu var det en kvinna, som öfverspänd, drifven af stormande, frigjord lidelse trotsade allt...

Hon gaf sin kärlek utan tanke på framtid, utan minne af tid, som gått.

Tystnaden söfde all oro.

Men så hördes nattvaktens entoniga sång:

»Klockan är fyra slagen...

Hon hade vaknat upp ur sin yrsel.

Nattvaktens rop dref blodet till lugnare lopp.

Darrande slet hon sig lös och gick skälfvande af fruktan mot ett bord, der hon tände en lampa.

På en stol hade han kastat sin långa svarta kappa. I ståtlig, manlig fågring stod han der framför den rodnande flickan.

Hon kände en ring tryckas fast på sitt venstra lillfinger.

Plötsligt rusade hon upp, i det hon af ytterlig skräm- sel hördes hviska.

— Skynda!... Kom!... En vagn stannar vid vår port... O, min Gud!... Jag är förlorad!

Gripen af fasa rusade hon fram mot dörren till förstugan. I samma ögonblick hennes hand fattade vredet, gled den lilla ringen af hennes finger... Med klang som från en bristande silfversträng, rullade den öfver golfvet, just som mannen med svarta kappan gled in i ett bredvidliggande rum.

Dörren gick upp. I den svaga ljusningen från gården visade sig konturerna af en man. Hon hörde sin far brista ut:

— Är du redan uppe, Siri?

* * *

Det var mörkt i rummet när Siris far trädde in. Lampa hade blifvit släckt. Hur kunde hon nu icke erinra sig. Ej heller visste hon hur mycket klockan var. Men att döma af daggryningen, som svagt belyste rummets föremål, trots att ljuset endast strilades in genom fönsterluckornas hål, kunde hon nu vara vid pass fem.

Hennes fars fråga var därför icke så märkvärdig. Ty Siri, i likhet med många andra unga damer, hörde ej till dem, som kappas med solen, hvarken att stiga upp eller att gå till hvila.

Under andra omständigheter än nu skulle hon snarare blifvit glad öfver att sjelf vara den, som först mottog sin

far efter en skilsmessa, hvilken, om ej så värst lång, dock medfört så många vexlingar...

Allt sedan balaftonen på Ljungbyhed hade hon varit i en beständig följd af nervskakande situationer, och dertill länkande sig äfven de nyheter, hvilka hon motsåg, eller rättare sagdt, hade motsett, från den stund, då hennes fars biljett kom i hennes händer.

Nu bäfvade hon vid tanken på, hvad som händt henne. Och det var endast med den mest öfvernaturliga energi, som hon till svar å faderns fråga kunde pressa fram:

— Är *du* hemma?

— Tycker du att det är så underligt?... Det är mer besynnerligt att du är uppe, tycker jag. Hon är nyss half fem, mitt barn... Jag skall bara skicka af skjutspojken så kommer jag in...

Först när hon åter hörde hans steg på gårdsplanen, vågade hon närmare se sig omkring i rummet.

Hon var ensam. För att öfvertyga sig ännu bättre kastade hon en blick in i det närbelägna rummet. Äfven detta var tomt liksom det tredje, hvars fönster vette ut åt den lilla trädgårdstäppan och ej hade luckor.

Här slog en fuktig kyla mot henne.

Fönstret stod öppet...

Hon skyndade fram att stänga det, men hade knappt hunnit detta förr än fadern kom in. Detta var hans rum.

Trött kastade han sig på en stol sägande:

— God morgon, mitt lilla troll... Skall du icke ge pappa en kyss?

Automatiskt närmade hon sig sin far. Men kyssa honom kunde hon ej.

— Nå, hur går det?... Yrvaken tror jag?

Stum stod hon bredvid honom med armarna slappt hängande efter sidorna och blicken nedslagen.

— Hvad går åt dig, barn? brast han ut, i det han grep hennes hand... Du ser ut som du skulle gå i sömnen.

Siri spratt till. Vidrörandet af faderns hand kom henne att rysa till, som en på bar gerning gripen brottsling. Hon

drog sig hastigt undan, färdig att brista ut i en störtflod af tårar.

Hon kände, att hans ögon forskande hvilade på henne. Endast den mest pinande fruktan och blygsel hindrade henne från att genast kasta sig på knä och oförtäckt bekänna, att hon ej längre var samma lilla Siri som förr, att något nytt, en tredje kommit mellan henne och hennes far, och att det värsta han kunnat tänka om henne dock ej vore nog svårt.

Silfvercreutz var ingen tankeläsare. Hans fria öppna natur hade aldrig sysslat med själslifvets dunkla, svårtydda gåtor. Han tog tillvaron som den var, och sin största sorg hade han vetat bekämpa som en man. Tiden hade hjälpt honom, och dagssläpets brödbekymmer hade endast med sina naggande nålspetsar bidragit till att hålla lifsmo- det uppe.

Den förstämning, han nu märkte hos sin dotter — den enda han höll af nu mera med hela sin varma själ — tillskref han den sorgbundenhet, som ofta springer fram från unga qvinnors känslolif. Och så kom nu detta, att den timme de nu träffades, mer var att räkna till natt, åtminstone till morgondrömmarnas kaotiska område, för en ung flicka.

Han reste sig alltså, klappade henne på kinden och smekte kennes rika lockar, sägande:

— Tag dig en liten lur till, du min unge. Vi få tala vid när det blir frukostdags. Stora nyheter, må du tro... Men som jag inte sofvit en blund i natt, vill jag nu taga igen mig en stund... Sof godt, tösen min.

Likt en sömngångerska skred hon mot dörren till sitt rum... Just som hon skulle försvinna hörde hon sin far fråga:

— Har *du* brutit af blomman här i fönstret?

Siri ryste till... Hon var nära att på nytt förråda sin hemlighet, fullt på det klara med att detta, trots allt, skulle vara en lättnad. Men hon betvang sig. Osäker var dock den röst, som svarade:

— Nej,... Jo, nu vet jag... Den gick nog af när jag nyss stängde fönstret.

— Nyss?... Har det stått uppe i natt i ett sådant hundväder?

Utan betänkande svarade Siri, likt en som i dödsfara griper, hvad medel som helst för att rädda sig:

— Ja!... Jag märkte det, då jag kom in för att se om det var bäddadt.

— Besynnerligt... Nog vet väl Karna att stänga till fönstret nattetid... Ni ha visst blifvit litet konstiga båda två... Men gå in nu, Siri.

Det var i gnagande ångest, som Siri sköt igen dörren till sin fars rum. Famlande smög hon fram genom sin egen kammare, som ännu låg bäddad i tungt halfmörker. Tyst på tå, likt en inbrottstjuf, gled hon derpå in i det gemensamma halft salongsinredda rum, der hon nyss känt berusningen förhexa sin själ och sitt hjärta.

Här var det tyst, och döfvande smög sig den tjocka mattan kring hennes skosulor.

Här... Här...

Hennes ögon vidgade sig i mörkret. Allt tydligare stego möblernas konturer fram.

Der stod ännu den släckta lampan, hvars veke blandat in ett qväljande os i den svaga doften af billig parfym.

På golfvet vid soffan låg divanskudden. Dess hvita silkessöm blänkte till likt glittrande silfvertrådar mot möbels mörka mahognyfot. Och der lågo hennes kappa och hufva, och vid dörren, sammanknurflad likt en trasa, hennes enda lilla schal, som en gång tillhört hennes mor.

Hon hade aldrig sett den kvinna, som gifvit henne lifvet... Hon visste ej, hade ej ens det svagaste minne af hur modern sett ut, annat än genom den lilla bleka daguerreotopifotografi, som med ängslig pietet doldes i den medaljong, hvilken ständigt bars i en kedja vid faderns bröst, der den — likt en af katoliken med ängslan bevarad amulett — endast vid högtidligare stunder togs fram och visades för henne.

Men ju äldre hon blifvit, dess mer sällan hade denna bild kommit fram för hennes ögon. Ett år hade nog gått sedan hon såg den senast.

Nu stod denna stund lifligt för hennes minne. De af



en rik följd nervskakande sinnesrörelser, som så hastigt aflöst hvarandra, hade gjort henne till ytterlighet känslig.

Hon stod nu vid soffan liksom facinerad af en märkvärdig vision.

Hon tyckte sig se en lång, smärt qvinna skrida öfver

tröskeln till tamburen och sakta närma sig dörren till det inre rummet — som Siri nu kallade sitt, men som en gång varit föräldrarnas gemensamma rum.

I samma ögonblick som skepnaden skulle skrida in, vände den sig plötsligt om.

Siri var nära att ropa till af förskräckelse. I det bleka anlete, som riktades mot henne, igenkände hon drag för drag sin mor efter den gamla bilden, som bars af hennes far.

Men detta milda, vackra ansikte visade sig nu förebrående strängt...

I samma stund som synen försvann genom dörröppningen lät det som en tung suck skulle hafva trängt mot henne... Siri märkte ett svagt kylande luftdrag... Gripfen af ångest sjönk hon ned på soffan med händerna hårdt pressade mot sina ögon.

Hon hade sett hur andeuppenbarelsen hotande höjt sitt finger i samma stund som sucken bröt fram...

Rädsla och öfveransträngning söfde henne.

* * *

Det hade gått som Silfvercreutz' velat när han bjöd kapten Stålsköld på frukost i Frimurarelogen.

Silfvercreutz hade knappast hunnit ut genom tullen på sin färd till Åhus och den vackra enkan, förr än halfva staden visste berätta, att den förre ryttmästaren i hast blifvit major. Som alltid förstorades ryktet i andra och tredje mun. Nu var man äfven på det klara med, att han blifvit svärdsriddare; och med bestämdhet kunde man gå ed på, att han sökt transport till »hästgardet» i Stockholm. En mycket fantasirik dam hade till och med hört glunkas om, att han fått något större arf och att han redan visat sig ega godt om penningar.

Kapten Stålsköld hade sett minst tiotusenriksdalerssedlar i Silfvercreutz' plånbok.

En, som blef djupt gripfen af alla dessa nyheter, var

auditör Lowin, som vid middagstiden visade sig på »logen» med några frikostiga officerare, hvilka väntade sig få höra något nytt rafflande sqvaller ur Lowins förråd. Men förvåningen öfver hvad han sjelf fick höra, gjorde honom stum, och manade fram en sällsynt tystnad, endast då och då afbruten af en mumlande ed och en nervös trumning på bordsskifvan.

Det var allmänt bekant, att Lowin och Silfvercreutz ej voro goda vänner. Många uppträden mellan dem kunde berättas, och man roade sig nu, i brist på annat, med att pikera antagonisten för den fortune, som Silfvercreutz gått till möte.

Lowin rasade i sitt inre ehuru ytan visade sig jemförelsevis lugn. Ej minst förargade han sig öfver, att det icke var *han* — nyhetskrämarn — som först varit den, hvilken fått bära ut rapporten om det skedda, naturligtvis med egna, lämpliga broderingar till texten.

Just som man hörde Lowin mumla fram en ny ed vände sig kapten Stenberg mot honom och brast ut med ett retande skratt, som genast drog med sig allas munterhet:

— Du ser så f-dt olustig ut i dag Lowin... Har posten kommit försent?

— Posten?... Hvad f-n menar du? mumlade Lowin vresigt... Inte väntar jag någon post.

— Nej, den gick till Stålsköld den här gången, inföll en artilleriofficer under allmänt jubel på Lowins bokostnad.

Lowin reste sig häftigt. Han slog näfven i bordet så att glasen hoppade. I det han tryckte ned sin mössa öfver pannan, beredd att lämna sällskapet, brast han ut med höjd röst:

— Det är *simpelt* mine herrar, att nu håna mig som I gören... *Om* jag har något att berätta, då äro ni nog uppmärksamma som flickor vid en kärlekshistoria, men skulle det vara någon, som händelsevis kommit *före* mig, ja, då...

— Blir du arg, inföll Stenberg, som var en oförbätter-

lig skämtare och hvass pikör... Inte ska' du vara så der afundsjuk, käre Lowin... Major kan du i alla fall inte bli, men väl en Sibylla i byxor... Skål på dej!... Bättre lycka nästa...

Lowin rusade ut, blek af vrede. Han var långt ifrån känslig för hån. Men detta var dock för mycket.

Och han förbannade sin dumhet, att ej förr hafva snackat reda på, hvad kungen haft att säga Silfvercreutz vid supén på Ljungby hed.

Hastigt styrde han sina steg till Madsens kontor. Han ville höra om denne visste närmare besked, om hvad som händt. Silfvercreutz hade helt visst redan varit der och betalt sin skuld.

Han träffade ej Madsen. Denne var ute i viktiga affärer sades det. Ännu mer uppbragt öfver detta missöde, finna vi honom en stund senare gå af och an i hans lilla ungarlskrypin på Östra Vallgatan... Blossande väldiga moln ur en sur fräsande snugga, ansträngde han nu sitt geni med att uttänka något sätt att med ett slag, ett jätteslag krossa denne Silfvercreutz, som så ofta gått i hans väg... Tjugo år hade ej hunnit förblekna den hämndkänsla, som väcktes den stund, då han fick korgen, men Silfvercreutz fick den unga flickan, den enda qvinna, som Lowin trott sig älska.

Fattigdom och förnedring skulle blifva den lycklige rivalens lott... Han hade svurit det. Fattigdomen hade han redan fått pröfva på... Men med förnedringen tycktes det dröja envist länge...

Att få fadern nedragen syntes ej gå så lätt, men... Och han mumlade med ett leende, som tydligt lade i dagen hela hans onda själ:

— Kanske liten Siri icke blir så omöjlig om jag bara får spela mina kort i fred med Kronborg och Madsen!... Skandalen!... Ja, det är just den, jag väntar på...

Och han kastade sig på sin gamla soffa och försjönk i djupt grubbel hur han nu med hast skulle nå sitt mål...

Tiden var dyrbar och snart syntes stora omstörtningar stunda.

Men Lowin somnade. Hela dagen sof han som i en tung dvala utan att få hålla en enda af de trådar i sin hand, hvilka nu kunnat leda honom till målet.

Han hade beslutat sig för att gå på teatern för att se om Madsen lyckats få dit Siri, och hvad som skulle följa på detta.

Planen hade han, Lowin, sjelf gjort upp.

Men han sof, sof som en död.

Natten låg tung öfver staden när han vaknade. Regnet piskade det lilla kammarfönstret, och stormen slet i det gamla nästet der han bodde, som om hämnande makter ville jemna det med jorden.

Helge-Andskyrkans klocka slog tu när han steg ut på gatan, beredd att, trots den sena timmen, skynda till Nosaby.

* * *

När Siri vaknade var klockan öfver tio på förmiddagen... En klar höstsol strömmade in genom hennes kammarfönster. Hon vaknade i sin egen, bäddade säng, och vid denna satt hennes far och betraktade henne med bekymrade blickar.

— Hur är det, Siri? frågade han sakta i det han smekte hennes lockar... Hvarför gick du inte in och lade dig, som jag sade?

— Jag vet inte, svarade Siri, under det att svaga minnen af hvad som händt började dyka upp för henne... Gjorde jag icke det?

— Nej! Karna fann dig på golfvet i salongen vid soffan. Bredvid låg din kapp och din hufva. Tänkte du gå ut?

— Ja... Nej... Jag mins inte...

— Ar du mycket sjuk?

— Nej, inte alls... Men trött, förfärligt trött.

En lång stund hvilade tystnad öfver det lilla rummet

der nu solen spelade in med värme och ljus. Mot rutorna vaggade en halft aflöfvad linds höstgranna blad, och på glaset spelade flugorna en munter slutmarsch till den flydda sommarens lof.

Majoren hade fattat sin dotters hand.

Liksom förberedande en viktig fråga, hostade han till och spände så blicken i hennes ögon, i det han sade:

— Du var icke hemma i natt, Siri?

Hvad skulle hon väl svara på denna fråga annat än bekänna sanningen och på så vis äfven inviga honom i allt?

Men frågan kom så oförmodadt. Hon hade ej ännu riktigt satt sig in i det parti, hon borde taga. *Allt* kunde hon ju icke bekänna. Men den ena länken hängde så fast vid den andra, att början med nödvändighet måste gifva slutet... Något måste hon ju i alla fall svara.

Den långa tystnaden föreföll hennes far misstänkt. Han upprepade därför sin fråga och tillade:

— Hvarför svarar du ej, Siri?

Med en röst, som hon sökte göra så naturlig och lugn som möjligt, sade hon undvikande:

— Jag har verkligen varit ute... Det var oron för dig, som dref mig dertill...

— För mig? inföll majoren förvånad... Har du då icke fått min biljett?

— Jo, jag visste, att du var i Åhus... Och jag tackar dig för vänligheten, att bjuda mig och Stålskölds på teatern i går qväll.

— Nå?... Men detta förklarar väl icke att du?...

— Nej, afbröt Siri... Teatern slutade vid tiotiden tror jag... Jag blef så illamående, att jag gick hem litet förr, och...

— Nå? Hvad skulle du sedan ute att göra...?

Här kom en fråga, som måste besvaras diplomatiskt.

Att berätta om Madsens försåtliga våldförsök vore det samma som att äfven tala om räddningen, och...

— Nå?... Funderar du på den frågan? föll Silfvercreutz in med tydlig otålighet.

-- Nej, men jag bäfvar ännu öfver den oro, som budskapet om din sjukdom väckte hos mig.

— Min sjukdom?... Hvad är det här för galenskaper? Du yrar bestämdt, mitt barn?

— Nej, pappa!... Det kom bud från Nosaby! en bonddräng, som sade, att du blifvit hastigt sjuk och att du måst taga in der i handelsboden.

— Hvad säger du, barn? utropade Silfvercreutz orolig... I handelsboden?... Madsens bod?...

Siri märkte hans irriterade tonfall och beslöt att berätta sitt obehagliga äfventyr så skonsamt som möjligt... Inledningsvis sade hon:

— Madsen var här på middagen och...

— Hvad hade han då på hjärtat, den gamle blod-sugaren?

Siri kunde ej lägga band på det löje, som den komiska frieri-situationen framkallat. Med återvunnen tillförsikt svarade hon:

— Jo han *friade* till mig.

— Såå? Och du?...

— Gaf honom en korg, förstås...

— Som vanligt, ifyllde fadern skrattande... Aj, aj! Akta dig, min unge. En vacker dag blir det du, som får korgen.

Orden voro mera skämtsamt än afsiktligt framkastade. Men deras verkan var stor, att döma af det allvar och den blekhet, som nu spred sig öfver den unga flickans kinder. Lyckligtvis för henne tyddes detta dock som en följd af nattvakan, hvilket framgick af faderns fråga:

— Och på den der resan, som du gjort till Nosaby, förkylde du dig, kan jag tro?... Men säg mig nu... Hvad hände det der?... Hvem hade hittat på sådana galenskaper som att jag vore i Madsens lilla handelsbod, hvilken föröfrigt, oss emellan sagdt, icke har det bästa rykte.

Siri hade på tungan en fullständig beskrifning om Madsens nedriga försåt. Men dels för att skydda sig sjelf, dels

äfven att ej oroa fadern eller väcka hans misstankar, svarade hon med snabb fattning:

— När jag såg, att hela tillställningen endast syntes vara en hämd af Madsen för att han fick afslag på frieriet, befallde jag honom naturligtvis, att genast skjutsa mig hem.

— Kom han ej åter fram med sin anhållan om din hand?

— Jo, det gjorde han, svarade Siri med försök att återvinna sin förra skälmaktiga ton, hvilket dock lyckades mycket dåligt.

— Det var mig en fräck gynnare! brast majoren ut... Och du svarade honom?

— Jag sade, att han bar sig åt som en usling.

— Nå, det var han då värd... Och så for du hem?... Försökte han kanske icke...?

Siri rodnade då fadren syntes hafva svårt att få fram fortsättningen på denna fråga. Med nedslagna ögon svarade hon efter en stund:

— Han var mycket stygg... Men trots både hot och löften om guld och gröna skogar måste han dock släppa mig lös.

— Släppa dig lös? utbrast fadern öfverraskad... Hvad menar du?... Hade han stängt in dig?

Siri märkte, att hon gått för långt... Frukta att fullständigt behöfva blotta allt, hvad som händt, gaf henne dock nytt mod. Lugnt som om det handlat om en högst hvardaglig sak sade hon:

— Ja, det vill säga, han syntes nog haft en dylik plan, men dess bättre kom det militärundsättning.

— Militärer?... Hvilka då?

— Löjtnant Kronborg och två andra officerare.

— Hvilka andra...?

— Det.. vet jag verkligen icke, kom svaret efter hastigt betänkande, under det att en djup rodnad spred sig öfver hennes kinder, och hjärtat bultade med våldsamt oro... Det var ju så sent... och... alldeles mörkt...

— Hm!... Högst besynnerlig historia det här. Mycket

besynnerlig, i sanning! .. Jaså .. Kronborg kom dit? inföll han efter en stund, under det att Siri borrarat ned sina blossande kinder i kudden... Hvad sade han då?

— Ingenting, svarade Siri utan att höja sitt hufvud.

— Ingenting?... Han molteg väl icke heller?

— Nej, men han... han lagade så att jag åter kom hem.

— Och de andre officerarne då?

— De redo före...

— Hm!... Konstigt det här... Kände de icke heller igen dig?... Hvad tillhörde de för vapen?

— Det kunde jag icke se..., för jag var så... uppskrämd... Och har inte löjtnant Kronborg sagt, hvem jag var, så kunna de ej heller veta detta... ty jag hade schalen om hufvudet.

— Ett sådant äfventyr... Det är ju riktigt en skandal!... Det skall bli intressant att höra närmare besked om det här af Kronborg. Jag skall redan i dag söka upp honom.

Siri märkte, att hon nu kommit ur askan i elden... Hon reste sig häftigt och grep faderns hand i det hon ropade till:

— Nej, nej!... Först då blottställer du mig riktigt... Och...

— Och hvad då?... Inga halfqvädna visor!

— Jo, i så fall...

Hon tvärstannade liksom rädd att fortsätta sin afbrutna mening.

Silfvercreutz hade rest sig. Hans blickar trängde som eldstrålar in i hennes ögon. Med en röst, som vittnade om både förvåning och vrede, brast han ut:

— Du bär på en hemlighet, Siri!... En hemlighet, som icke hedrar dig...

— Far! Far!... ropade dottern blek som en döende... Du...

— Men jag säger dig, barn... På de vägar, som du nu vandrar, kan det aldrig leda till något godt... Ljus skall jag hafva i denna sak; så mycket du vet det... När kom du hem...?

— Jag... vet icke, stammade Siri.

— Du vet icke?... Hela natten således?

— Nej, nej! Hon var visst... ett... kanske något mer.

— Hon var väl icke mer än elfva när du kom dit?

— Ja,... nej... jag vet ej...

— Hör du, Siri!... Det ligger något bakom det här?...

Jag anar, jag är viss derom... Kom du ensam hem?

Siri spratt till som om hon träffats af ett glödande jern...

Med illa bekämpad ångest svarade hon:

— Ja!...

— Och hvad sade Karna?

— Hon sof.

— Och du väckte henne ej?...

Åter blossade det till i hennes ansikte, medan ögonen stodo fulla af tårar. Knappt hörbart gaf hon till svar:

— Nej, hon sof... Sof så tungt... Och...

— Och du ville ej väcka henne, förstås?

— Nej... Det var ju så... sent.

Silfvercreutz ögon flammade när han nu röt till:

— Du *ljuger*, Siri! När har du lärt dig dessa fega konstster, värdiga en... en...

Han hejdade sig. Af och an gick han i rummet med tunga, klampande steg. Slutligen brast han ut med ett tonfall så kyligt, att det kom Siris hjärta att frysa samman af fruktan.

— Som du vill!... Jag hoppas, att snart blifva dig qvitt... Nästa vecka redan reser jag upp till Stockholm... Jag är nu major och kommer att söka transport härifrån... Till dess *befaller* jag dig, att gifva Kronborg ett afgörande svar på hans frieri... Du förstår... En lögnerska vill icke jag hafva i min närhet... Nu har du hört mitt sista ord...

Och han gick in i sitt rum, der Siri länge kunde höra hans steg gå fram och åter, häftiga och nervösa som alltid då han råkat i vrede, men nu häftigare än någonsin.

Siri hade genast skyndat upp att kläda sig. En brännande feber rasade i hennes blod, och en till vansinne tärande ängslan, kom henne att famla som en drucken.

Detta är således slutet på min korta dröm...? Detta är följden af de få ord, jag ännu vågat säga, tänkte hon.

Hvad, o store Gud, hvad skall väl ske, om han får veta allt? stammade hon, färdig att kasta upp dörren och kalla fadern tillbaka för att utan alla omsvep hellre bekänna hvad som händt, än lida de qval, som nu sargade hennes själ.

Men i samma stund som detta beslut mognade till handling, hörde hon en främmande röst inne hos sin far brista ut med bullrande munterhet:

— Tjenare, bror! Det var då tusan, att man ändtligen kan träffa dig hemma... Gratulerar! Du är ju major nu?...

Med allvarligare stämma fortsatte rösten sedan helsningen skett:

— Jag har med mig nyheter, må du tro... Ja, ja!... Icke så roliga i alla fall.

Siri spärrade öronen. Hvarje ljud ville hon sluka, af anande fruktan att det rörde henne...

Men i samma stund hon lade örat till dörren, rycktes denna upp. Utan att säga ett ord pekade fadern på entrén till salongen och visade ut henne.

Förkrossad af skam vacklade Siri ut ur sitt rum och sjönk ned på soffan i nästa rum.

* * *

Silfvercreutz' lynne var nu ej i bästa kondition att motaga underrättelser af nedslående art. Den hemlighetsfullhet, som dottern nyss visat, och de påtagliga undanflykter, hon gjorde vid faderns berättigade frågor öfver nattens händelser, hade gjort honom ytterligt både retlig och nedstämd. Så som dottern nyss hade uppträdt, hade han aldrig sett henne förr... Någon lögn hade han hittills aldrig hört från hennes läppar.

Med en snäf handrörelse bjöd han den inträdande att sätta sig, sägande:

— Tag plats, Stenberg. Hvad har du att förtälja?

— Kors så butter! Du borde i stället se glad ut, tyc-

ker jag, du, som nu har rang, heder och värdighet af major.

— Jaså... Du vet det redan?... mumlade Silfvercreutz.

— Det vet hela staden, kära bror.

— Ja, en sqvallerhåla är det... Gud ske lof, att jag snart kommer härifrån.

— Ja, jag har hört, att du...

— Såå? Äfven det?... Lowin förstås?

— Nej, den här gången är det Stålsköld.

— Kan just komma på ett ut... Men hvad har du för nyheter?

Stenberg tycktes fundera hur han skulle lägga sina ord. Han harsklade sig och tummade förläget sin käpp innan han kom sig för att med att säga:

— Jo, som vän till dig, är det på sin plats, att jag berättar, hvad jag hört... Men...

Han sänkte rösten och öfvergick till hviskning:

— Det är väl ingen, som kan höra oss?

— Nej, gå på du!... Nog är det ruckligt här, men så tunna äro icke väggarna, svarade majoren med ett kort skratt, som vittnade om sjelftvifvel.

— Godt!... Jo, ser du... Den der Lowin är nu ute igen med sitt sqvaller.

— Såå, svarade majoren lugnt... Hvad har han nu smort ihop?

— Ja, det är nog indiskret af mig att...

— Nej, sjung ut du?... Lögner som vanligt, kan jag förstå?

— Tror jag också... Men det vore kanske så godt, att beslå honom, ja, rent utaf stämma honom för ärekränkning.

— Ärekränkning?... Hur så?

Stenberg harsklade sig på nytt innan han med åter hviskande röst fortsatte:

— På sätt och vis... Han har spridt ut, att din dotter springer ute med karlar om nätterna.

Silfvercreutz, som hade satt sig på sin säng, rusade

upp... En hotande blekhet låg öfver hans panna och kinder... Med skälfvande stämma brast han ut:

— Hvad f—n är det du säger?... Har han blifvit alldeles galen?... *Min* dotter?... Siri Silfvercreutz?...

— Konstigt ser det ut... Af bekanta hörde jag, att han i dag på »logen» berättat, huru han flerfaldiga gånger sett din dotter ute i sällskap med herrar... Dels ute på landet, dels, och nu senast, här i Christianstad... Och han har särskildt beklagat den unge Kronborg, hans släkting, att denne skulle få en så pass vidlyftig maka, som din dotter synes bli... enligt hans utsago förstås...

Silfvercreutz hade under stigande förvåning och vrede följt dessa Stenbergs ord. Han stirrade på sagesmannen som på ett vidunder, och hans läppar rörde sig nervöst, utan att dock ett ljud banade sig öfver dem... Krampaktigt ryckte det i hans munvinklar, och händerna knöto sig så att knogarna lyste hvita genom den solbrända huden.

Slutligen brast den storm lös, som rasade inom honom. Med ett rop af vild smärta bröt han ut:

— Ah! Den skurken! Har han icke än gjort nog för att plåga mig?... Skall han nu äfven hämnas på mitt barn?

Stenberg hade tyst bevittnat detta smärtans utbrott. Han gick fram till den lidande mannen, som sjunkit ned på en stol; och i det han lade sin hand på majorens axel, sade han:

— Lugna dig, Silfvercreutz!... Ingen tror på Lowins historier... De äro alltid byggda på för osannolika grunder... Jag har endast velat förbereda dig på pratet, så du kan få tid att taga dina mått och steg.

— Mått och steg, säger du? Hvad i Herrans namn vill du att jag skall göra? En stämning, skulle endast göra skandalen fullständig.

— Du har kanske rätt. Lowin är en listig filur, och dertill kommer, att äfven hans gode vän, dansken Madsen, du vet, äfven börjat taga öppet parti mot både dig och din dotter...

— Madsen? Hvad säger du?... Madsen? Är jag icke

honom qvitt kanske?... Har jag ej på timme och klockslag afbördat min skuld?... Och...

Han hejdade sig och kastade en mycket forskande blick på kaptenen, som fortsatte:

— Man berättar, att Madsen kommit in på sitt kontor i dag i det ursinnigaste lynne, och utfarit i vilda förbannelser både mot dig och din dotter... Det var något han mumlade om att hämnas, och att du nog skulle få erfara, att han ej längre skulle låta din dotter göra honom till en narr.

— Obegripligt!... Obegripligt! mumlade Silfvercreutz... Det här går allt mer öfver mitt förstånd.

— Man säger äfven en annan sak, fortsatte Stenberg mycket reserveradt.

— Hvad då?... Har jag icke också stulit, mördat, begått mordbrand och allt annat ondt i världen?

— Hm!... Man säger äfven, att löjtnant Kronborg af viss anledning icke kan fullfölja sitt frieri till din dotter.

— Anledning?... Hvilken?... Säg ut, för tusan!

— Han lär hafva märkt, att din dotter favoriserar någon annan, som han ej tror sig i stånd att kunna slå ur brädet.

— Hvilken skulle det vara?... Du gör mig galen, Stenberg!... Hvad säger Kronborg?... Vet han någon?

Stenberg lutade sig mot majoren och hviskade något i dennes öra.

Silfvercreutz rusade upp. Det glödde i hans ögon. Han slog handen i bordsskifvan så att det blef djupa märken i faneret när han röt till:

— En f—d lögn!... Det går för långt!... Det går för långt!... Men jag, en Silfvercreutz, skall icke lida denna skymf... Aldrig!

Och i det han sänkte rösten, vände han sig till Stenberg sägande:

— Jag ber dig som en vän... Samla alla bevis, du kan på dessa nidingars prat och lämna mig dem... Öppet i ansiktet skola de ej våga slunga detta mot mig... Innan jag

lämnar orten, skall min och Siris heder åter vara utan fläck och tadel.

— Jag lofvar dig att göra, hvad jag kan, svarade vännen i det han tryckte majorens hand till afsked... Träffas vi något i morgon?

— Nej! Jag reser bort redan vid åttatiden och kommer nog icke hem på ett par dagar... Men du gör mig en stor tjänst, om du håller ögon och öron öppna i mitt ställe. Händer något särskildt af vigt, så skicka genast bud till Sjöblads kontor i Åhus... Vill du göra det?

— Naturligtvis, käre bror. När flyttar du till Stockholm?

— Nästa vecka... På lördagen har jag tänkt, så vida jag får allt klart till dess.

Och de båda vännerna skildes. Silfvercreutz sjönk ned på stolen vid sitt skrifbord, synbarligen i djupa funderingar öfver de meddelanden, som Stenberg nyss lämnat.

När han samställde dessa med den förvirring, Siri nyss visat, och de sväfvande förklaringar om, hvar hon varit och hvad hon haft för sig under den närmaste natten, blef han allt mer villrådig öfver, hvad han skulle tro. Redan länge, eller allt sedan hon kom ut till G... prestgård, hade hon ej varit som förr.

Om det nu vore någon kärlek med i spelet — hvartill sannolikhetsskäl allt mer syntes framställa sig — kunde Silfvercreutz dock icke få någon fast punkt, rörande hvilken denne hemlighetsfulle beundrare kunde vara. Ej heller kunde han leta ut någon rimlig orsak, hvarför Siri förhöll sig så oroligt ängslig i denna affär... Vore beundraren fattig? — Nå, väl an! — mumlade majoren — Hon fick väl i värsta fall taga honom ändå. Lyckan kunde kanske lika fullt le mot henne.

Men den tanken, att beundraren kunde vara den, som Stenberg hört talas om, kullkastade Silfvercreutz helt enkelt som det gemenaste förtal, ehuru han nog visste, att andra dylika historier berättades med anspråk på fullaste realitet.

Han reste sig för att gå ut i köket och tillsäga Karna att packa ned litet kläder åt honom för den resa, han på qvällen ämnade företaga.

Följande dag skulle Sjöblads begrafning ega rum tidigt på morgonen — besynnerligt nog förresten, tyckte Silfvercreutz. — Och sedan ville han oförtöfvadt taga i tu med utredningen af qvarlåtenskapen... Den hastiga kalkyl, han aftonen förut företagit, syntes utvisa en behållning af minst två hundratusen riksdaler, en summa, som kanske ändå vore för lågt tilltagen.

Tanken på alla dessa sedlar kom honom att på nytt slå sig ned och försjunka i underliga drömmar.

Hundratusen! tänkte han... En storartad förmögenhet för... för en så'n fattiglapp som jag till exempel... Och en sådan qvinna sedan... Och *två* hundra tusen!... Ah!...

— Hon, mumlade han, i det han kände hur blodet steg honom åt hufvudet... Hon om någon skulle kunna förmå till och med mig, gamla stolle, att tänka på giftermål... Ja, till och med om hon *icke* hade två hundra tusen... Härlig qvinna i sanning... Rik och vacker!...

Men liksom om denna djerfva tanke äfven manat fram en förebråelse, kom han mekaniskt att föra handen till den kedja, i hvilken han bar den medaljong, som omslöt bilden af hans affidna maka. Lika mekaniskt fick han upp boetten, och midt under sina drömmar om den vackra enkan i Åhus öfverraskade han sig plötsligt med att forskande stirra på sin salig makas bild.

Från den lilla dunkla plåten tycktes tvänne stora, drömmande ögon med vemod skåda honom tillmötes... Ju längre han betraktade dessa ögon, ju mer lif fann i deras blick. Minnen af framfaren lycka lade sig som ett täckande skimmer öfver de perspektiv, som den vackra enkan och hennes penningar nyss manat fram.

Han förde medaljongen till sina läppar, knäppte derpå varsamt igen boetten och lade den som förr vid sitt hjärta...

I hans ögon glänste det som af tårar.

Med en tung suck reste han sig ånyo och med långsamma steg gick han derpå ut att gifva Karna sina instruktioner.

* * *

I den lilla salongen, hvilken äfven ofta fick tjenstgöra som matsal, var middagen serverad.

Far och dotter hade ej bytt ett ord med hvarandra sedan morgonen. Siris ögon syntes inflammerade af tårar, och de rödkantade ögonlocken höll hon envist nedslagna, liksom fruktade hon att möta sin fars blickar.

Majoren satt försjunken i tankar. Automatiskt förde han knif och gaffel till sin mun, under det att Siri ej ens gjorde en rörelse för att äta.

Den gamla wienerstudsarens entoniga tick-tack var det enda ljud, som störde den pinande, tunga tystnaden, utom då faderns knif och gaffel med långa mellanrum klirrade till helt svagt mot tallriken.

— Jag reser bort i eftermiddag, brast Silfvercreutz slutligen ut i det han betraktade sin dotter med en frånvarande blick... Troligen kommer jag icke hem på ett par, kanske på tre dygn.

Siri tog mod till sig och riktade ett par förvånade och osäkra ögon på den talande. Hon syntes vilja säga något, men orden dogo bort innan de nådde öfver hennes läppar.

Silfvercreutz fortsatte utan att fästa sig vid dotterns tystnad:

— Ja, en tre dygn kanske... Jag hoppas, att du under tiden uppför dig på ett sätt, som är värdigt det namn du bär... Och...

— Far! kom det svagt afbrytande, nästan som en hviskning från den skälfvande flickan.

Silfvercreutz hörde kanske icke ens detta likt en döendes sista nödrop matt framsmygande lilla ord. Eller ock ville han icke höra det. Kyligt och strängt som förut fortsatte han:

— Jäg säger detta nu, alldenstund jag tror mig hafva berättigade skäl att gifva dig denna påminnelse... Smärtan blir icke mindre, därför, att jag aldrig förr behöft göra dig påmint om en så naturlig sak... Jag tänker ej heller någonsin upprepa denna maning...

En förkrossad själs suck bröt fram ur Siris marterade bröst och vittnade bäst om hur djupt faderns ord hade träffat henne.

Men ej med ett enda ljud hördes hon göra någon invändning mot den beskyllning, som syntes ligga till grund för faderns förkrossande ord till sin enda dotter, som allt intill nu åtnjutit hans fulla, odelade förtroende.

— Som du hört, fortsatte han efter en stunds betänkande, skall jag resa bort. Du kan under tiden sysselsätta dig med att öfverse din garderob och dylikt. Redan nästa vecka skola vi lämna denna stad, som bragt mig föga annat än lidanden och sorger allt sedan din mors död.

Vid nämnandet af modern stod morgonens märkvärdiga syn lifligt för Siris ögon och kom henne häftigt att rysa till, i det hennes ögon riktades mot dörren, der uppenbarelsen hade försvunnit.

Hon hade i sin förskräckelse öfver, att nu flera dygn nödgas vara så godt som ensam, endast med den gamla skrockfulla Karna till sällskap, nästan ett rop om hjälp, en bön om förskoning på sina läppar. Men en blick på faderns iskalla drag, och fruktan att förråda sin hemlighet, manade henne åter till försiktighet.

Vunne hon endast tid, kom det för henne, skulle kanske än en gång allt blifva som förr.

Och i hoppet om detta, ville hon just med några ord rådföra sig med fadern om den resa, hvilken förestod, då Karna kom in med ett föremål i handen och sträckte det samma under Siris ögon sägande:

— Är den här granna ringen fröken Siris?.. Aldrig har jag sett den förr.

Siri kände sig som om hon plötsligt blifvit nedstörtad i en afgrund... Det blef svart för hennes ögon... Men i

detta svarta gnistrade ännu ringens glän-
sande stenar. Och rubinen i dess midt
darrade som en tår af det
klaraste
blod.

— Hvar

har Karna
hittat den
der? hörde hon
sin far säga, i det
hon kände hur
hvarje nerv spändes vid
bemödandet att ej fullständigt
förlora fattningen.

— Jag hittade den här inne på golfvet när jag sopade
i morse... Den följde med ut på skyffeln.

— Dyrbara sopor det här, fortsatte Silvercreutz i det
han tog ringen ur Karnas hand och lät diamanterna bryta
höstsolens svaga strålar... Äkta diamanter, tror jag, och en
rubin, som är rent af kunglig...

Siri spratt till, men vågade ej höja sina ögon för att taga rin-
gen i betraktande, den ring, som hon under nattens timmar
känt fästas på sitt finger, men, som så plötsligt åter glidit af...



När hennes far syntes hafvä slutat sin kritiska granskning och räckte henne den lilla klenoden, darrade hon.

Den väntade frågan uteblef icke när Karna gått ut.

— Det är en dyrbar prydnad, det der, sade majoren, i det hans blickar syntes vilja läsa i Siris själ... Hvem har varit så frikostig, att presentera dig en sådan ring?

— Berthe d'Ormont, kom svaret, utan att den minsta darrning vittnade om att Siri ljög.

— Berthe d'Ormont? Du förvånar mig i sanning... När har hon haft anledning att förära dig, en fattig ryttmästaredotter, någonting dylikt?... En sådan ring är mycket dyrbar...

— Jag fick den af henne i förrgår qväll, då hon kom på besök till G... prestgård.

— Hvad i all sin da'r skulle hon der att göra?

— Helsa på mig, efter hvad hon sade, svarade Siri.

— Nå, jag må verkligen säga, att detta förvånar mig i icke mindre grad... Har ni varit så goda vänner? ..

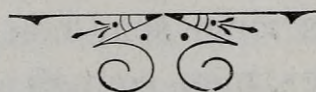
— Hon har alltid varit en af mina bästa vänner.

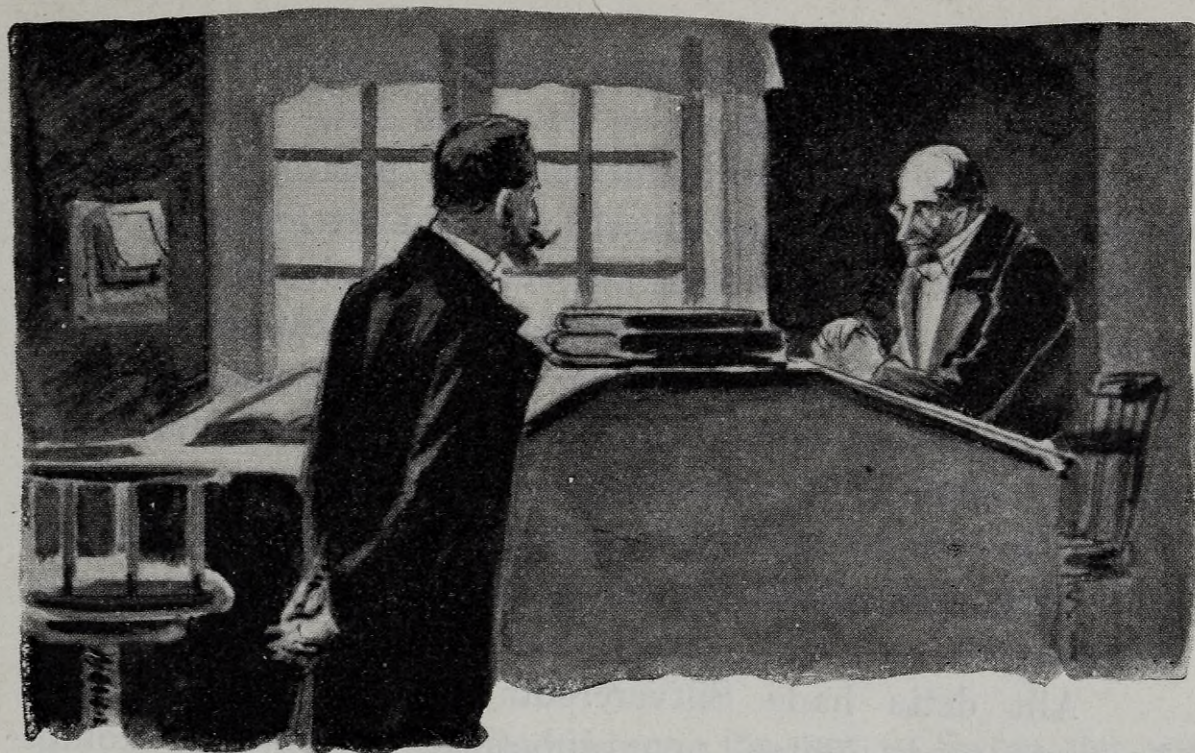
— Såå?... Eget i sanning!... Men jag ser helst, att den vänskapen upphör snarast möjligt... Berthe d'Ormont är... Ja, det kan ju vara det samma... Ringen skall du emellertid noga bevara, ty vid första tillfälle ger du henne tillbaka denna present... Gåfvor och gengåfvor vara längst... Du har intet, som motsvarar denna rings värde... Och... Ja... Lika barn leka bäst... Förstår du mig nu?

Och majoren reste sig utan att vänta på svar. Men den blick, som han samtidigt gaf sin dotter, visade henne tydligt, att hon var — *genomskådad*...

Utan att taga farväl gick han ut.

Stum satt hon kvar med ringen mellan sina darrande fingrar. Solens strålar bröto sig nu i både diamanter och kvinnotårar. Men rubinen brann röd som skammens rodnad på hennes kind.





FEMTONDE KAPITLET.

Ett hårdt slag.

Major Silfvercreutz satt åter inbegripen med kolonial-grossören Anders Sjöblads räkenskaper, men nu installerad i en fridfull kammare, som förr disponerats af husets forne herre, då han — såsom ofta skedde för öfrigt — tyckte sig ega anledningar att draga sig undan sin hustrus nyckfulla lynne och många klagomål öfver bristande sällskapslif.

För hennes oroliga sinne framstod Åhus såsom den hemskaste förvisningsort, man gerna kunde utse åt en ung, lefnadsglad qvinna. Något annat umgänge, än hvad Åhus kunde bjuda på, stod jemt som ett önskemål för hennes tankar, och det var då, när dessa blefvo henne allt för öfvermäktiga, som hon klädde dem i ord, hvilka icke alls

drogo lärdom af Talleyrands bekanta sats: »Talet är till för att dölja tankarna».

I sådana stunder kunde Sjöblad noggsamt märka, att han gjort en felaktig kalkyl, när han lät locka sig af en vacker qvinnas ytliga tjuskraft, men glömde att se till om ock hennes själ egde något, som var värdt att beundra. Men han resignerade och tog så småningom hela detta äktenskap såsom en visserligen dålig, men i alla fall likväl afslutad affär, hvars återgång var omöjlig. Och i väldiga rader af siffertal glömde han snart de uppträden, som redan varit, och stärkte sig till de husliga scener, som skulle komma.

Allt detta hade Silfvercreutz icke en aning om, der han nu med inbiten noggranhet lät de siratliga kolumnerna defilera, under det han halfhögt och monotont nämde hvarje siffra vid sitt namn. Kritiskt, som om det gällt en inspektion af nummerhästar, lät han intet af dessa digra konton gå sig förbi, men gjorde väl här och der en kråka i marginalen när något kinkigare ställe hejdade vidare framryckande... En signal med ringklockan tillkallade då den gamle bokföraren, som satt nere på kontoret, och i samråd med denne sökte han nu öfvervinna motståndet.

Silfvercreutz hade hållit på en god stund och kände sig rätt trött, när han ändtligen lade bort pennan och lutade sig tillbaka i den klumpiga höga skrifstolen, hvars skruf vresigt knarrade till vid minsta vridning. Han lät blickarna tankfullt flyga ut genom de små, grönröda, solbrända rutorna för att stanna på den från rummet synliga dörren till mangelboden. Dörren stod på glänt, och från den korta trätrappan ringlade sig en tjock matta af finhackadt granris öfver gården bort mot den väldiga inkörsport, som vid ena magasinshafveln öppnade sig åt den knaggliga gatan, der prosessionen i går, högtidlig ooh svart, rört sig fram mot den gamla kyrkan der jordfästningen egt rum.

Bilden af allt detta hade brännt sig fast i Silfvercreutz' hug med vida större skärpa än han kunde förklara.

Hur mycket han än ansträngde sig att blifva qvitt denna bild, ville den dock på en god stund ej gifva vika, förr än han med ens fick en obetvinglig lust att framför rummets primitiva spegel göra omsorgsfullare betraktelser öfver sin yttre människa. Det var nu han märkte, att en, modernare habit icke alls kunde skada.

Liksom denna tanke generat honom en smula, hoppade han åter hastigt upp på skrifstolen och dök ned i sina beräkningar för att drifva bort dumma griller, hvilka åter igen ville lägga beslag på hans uppmärksamhet. Arbetet gick emellertid icke så ledigt som nyss, och han spratt plötsligt till vid ljudet af den gnällande dörren, som öppnades helt försiktigt.

Silfvercreutz vände sig om för att se, hvem det var som kom. Det var den gamle bokhållaren, hvilken icke alls blifvit kallad af den militäre utredningsmannen. Majoren betraktade honom också med en viss förvåning, ty, van vid diciplin som han var, tyckte han sig i detta besök se ett brott mot subordinationen. Visserligen icke af betydelse, men ändå... Man borde aldrig låta folk bli påflugna...

Med en min, som tydligen uttryckte denna vishetsregel lika bra som med ord, vände han sig åter mot affärshandlingarna utan att egna den inträdande någon vidare notis... Denne lät sig emellertid icke synbart generas af detta snäfva mottagande, utan kom sakta fram till pulpeten och gaf genom några korta, betydelsefulla hostningar tillkänna, att han hade något på hjärtat.

Majoren lyfte frågande på hufvudet, men utan att säga något. Bokhållaren fann tydligen tiden vara inne att sjelf öppna språklådan. Ogeneradt slog han sig ned på stolen midt framför Silfvercreutz och brast ut:

- Stör jag majoren kanske?
- Hur så?
- Hm!... Det är något, jag skulle vilja fråga om.
- Rör det bouppteckningen?
- Kanske det ja!... Hm!... På sätt och vis... Beror på hur man tar det.

— Hvad menar herr Broman?...

— Jo, jag ville bara fråga om major Silfvercreutz känner den der auditör Lowin?

Den tilltalade lade från sig pennan och fäste på bokhållaren en frågande blick när han svarade:

— Lowin i Christianstad?... Jo, nog vet jag, hvem han är. Men hvad hör det hit?

— Han kom ut till frun i morse.

Silfvercreutz hoppade ned från stolen och gick öfver till den sida, der gamle Broman slagit sig ned. Med en röst, som var betydligt medgörligare än nyss, sade han nästan med oro:

— Har Lowin kommit hit?... Hvad kan han vilja, månn tro?

Broman tog sig en pris och så ännu en innan han svarade:

— Vete fan, med förlof sagdt i sterbhuset. Men skulle jag icke räknat fel så...

— Nåå? Hvad då? inföll Silfvercreutz i den afbrutna meningen.

— Jo, något är det... Men...

— Det begriper jag också... Men...

— Ja, jag kan hafva sett fel... I alla fall är det nog ogrannlaga att prata i ogjordt väder.

— Kan väl så vara, inföll Silfvercreutz, som kände sig skarpt intresserad... Men oss emellan sagdt, tror jag aldrig, att Lowin skulle kommit hit dagen efter begrafningen om ej något särskildt legat bakom.

— Alldeles min mening... Och det der *särskilda* tror jag mig också veta.

— Och detta skulle vara?

— Hm!... Ja, det låter konstigt... Men Broman brukar just icke se fel... Kort och godt... Han vill höra sig för.

— Höra sig för?... Förstår inte?

— Men det gör jag... Lowin vet, att salig Sjöblad hade pengar, och han vet också, att enkan är ung och ser bra ut... Derfor så...

— Tänker han fria, menar herr Broman?

— Har jag icke sagt... Men något ditåt är det i alla fall.

— Galenskaper! Han kan väl icke fria till enkan innan hennes man kommit riktigt i jorden heller?

— Det *skulle* han nog icke draga sig för... Jag känner honom... Men han känner också fru Sjöblad...

— Nåå? Detta förklarar väl ingenting annat än...

— An att han vet hur — ja, hvad skall jag säga — glad och munter hon varit och... Ja, förstå mig rätt... I Christianstad lät hon tala rätt mycket om sig, oss emellan sagdt.

Silfvercreutz hade börjat en nervös promenad fram och åter på det lilla knagliga kammargolfvet. Bromans meddelande hade med ens gjort klart för honom, att hans eget hjärta stod närmare den unga enkan, än han tills nu hade anat. Lowins ankomst kunde mycket väl hafva det syfte, som den gamla bokhållaren vidrört, och...

Han tvärstannade framför Broman och såg denne skarpt i ögonen i det han sade:

— Har fru Sjöblad känt auditör Lowin länge?

— Åhja! I Christianstad var han ofta jemte andra officerare bjuden till salig patrons hem.

— Men här i Åhus?

— Icke hvad jag vet... Patron fick visst nog af de der bekantskaperna, med förlof sagdt.

— Inte var Lowin med på begrafningen?

— Nej, men han var bjuden, i alla fall.

— Såå?

— Men han kom inte... Emellertid var nu mitt ärende, att majoren vid tillfälle skulle gifva fru Sjöblad en vink om, hvad det är för en karl. Jag tycker verkligen, att det är synd om människan i alla fall... Fast... Ja, det hör då egentligen icke hit.

— Herr Broman kanske sjelf...?

Broman reste sig med ett uttryck af sårad värdighet när han svarade:

— Jag?... Nej, nog är man gammal, men någon narr har Broman inte blifvit ännu... Har jag varit ungtkarl till sjutiotvå, kan jag gerna fortsätta lifvet ut... Eller hur, majorn?

— Kanske det, svarade Silfvercreutz drömmande... Och han fortsatte i det han åter klängde sig upp på stolen, fast nu mera stelbent än nyss... Tack emellertid för vinken... Broman tycks hysa samma mening om Lowin som jag.

— Undra icke på det, svarade Broman suckande i det han närmade sig dörren... Hade icke Lowin förstått att tumma lagen så fint, så hade Broman nu kunnat vara en annan än han är... Glöm i alla fall inte, hvad jag sagt majorn, så är majorn beskedlig mot en fattig f—n som jag... Mig skulle hon i alla fall icke tro.

Och Broman gick åter ned på kontoret, der han i dag egentligen icke hade något att göra, men dit han drogs af gammal vana, kanske äfven af nyfikenhet, ett kardinalfel hos den åldrade, trogne medarbetaren i grundläggandet af Sjöblads ekonomiska välstånd. Och af alla i sterbhuset var Broman helt säkert den ende, som hyste uppriktig sorg öfver det oväntadt hastiga dödsfallet.

Silfvercreutz hade genom Bromans meddelanden om Lowin liksom känt hur ett nytt blad i tillvarons dagbok hade vändt sig. Han såg genast på detta sin ställning till den affidnes enka fullt klargjord. Och han kände utan den minsta tvekan, hvad han nu hade att göra.

Bromans förmodanden med afseende på Lowin voro helt visst allt för välgrundade. En rik enka vore just något särskildt i den räfaktige auditörens smak, och hans samhällsställning borde till fullo kunna motsvara de rangfordringar, som fru Sjöblad kunde uppställa på en blifvande man.

Silfvercreutz öfvervägde saken grundligt, och lät sina tankar nu flyga ut till helt andra håll än granskningen af den framför honom liggande hufvudboken. Och när han efter en god stunds funderande öfver skäl och motskäl, på

nytt fann sig stående framför spegeln, hörde man honom plöstitigt brista ut:

— Ja, just så blir det bäst... Än en gång skola vi allt drabba samman för en qvinnas skull... En major är väl ändå förmer än en auditor... I det här fallet åtminstone...

Han tänkte just återgå till affärsböckerna, när dörren till kammaren öppnades och föremålet för hans tankar trädde in med en min, som tycktes återspegla allt annat än sorg, när hon brast ut, i det hon vårdslöst och med ett visst koketteri satte sig i soffan:

— Stör jag kanske?

— Nej, för all del, min nådiga. Hvarmed kan jag stå till tjänst?

— Jag vill bara fråga herr majoren om en sak. Känner herr majorn till auditor Lowin något närmare?

— Hm!... Ja, jo för all del... Tillräckligt... Men hur så?..

— Det måste vara en bra påflugan människa. Jag satt just och bläddrade i några gamla bref, då herr Lowin lät anmäla sig, hvarpå han utan att ens afvakta mitt svar steg in. Jag har visserligen sett honom några gånger förut, men mig veterligt aldrig besvärat honom med större uppmärksamhet än vanlig sällskapston fordrar... Nå, utan vidare erbjuder han mig nu ett helt haf af tjänster och...

Den vackra enkan hejdade sig plöstitigt och slog ned ögonen som om hon gripits af en hastig förlägenhet... Silfvercreutz, som märkte detta och äfven gerna villa utforska orsaken, fyllde i med ett frågande:

— Och hvilka tjänster särskildt, om jag får lof?

Enkan slog åter upp sina vackra ögon och svarade med en ton, i hvilken behagsjukan allt för bjärt lyste fram:

— Jo, han utbad sig att få bli min riddare.

— Riddare?... Han?... Förstår icke?...

— Ja, jag riktigt kände mig förlägen...

— Undrar verkligen icke på det...

— Det lät ju nästan som ett frieri... Icke sannt?

— Högst förolämpande, tycker jag, svarade majoren, häpen öfver Lowins exempellöst snabba taktik.

— Alldeles min tanke, replikerade enkan med en svag anstrykning af sårad värdighet.

— Men hvad svarade ni, min fru?

— Skall jag våga säga det?

— Våga?... Hvarför icke?...

Hon kastade en gåtfull blick på den ståtliga majoren och svarade i det hon reste sig och gick mot dörren:

— Jag *har* redan en riddare.

Och innan Silfvercreutz hunnit hemta sig från den nya öfverraskning, som detta svar gaf honom, hade den besynnerliga enkan skyndat ut.

* * *

När major Silfvercreutz kom ned till middagen några timmar senare hade han fattat sitt beslut. Den vackra enkans ord: »Jag har redan en riddare», hade gifvit honom åtskilligt att tänka på. Han var tillräckligt skarp människokännare, att ej förbise huru de tecken af saknad, som fru Sjöblad visade efter sin nyligen döde make, endast voro af mer konventionell än djupgående natur. På sjelfva begravningsdagen hade han till och med öfverraskat henne i ett allt annat än sorgbundet samtal med den gamle Broman, hvarvid han bland annat hörde henne yttra:

— Ja, nu får herr Broman vara snäll att hjälpa major Silfvercreutz så att utredningen går undan. Redan nästa vecka reser jag till Paris.

Och Silfvercreutz hade icke heller något emot att det »gick undan». Ty sjelf skulle han ju också företaga en resa, om också icke så lång som till Paris, så i alla fall lika besvärlig om flyttningsbestyren medräknades.

När han kom in i matsalen fanns ännu ingen der. Bordet var emellertid dukadt, och majoren kunde icke annat än låta blickarna med välbehag glida öfver det smakfulla arrangement som i minsta detalj utmärkte detta rum, denna

lilla helgedom för gastronomisk andakt. Sjöblad sades hafva varit en stor guormand och hans unga maka tycktes i detta fall hyst samma smak som han.

Silfvercreutz, den fattige f. d. ryttmästaren, hade visserligen aldrig varit slaf under bordets nöjen. Men han kunde dock nu icke frigöra sig från den tanken, att när allt kom till allt, vore just lifvets rätta värde och hela poesi ingenting annat än resultat af mat och dryck.

Han gick in i salongen för att invänta värdinnans ankomst. Här funnos nya sidor af det behag, som ett komfortabelt hem kan skänka. Och under njutandet af dessa sjönk han ned i en beqväm fåtölj samt grep mekaniskt ett album, hvars perm af drifvet silfver föll honom i ögonen.

Han slog upp det tunga, dekorativa skyddet. Redan på första sidan märkte han något, som i viss mån ådrog sig hans uppmärksamhet. Den stora ramen, som skulle gärda ett kabinettskort, var tom. Men i pendantsen på andra sidan blickade enkans vackra ögon mot honom med en naturtrohet, som endast behöft den rätta färgen för att vara som lefvande. Längre försjönk han i granskning af denna bild, som han vexelvis närmade och aflägsnade. Men ju mer han njöt af de formsköna dragen och deras lifliga naturlighet, ju mer kom det för honom, som om starka passionen, parade med flärdfull ytlighet, måste utgöra grundelementen i denna fängslande qvinnas karaktär. Men så döko åter andra tankar fram och undanträngde denna för enkan mindre fördelaktiga analys. Hon blef på nytt den lockande kronan på ett dunkelt framtidsmål, och en ström af ungdomlighet bröt med makt ned de fördämningar af lugnare eftertanke, hvilka helt nyss hotade att ställa sig i vägen för hans längtan. Och så kommo ånyo orden om riddaren för honom.

Drömmande och liksom med saknad vände han bladet. Men åter hade han här enkans blickar emot sig... Här var det ett äldre kort, visande henne ungdomligare, men knappast fagrare än det nyss sedda. Hvad som här särskildt frapperade honom, var den originella placering hon valt för

denna sin bild. Af nio porträtt, som denna sida visade, satt hon sjelf i midten. Alla de öfriga voro bilder af — kungen. Icke en enda visade den affidne mannens drag. Här såg man Carl XV i alla möjliga ställningar; till häst och till fots; sittande och stående; i helfigur och i bröstbild; i uniform och civil. Här fanns äfven den bild af kungen, der han visar sig i sin bekanta rödbruna lifrock med cylindern, som vanligt lutad på sned åt höger, och här såg man honom äfven i den mer sällsynta bilden som kronprins i lätt jaktdräkt med ett knifskaft, som sticker upp vid den dubbelradiga, djupt uringade vesten. Här är han iförd höga kragstöflar, och på hufvudet har han ett slags toppmössa eller hätta. Bakgrunden visar ett fjordlandskap, måhända norskt, och sjelf står han med venstra handen stödd mot en skroflig klippa. Kortet med kröningsmanteln och kronan samt spiran saknades ej heller i denna märkliga kollektion kring den unga qvinnans bild.

Märkvärdig sammansällning det här, tänkte majoren i det han kort efter kort betraktade kungens bild... Kan just undra om det fins maken i hela landet... Och så hon i midten... Hm!... Hade jag varit i Sjöblads ställe så... Men det är ju sant... Carl XV är då om någon qvinnornas kung par préférence.

Och han fortsatte att bläddra utan att dock kunna slita sina tankar från det märkliga arrangementet med de nio kungarna, till hvilket blad han återvände just som enkan kom in i rummet och hördes säga:

— Är den der sidan icke originell?

— Jo verkligen, svarade Silfvercreutz något förlägen.

— Ja, det säga alla. Sjöblad tyckte, att det var opasande, men det är ju landets far och afgudad är han.

Hon tystnade och anslog efter ett ögonblick en mer högtidlig ton när hon fortsatte:

— Kanske majorn också har märkt, att kortet på första sidan är borta?

— Ja, det gjorde jag. Antagligen er mans kabinettskort, kan jag förstå?

— Alldeles! Jag tog bort det därför... därför att... i det der albumet har jag inga döda, och så för att... man blir alltid mer påmind när man ser bilder.

Mot detta argument hade Silfvercreutz visserligen icke något att invända. Men han kunde dock icke värja sig från den tanken, att flyttningen skett väl snart, hvilket äfven föranledde honom att säga:

— I så fall har min nådiga kanske äfven flyttat undan hans oljefärgsporträtt, som jag såg der inne i lilla kabinettet i går?

— Det har jag också, svarade enkan utan att förråda minsta sinnesrörelse... Jag har skänkt det till skolan.

— Till skolan?

— Ja, Anders var en stor vän till de små, och har gjort skolan stora tjänster. Som en åminnelse af honom har man med glädje mottagit gåfvan, och nu hänger den i lärarnes samlingsrum och pryder sin plats, har jag hört.

— Hm! Jaså!... Ja, det var ju riktigt snällt af fru Sjöblad, svarade Silfvercreutz mer för atthafva något att säga.

Sedan middagen var afslutad, slog man sig åter ned i det lilla kabinett, der majoren och enkan redan en gång förut druckit kaffe tillsammans. Under måltiden hade man hufvudsakligast talat om affärer, och enkan trodde sig redan hafva funnit en spekulant på Sjöblads omfattande rörelse. Hon hade hört sig för med det gamla biträdet Broman, och denne hade ansett anbudet om ej lysande så i alla fall acceptabelt. När Silfvercreutz fick höra siffrans storlek, trodde äfven han, att man ej gerna kunde vänta sig bättre tillbud, synnerligast som det hela skulle ordnas så fort.... Och han gaf därför äfven sitt råd att inom laga tid avsluta köpet.

När kaffet var intaget kunde majoren ej hindra sig från att kasta fram:

— Auditör Lowin har väl icke sin hand med i denna affär?

— Nej, icke hvad jag vet... Kanske... Men det bryr jag mig verkligen icke om.

— Inte?... Jag för min del finner denna punkt mycket viktig. Åtminstone föranleder den mig att råda till konstant uppgörelse eller ock endast med absolut säkra papper.

— Det har jag också tänkt. På sätt och vis rör det ju hela min existens, svarade enkan fullt affärsmessigt... Och jag hoppas, att majoren jemte Broman bli mitt stöd i detta fall... Jag förstår mig icke alls på sådana saker... Jag vet bara, att jag redan börjar vantrivas här förfärligt.

Hennes min tycktes också visa en nervös otålighet och hennes röst lät skarpt irriterad när hon fortsatte:

— Hela mitt lif har varit ett oroligt jägtande efter något, som jag ej vet hvad det är. Min barndom var stormig. Hemifrån kom jag redan vid fjorton års ålder. Min far blef ruinerad, och min mor gifte hastigt om sig, knappast ett år efter min fars död... Men jag plågar er kanske med denna sentimentalitet?

— Ack nej! Icke alls, svarade majoren ifrigt... Det intresserar mig verkligen i högsta grad... Jag ber eder, min fru... Fortsätt. Jag är idel öra.

Hon intog en bekvämare ställning i soffan och plockade nervöst på den dyrbara dukfransen under det hon fortsatte.

— Ja!... Vid fjorton års ålder måste jag gifva mig hemifrån. Min fosterfar tycktes icke se mig med blida ögon. Jag kände mig till besvär, och så en dag blef jag mottogen som elev hos en fleurist och modist. Mamsell Spångberg, ni kanske känner till det namnet?

— Nej! Jo vänta... Det är ju modenamnet för dagen i Stockholm.

— Alldeles! En vacker sommarqväll var jag ute med en kamrat och hennes fästman. Vi skulle till Norrbacka och slå oss lösa på en sexa. Min väns fästman måtte visst hafva tagit för sig för mycket, och detta blef, egendomligt nog, uppslag till ett äfventyr, som...

Hon tystnade och såg förläget ned i sin kaffekopp. Majoren kände att tystnad här vore bästa medlet om han ville höra fortsättningen.

Plötsligt kände han en mjuk liten hand läggas på sin, och ett par stora ögon, som voro glansiga af tårar, riktades mot honom när hon med passionerad häftighet fortsatte:

— Banna mig ej!... Jag var ju så ung... Så olycklig!... Så ensam...!

Silfvercreutz svarade endast med att sakta men uttrycksfullt smeka den lilla, mjuka handen.

Och hon fortsatte helt oförbehållsamt:

— Min väns fästman blef bråkig och oregerlig... Andra gäster skyndade till, och bland dessa var det en ung löjtnant, som chevalereskt erbjöd både mig och min väninna sitt beskydd, då hennes fästman snart råkade i öppet handgemäng med tillkallad polis. Hon följde den den larmande hopen in till staden. Jag stannade af förskräckelse qvar hos min beskyddare, och sedan... Ja, sedan började *min* roman... Ni kan ju lätt förstå hur det gick?...

Majoren svarade med en kort nick, högeligen förundrad öfver den unga qvinnans osminkade uppriktighet, på samma gång som han ej kunde få klart för sig motivet till denna hennes sjelfbiografi.

Han blef dock om möjligt än mer fängslad af henne just genom det ovanliga och dristiga i detta blottande af hennes föregående lif, på samma gång som han anade, att någon viktig grund låg under det hela.

Liksom talande i sömnen fortsatte den vackra qvinnan, utan att draga undan den hand, som majoren ännu höll i sin:

— Ett år senare träffade jag på en maskerad hos de la Croix min blifvande man. Min löjtnant hade redan knutit en annan förbindelse; och när Sjöblad snart friade, tyckte jag, att han kunde vara lika bra som någon annan. Jag gifte mig... men utan kärlek. Och så hafva åren gått, som ett urverk, lika monotont och ängsligt punktligt, tills att jag till slut trodde jag skulle förlora mitt förstånd på all denna pinande enformighet... Och så...

Silfvercreutz kände hur hennes hand darrade under



— Nu eller aldrig!.... (Sid. 319.)

hans och strömmade ut en oro, som smittade hans eget sinne. Han kände, att han borde säga något tröstande ord. Men hur han letade efter det rätta uttrycket, kunde han ej finna detsamma.

— Och nu, fortsatte enkan med olycksbådande dofhhet... Nu, när jag åter är fri, nu, när jag har medel att kunna hämnas på min förledare, och nu, när Anders ej längre behöfver lida af mina bizzara infall och min nervösa oro... nu känner jag mig ännu mer värnlös än någonsin, mer oförstådd och ensam än jag, trots allt, känt mig förr, ja äfven den stund, då man berättade mig, att han, den förste, den ende jag älskat, var mig otrogen.

— Stackars barn, mumlade majoren deltagande... Men det kan ju ändå bli lyckligt... det vill säga... ni är ju ännu så ung... och...

— Lyckligt?... Hon skrattade ett kort, bittert skratt, som hvasst skar in i den förut dämpade tonen... Nej, major Silfvercreutz... För mig finns ingen lycka... Om ej...

— Hvad då?... Ni har ju förtroende för mig? föll majoren in med ungdomlig liflighet...

— Jo, att jag på min väg träffade någon kraftigare vilja än min, en aktad man, som förstod mig, kunde hysa ömhet mot mig och...

Silfvercreutz spratt till... Var det spel eller allvar?... Var hon vid sina fulla sinnen?...

Och åter kommo hennes ord om riddaren för honom... Åter visade sig bilden af den halt smilande Lowin och åter kom det fattade beslutet fram med tvingande styrka.

Nu eller aldrig!...

Han reste sig upp, ännu qvarhållande hennes brännande hand i sin. Och hans läppar öppnade sig för att uttala den afgörande frågan.

Men i samma stund slogs dörren upp och jungfrun anmälde:

— Kapten Stenberg, ber att få tala med major Silfvercreutz.

Med en förlägen bugning hade majoren hastigt slitit

sig lös från stundens förtrollning. De ord, han haft på läpparna, hade just i frigörelsens ögonblick dödats af en missundsam slump... Skulle han någonsin kunna fånga ett ögonblick så gunstigt som det, hvilket nu hade flytt?

Den blick, som den vackra enkan gaf honom när han lämnade rummet, lofvade så mycket. Men, tänkte han, en blick, som flyr likt vinden, slocknar likt glöden och ger på sin höjd en förhoppning, som oftast är falsk...

Kapten Stenberg väntade på kontoret. Han blef ganska oartigt mottagen; och i sällskap med majoren, som i tankarna var många mil från sitt hem, gick han in i Sjöblads lilla privata kontor.

— Nå, hvad har du att förtälja? Kom f—n så olägligt skall jag säga dig, brast Silfvercreutz ut med tydlig otålighet.

— Besvärar jag dig? Säg ifrån skall jag genast...

— Nej, nej! Förlåt mig... Hvad har hänt? Har Lowin varit framme?

— Tror jag inte, svarade Stenberg undvikande. Men... Ja, jag vet inte...

— Sjung ut för f—n! Inga omsvep. Är det något, som rör Siri?

Svaret kom dröjande och osäkert:

— Ja... Se här...

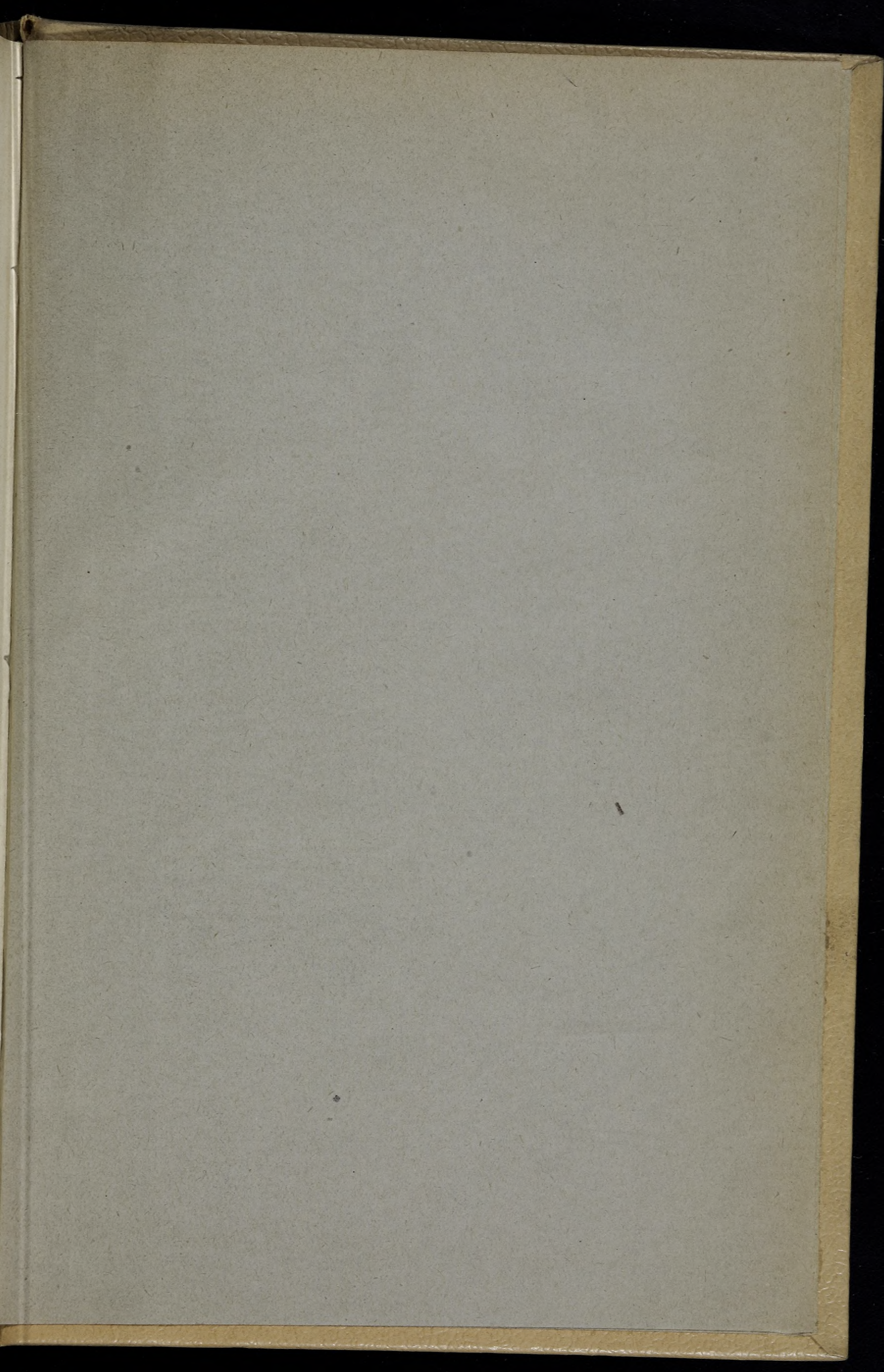
Silfvercreutz slet nervöst upp den lilla biljett, som Stenberg räckt honom. Han läste hastigt de få raderna.

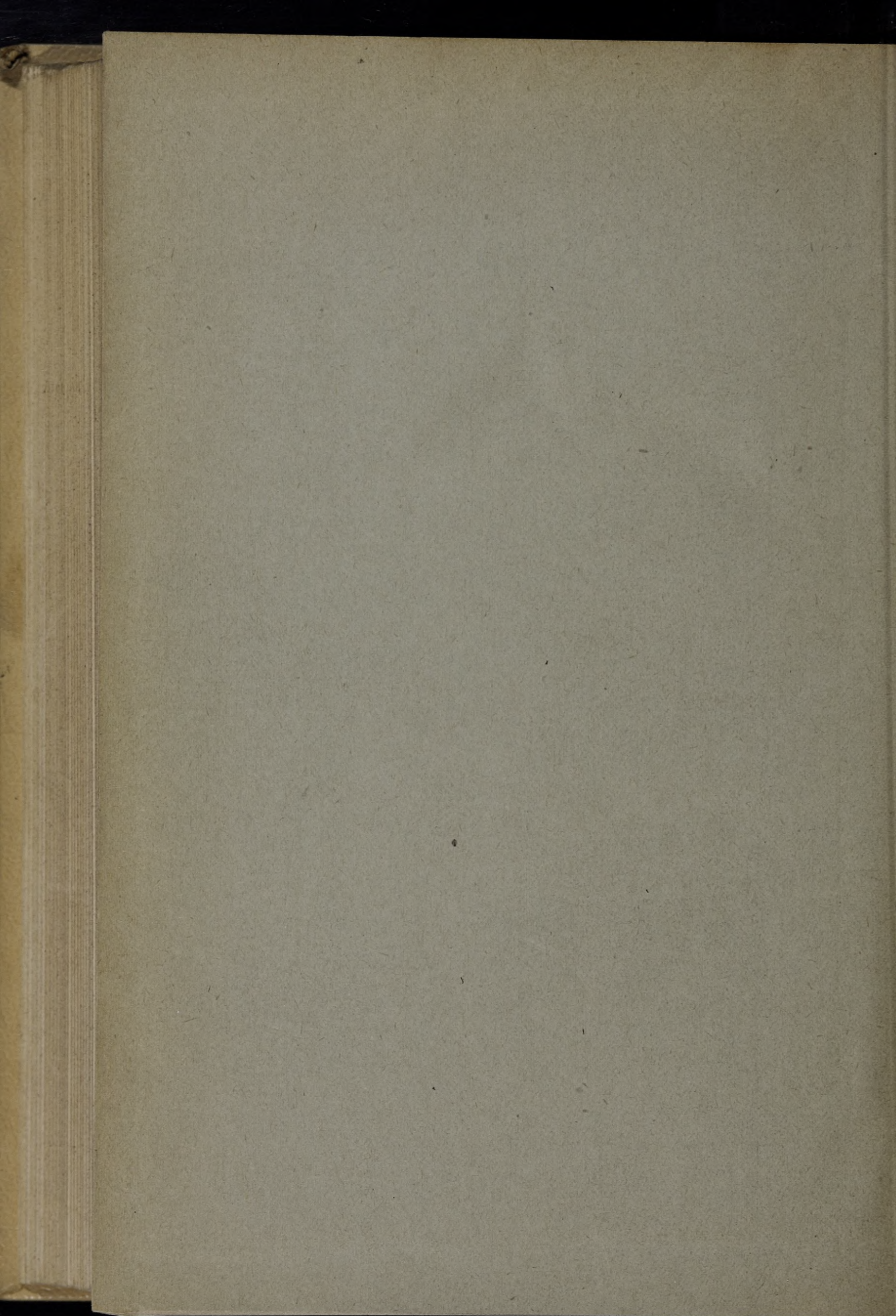
En askgrå blekhet flög öfver hans kinder. Förkrossad sjönk han ned i soffan, under det han gång på gång mumlade:

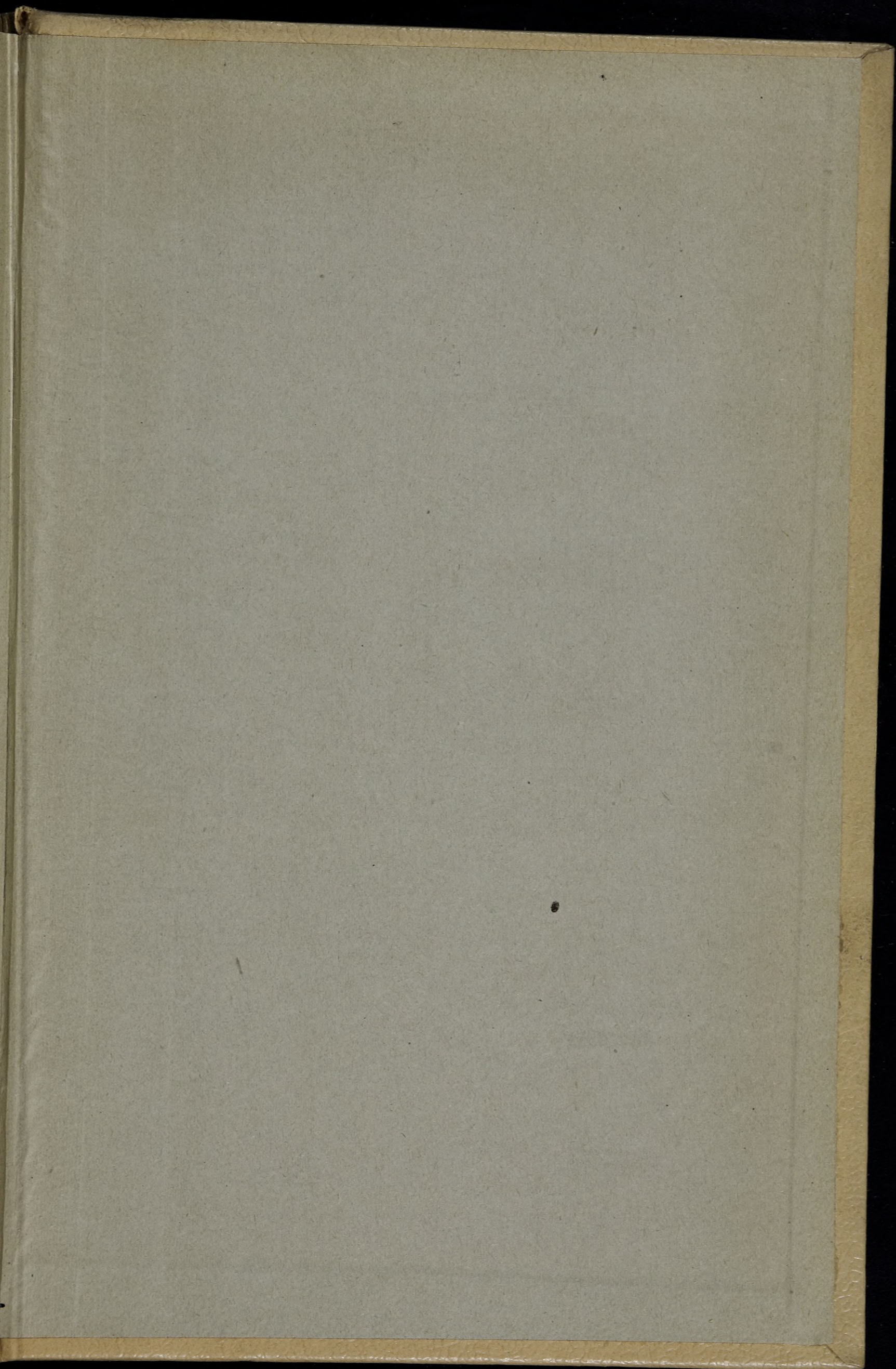
— Hon har rymt!... Kommer aldrig mer igen!

(Slut på första delen.)









LUNDS UNIVERSITETSBIBLIOTEK



15000

600535759